PAUL ŞTEFĂNESCU

CULISELE ROMÂNIEI

SECRETELE SECURITĂŢII

9

VOLUMUL II

NOTELE EDITURII

•„OBIECTIV" este marcă înregistrată la OSIM din 1995, cu toate drepturile ce decurg din Lege.

Editura OBIECTIV *nu are nimic în comun cu următoarele publicaţii apărute fără acordul nostru:* „Euro Obiectiv (2000)" *Hunedoara,* „Obiectiv mehedinţean", „Obiectiv de Gorj", „Obiectiv de Vâlcea", „Obiectiv de Dâmboviţa", „Ziarul Obiectiv"- *Sibiu,* „Cotidianul Obiectiv" *Braşov,* „Obiectiv jurnal de Tulcea", „Obiectiv Vocea Brăilei", „Obiectiv" *Vaslui,* „Obiectiv Vocea Sucevei".

Rugăm procurorii să se autosesizeze, chiar dacă nu suntem investitori americani...

•Aşteptăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate. •Rămânem deschişi colaborării (manuscrise, difuzare, etc.).

DIFUZORI "ŢEPARI"

•"CALYPSO" SRL Bucureşti (fam. Lupaşcu) – str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-d ha L.; 094.658.747-dl. L.; •"Eli Press" Zalău (Cristian Stamate, telefoane devenite «fantomă»); •"Oldan Press" Cluj-Napoca (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram lancu 29);

•"SUPI DIF Press" Timişoara (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);

•"Palermo Prod-comserv" Tg. Mureş (Peter KIosz, 065/250.665; 094.886.610; str. lalomiţei nr. 8/30);

•"Difuzarea cărţii şi bunurilor culturale" SRL Vaslui (Iulian Buganu – 0235/361.655). *

•"ABC Libris" S.A. Reşiţa (dir. lancu Cotosban – 0255/211.795; 0744.780.634)-str. 1 Decembrie 19Î8, nr. 30-32;

•"CHRISTIAN '94" S.R.L. Bucureşti – Daniel Mureşan – 021/222 18.32; 0722.500.540) – str. lacob Negruzzi 46, S1 ;

•"SEVERIN" S.R.L. Dr.T.Severin – str. Traian 60; tel.0252/317.192; 312.205 (dna. A. Păiş).

În atenţia celorîn drept şi a celor interesaţi...

Editura ŞIP»
W'JiLtMOVA
TeL/Fax: 0251/418.943; 0744.708.957 O.P. 8, CP 812 – Craiova
Tipărit la: tipografia cassandra I.S.B.N. 973-7974-06-9

BIOGRAFIE

Ştefănescu N. Paul

– născut: 29.06.1930, Ploieşti;

– liceul teoretic nr.1 Ploieşti;

– Facultatea de Chimie Industrială (Institutul Politehnic laşi);

– specializare Marketing "METRA" Paris 1973;

– doctor inginer;

– expert internaţional ONUDI şi GATT (1972);

– 5 brevete de invenţii.

Profesii:

– 1957-67: cercetător ştiinţific principal – "Petrochim" Ploieşti;

– 1960-67: şef laborator – Institutul de Fiziologie al Academiei Române;

– 1968-71 : asistent universitar la Facultatea de Medicină Bucureşti;

– 1968:76: şef secţie marketing la Institutul de Economie Mondială al Ministerului Comerţului Exterior; asistent la ASE, Catedra de Marketing;

– 1976-89: expert instructor principal – Academia de Ştiinţe Social- Politice;

– 1976-77: expert INPED Alger-Algeria;

– 1989-94: şef sector marketing la Institutul Român de Management (IROMA);

– 1994-99: profesor de marketing la Universităţile: Gh. Cristea, Europa Ecor, Ecologică, Hyperion;

Activitate extraprofesională:

– membru fondator al Asociaţiei române de marketing (AROMAR);

Activitate pubiicistică:

– peste 300 articole şi lucrări ştiinţifice originale în revistele de specialitate din România, S.U.A., Anglia, Germania, Rusia.

Din cărţile publicată:

– în slujba vieţii şi adevărului;

– Drama otrăvirilor;

– Enigme ale istoriei române;
– Enigme neelucidate ale istoriei;
– Tainele istoriei universale;
– Asasinatele politice din istoria României;
– Mari scandaluri financiare;
– Misterele Franc-masoneriei;
– Magia înaltă;
– Franc Masoneria;
– Ritualul lojilor francmasonice albastre;
– Istoria mondială a societăților albastre;
– Istoria mondială a societăților secrete;
– Istoria francmasoneriei române.

CUVÂNTUL EDITORULUI

Activitatea Editurii *"OBIECTIV"* continuă, chiar dacă Unii visează să existe doar anumite edituri, după dorință, „aliniate" şi subvenționate pe măsură.

După ce au „liniştit" o serie de publicaţii şi posturi radio-TV cu „arma fiscală" (ştergându-le, dintr-o „nevinovată" bunăvoință, datorii Ia Buget de multe sute de miliarde) **şi au înfiinţat altele,** proprii sau obediente, cei ce se cred „aleşi" şi „atotputernici"'într-o Românie (dorită) de *„stupid people"* **au luat „în obiectiv" domeniul cărţii.**

Cărţile au fost dintotdeauna periculoase pentru cei ce se cred „aleşi"! Cele indezirabile au fost mereu (încă din Antichitate!) ascunse, distruse, incendiate sau arse în piața centrală. **România nu a făcut nici ea excepţie de la regulă,** iar cele mai recente exemple sunt... bombardarea Bibliotecii Centrale Universitare în 22.12.89 (unde se aflau incunabile extrem de importante pentru români !) şi adevăratul „război" declanşat de „Guvernul Adrian Năştase" Bibliotecii Naționale. A României ! Inclusiv cu arestarea directorului acesteia, care nu voia să priceapă şi pace că mutarea Guvernului în sediul B.N era mult mai importantă decât miile de cărți vechi ce ar fi fost distruse (în mod sigur!) prin mutarea „pe Centură", un loc conform respectului guvernamental față de carte... Obiect periculos, conform zicalei: *„Ai carte, ai parte!"*

Când a fost greu sau aproape imposibil de adunat pentru distrugere cărțile nedorite, **s-a acţionat direct asupra autorilor periculoşi. Unii au fost interzişi, alţii intimidaţi sau...asasinaţi** de-a dreptul. Cel mai cunoscut exemplu la noi este Nicolae lorga dar legionarii au fost doar simple unelte. Pe plan mondial, „domeniul OZN" cunoaşte o listă interminabilă de autori („prea neliniştiţi" !) asasinați iar în Irak, în 2003, ziariştii independenți (adică „nealiniați") au fost **bombardaţi** fără nici un fel de scrupule în hotelul „Palestina", din Bagdad, de ofițerii şi militarii „Marii Democrații"! Adică, SUA pentru cine nu vrea nici acum să înțeleagă...Un amănunt: **fabuloasa istorie a Irak-ului** (adică Sumer) **a fost**

distrusă la fel de „democratic", ignorându-se „superior" avertismentele anterioare şi protestele ulterioare.

Cei în cauză cunosc foarte bine axiomele: „Cine controlează trecutul decide viitorul" ***şi*** „Cine deține informația controlează situația

în România, ca şi în restul „lumii civilizate", **cartea este domeniul încă necontrolat total al informaţiilor.** în decembrie 1989, a existat o nevoie disperată de revoluționari şi presă. Ulterior s-a încercat tot posibilul pentru discreditarea celor doi „aliați" de conjunctură. Cu autoritatea câştigată printre gloanțe, revoluționarii puteau deveni un reper moral cu drept de a contesta orice decizie neavenită a Puterii. Au fost „mânjiți" şi discreditați rapid, cu ajutorul câtorva oportunişti, veşnic prezenți în orice regim şi situație, cu „dividende" pe măsură: posturi „calde" de-a binelea şi avantaje la care nici nu visau pe vremea când erau...nimeni.

Cu presa a fost ceva mai dificil. în **mai 1991,** fostul „revoluționar cu pulover fără gât", devenit premier, pe numele de român **Petre Roman, a încercat să „renaţionalizeze" primele trei ziare ale ţării** (cumulând peste...2 milioane exemplare !), încercând să readucă în subordinea Guvernului *„România liberă", „Adevărul"* şi *„Tineretul liber".* Tentativă dejucată, cele trei privatizându-se rapid, în ordinea menționată.

Următorul obiectiv: **„devierea" presei de la „subiectul Loviluţie"** şi alimentarea cu diverse ştiri şi întâmplări diversioniste. Cei prea „tineri şi neliniştiţi" au devenit „obiective" de maximă importanță. Neaşteptat, V. Tatomir a decedat. Colegul său în realizarea celebrului serial TV *„Revoluția în direct",* Virgil Tătulici, a fost „potolit" rapid cu funcția de director la *„Tele 7abc"* (o capcană), apoi cu...*„Privirea",* o revistă cu fonduri neaşteptate pentru vânzările sale reale. Cel mai periculos, în perspectivă, **Ion Cristoiu,** a fost înlăturat, fără explicații, cu...Adrian Păunescu, de la conducerea unei reviste care a făcut istorie în presa românească din toate timpurile: *„Exprès Magazin".* Ulteriorul traseu sinuos şi descendent al lui Ion Cristoiu constituie dovadă clară că , pentru Unii, rămâne acelaşi indezirabil...

Cu timpul, **„subiectul Loviluţie" a devenit un „pericol mortal"** iar unii, prea îndrăzneți, s-au convins fără a mai avea timp de concluzii...

Presa **s-a repliat, însă, rapid şi** a creat o nouă „problemă" Puterii: campania împotriva corupției.

În alte „Cuvinte de editor" am prezentat modul în care s-a încercat (şi reuşit) **crearea unei clase de „aleşi",** în dauna avuției naționale şi a... „stupid people" (cum ne văd „aleşii" !). Astfel că, **lovind în marea corupţie, presa** se afla din nou în „cealaltă tabără": **lovea chiar în „aleşi" !**

Fireşte, în aceste condiții, dovedind că „nu vrea să înțeleagă nimic din transformările revoluționare" (deşi „marele câştig al Revoluției", după cum recunosc toți românii de bună credință), **presa trebuia să fie „adusă la**

realitate" prin alte mijloace. S-a încercat mai întâi metoda câştigătoare aplicată revoluţionarilor. Rezultatele fiind sub nivelul aşteptărilor, iar **tentativele de denigrare** nu diminuau încrederea românilor în ziarişti, s-a trecut la o nouă etapă. Mai întâi, abil, a fost stimulată credinţa unor patronate de presă că nu vor cunoaşte controale financiare şi, implicit, **creşterea sumelor neplătite Bugetului.** Apoi, când penalizările şi datoriile cumulate au depăşit chiar nivelul activelor deţinute, a fost extrem de simplu ca **respectivii patroni** să fie **„liniştiţi" definitiv !** Totodată, pentru o siguranţă deplină, **Puterea şi-a creat propria mass-media...**

De aici încolo, mai rămâneau de „potolit" doar editorii de carte. „Bulibăşeala" din noiembrie 2003- ianuarie 2004 a fost doar un prim pas şi ea a vizat în special editorii care „trăiesc" doar din vânzare de carte şi fără „infuzii" externe sau sponsorizări de la Guvern.

Perioada amintită reprezintă aproape 50% din vânzările unui an

pentru editorii fără aceste modalităţi de sprijin, ori care nu se pot apropia de „sectorul manuale". Ea a fost una **aproape pierdută** datorită unui haos bine jucat şi stimulat chiar de către guvernanţi ! Mulţi difuzori au returnat în decembrie cărţile, până la clarificarea situaţiei (?!). Apoi, ceea ce mai rămăsese în reţea, imediat după Anul Nou, a fost **retras în depozite,** pentru stabilirea stocurilor şi în aşteptarea Codului Fiscal (apărut din 23.12.03, dar pus în circulaţie abia după 07.01.04 !) şi Normelor de aplicare (neapărute până în 20.01.04 !!). **Anul 2004 a început sub spectrul haosului total** ! Nimeni nu ştia cum se calculează TVA-ul, cine îl aplică sau cine îl plăteşte...Deloc întâmplător, **încă din noiembrie 2003 se alimentase piaţa cărţii cu ideea că tot ce exista în vânzare urma să fie refacturat cu TVA,** cu noile preţuri pe cărţi etc.! Fireşte, aceasta **implica achitarea unor sume colosale la Buget,** cu penalizările de rigoare pentru întârziere şi, automat, **fali- mentarea micilor edituri,** fără rezerve sau sponsorizări consistente!...

Privind mai în profunzime, aplicarea TVA pe carte, dincolo de faptul că e chiar împotriva Constituţiei ***(„statul garantează accesul la cultură"),* are un** rezultat fiscal neînsemnat, de-a dreptul hilar faţă de „pomenile" acordate clienţilor politici (zeci de mii de miliarde!). **Această măsură ascunde, însă, o „mutare" ce se vrea abilă:** acoperă datoriile reeşalonate/anulate patronilor „potoliţi" din mass-media **(exceptând „ZIUA", nescutită de datorii, mass-media centrală s-a dovedit indiferentă faţă de această nouă lovitură aplicată dreptului la cultură şi informaţie!)** exact cu „birul" pe carte şi asigură eliminarea de pe piaţă a editurilor nedorite, necontrolate...Puterea nu s-a bucurat niciodată când a existat o prea mare libertate a opiniei, greu de supravegheat şi contracarat !

înţelepciunea strămoşilor ne avertizează, însă, că *„o nenorocire nu vine niciodată singură".* Iar atunci când nu vine întâmplător, face parte dintr-un **plan!**

Nu cumva Oculta ne oferă o dovadă clară, **fără echivoc,** că o deranjează enorm să se afle istoria reală a Omenirii şi în special a României? Că adevăratul „Popor Ales" se află în fosta RAMANIA!

în acest caz, înțelegem că este **extrem de presată de timp** şi nici prea sigură de puterea ei de convingere de a lămuri „norodul" de „binele absolut" ce i-l doreşte!...

„Păianjenul Mondial" țese, însă, în linişte şi în România, după dorință.

Prefaţând alte volume, am arătat pe larg modul organizat şi rapid în care a fost creată în țară o „rețea Obiectiv", furându-mi-se marca

(înregistrată la OSIM) **pentru a crea confuzie,** conform unei metode vechi de milenii, cu care românilor li s-a furat chiar... istoria.

Pagubele de Imagine ce ni se aduc sunt imense. **în mică parte, le-am prezentat.** Una, însă, nou-apărută **(după ce am scris respectivele „Cuvinte de editor"),** depăşeşte orice limită!

în **15.08.03,** în ***„România Mare"*** *era* publicat un articol preluat, se preciza, din „***oficiosul PSD din Braşov, Obiectiv".*** Tema era zvastica, conform tipicului ultimei jumătăți de veac, sinonimă cu nazismul (în ebraică, *nazi* – prinț !). în aceeaşi revistă, în **29.08.03,** dlui Mihai Vasile Vlădeanu i se publica o punere la punct prin care demonstra vechimea acestui simbol în România, citând în sprijin o serie de lucrări apărute la Editura OBIECTIV (inclusiv *„Dacia Preistorică"),* scrisă pe vremea când nici nu fusese proiectat fascismul!).

Aceste două articole probabil au oferit idei Unora şi, în 06.10.03, pe pag. 2, ziarul *„ZIUA"* publica o notă intitulată: *„Scandal antisemit".* Nimic deosebit până aici, „ZIUA" având adesori pagini întregi despre Israel, evrei sau antisemitism (subiect la modă, semn că iar se pregăteşte „ceva"!).

Grav era altceva: Adina Anghelescu, adevăratul autor al notei, semnala apariția nr. 3 din săptămânalul...„Ob/ecf/V *legionar"* şi solicita interzicerea acestuia şi confiscarea exemplarelor aflate la vânzare. **Foarte bine, treaba lor, numai că** nu exista nici o precizare că incriminata publicație nu avea nici-o tangență cu Editura *OBIECTIV,* deşi se preciza că apariția era ilegală! **Deci se efectuaseră „săpături" şi pe la OS]M şi** se ştia foarte bine cine deține marca „OBIECTIV"...

În aceeaşi zi, am încercat să iau legătura cu directorul ziarului, Sorin Roşca-Stănescu (o mai veche cunoştință, de prin 1994-1995, de când încerca să mă „racoleze" de la *‚Adevărul",* cu salariu în dolari...), apoi cu altcineva din conducere. în final, după mai multe tentative, am fost „dirijat" către **Adina Anghelescu.** Mi-a cerut o adresă oficială, promițând „zbaterea" de rigoare, mai ales că ne cunoşteam, oarecum, de prin 1999. Zis şi făcut, trimis şi retrimis. Apoi, **n-a mai fost nimeni çle găsit la telefon, timp de o săptămână iar pecizarea** (ce se impunea, lege scrisă şi nescrisă) **n-a apărut nici până azi...**

Probabil ar trebui să nu mă mire o asemenea atitudine. **în presa centrală sunt acceptate doar anumite subiecte.** Anterior, nimeni nu se arătase interesat de procesul meu cu liberalul (acum „ţărănist") **Cornel Boiangiu,** secretarul Comisiei de Apărare a Senatului şi care solicitase cele mai mari „despăgubiri morale" de până atunci: **500.000.000 lei** (în 1998). Degeaba le-am spus la toţi că le va veni şi rândul lor, dacă stau pasivi... Acelaşi dezinteres l-au dovedit (iarăşi toţi !) şi faţă de **transformarea românilor în *„cei mai mari criminali ai Holocaustului"* într-o carte sponsorizată de Guvernul... României** (*„O istorie a evreilor"* – Paul Johnson, Ed. Haefer) sau, în **12.09.01,** când **semnalam,** argumentat, **că doborârea „Gemenilor" avea ca scop realizarea globalismului american şi reducerea drepturilor democratice...**

În orice caz, o dublă întrebare rămâne: legionarii au ales întâmplător
şi singuri numele publicaţiei lor, ori suntem... un „obiectiv" important?!

*

Iată-ne, deci, din nou ***în ...„Culisele României".*** Din moment ce tot „răscolim" secretele Terrei, spre „bucuria" celor care le-ar vrea înmormântate pe vecie, puteam ocoli propria ţară? N-am făcut-o nici în anii anteriori *(„Secretele lui Pavel Coruţ", „Războiul parapsihologic împotriva României", „Secretele USLA"*etc), de ce am avea rezerve acum?

Regretatul Paul Ştefănescu este un mare scriitor român al ultimelor decenii şi merită toată atenţia şi încrederea Dvs. Lucrările sale au abordat mai multe domenii, dovedind o **erudiţie multilaterală:** istorie, francmasonerie şi, mai ales, servicii secrete.

„Culisele României", **o lucrare în** două volume, **de care era chiar entuziasmat în momentul finalizării ei *(„V-am pregătit un material tare, cu care îi vom da gata pe toţi !)* constituie** o „radiografie" reuşită a evoluţiei serviciilor de informaţii ale României de la A.I. Cuza până la**...Ion** Iliescu. **Cu plusuri şi minusuri.** Cu o serie de dosare ultrasecrete scoase la lumină, care ne arată istoria reală a ţării în ultimele două secole.

Cu ocazia volumului anterior, vă invitam în arhiva secretă a României necomuniste.

Acum, sper să nu vă dau fiori: vă propun o plimbare şocantă şi instructivă în...beciurile Securităţii !

Pentru presa din zilele noastre, Securitatea continuă să fie un subiect care se vinde foarte bine. Periodic apare câte un scandal legat de „torţionarii poliţiei politice" şi informatorii lor şi ziarele iar au cu ce „umple" prima pagină. *„Academia Caţavencu"* a înfiinţat chiar un supliment ce conţine liste cu ofiţeri de Securitate. Interesant: **securiştii evrei apar rar sau deloc,** deşi Teşu Solomovici (ca să ne referim numai la el) a oferit o listă întreagă în cărţile sale. Suplimentul este „îngrijit" de Mircea Torna, un cunoscut „bursier Sörös". în 14 ani, nu ne-a

explicat niciodată cu ce se ocupa până în 1989, ca **maior psiholog.** Poate o va face până la urmă.

Volumul de față se subintitulează ***„Secretefe Securității"*** şi nu întâmplător. El prezintă, cu adevărat, **o adevărată „avalanşă" de secrete bine ascunse până acum,** necunoscute majorității românilor, deşi pe această temă s-a scris enorm după Loviluție. Àdeseori, cu informații minime şi patimă maximă. Alteori, când au existat documente iar buna intenție a autorilor era (prea) reală, sursa de informații a fost cenzurată din start...

Paul Ştefănescu este un vechi autor în domeniu, cu lucrări chiar înainte de 1990, ceea ce denotă surse sigure de informație. Niciodată nu a fost, însă, contestat de vreun cercetător mai „harnic", deşi moda contestărilor este bine cunoscută în ultimii 14 ani.

Biografia sa arată o clară apartenență la spionajul românesc (D.I.E.), cu destule stagii peste graniță, iar în prezentul volum pare a nu fi făcut vreun efort pentru a-şi acoperi chiar o veche şi vizibilă funcție de vârf, de participant la unele „momente istorice" ale Securității „post '65" şi cunoscător personal al celor pe care Ti prezintă.

Paul Ştefănescu nu avea nevoie, probabil, de prea multă documentare în arhive şi, deci, era **aproape imposibil de manipulat** ! Secretele Securității fuseseră aflate de-a lungul timpului, puse cap la cap, din frânturi de informații sau chiar din rapoarte secrete, şi încrustate în memoria sa bine exersată. Că o memorie antrenată şi îmbibată de secrete, dacă mai e dublată şi de un talent aparte de scriitor, poate face minuni vă puteți convinge din paginile ce urmează...

Din păcate, **dorința sa de a-mi oferi o istorie a diplomației secrete a României a rămas neconcretizată.** Vechile probleme cu inima, semn al unei vieți stresante, i-au curmat firul vieții, deşi ceruse o păsuire, pentru a începe şi finaliza noi proiecte extrem de importante...

Menționez că rândurile de mai sus constituie doar bănuieli şi deduceri logice care îmi aparțin. Ele sunt determinate*de **incredibilele informaţii „de interior" şi de detalii ce ne sunt oferite în acest volum. Citiţi şi ...vă cruciţi !**

r

*

în *„Cuvântul editorului"* de la primul volum dovedeam că se face tot posibilul pentru limitarea libertății de opinie şi informație **şi**

confirmarea a venit, din nou, după numai câteva luni.

Scriam despre **dictatura BNR** şi a lui Mugur Isărescu. După acelaşi număr de luni, BNR stopa creditele de consum, deşi nu i-o ceruse nimeni iar Băncile au ripostat cu iritare. „Stupid people" n-are voie să „consume"...

Arătam că **RENEL** mi-a transformat casa în...discotecă şi orgă de lumini, jucându-se cu integritatea aparaturii electronice. Directorul general se jura că din

mai 2003 pot să-i fac ce vreau dacă se va mai întâmpla. Am ajuns în ianuarie 2004 şi au trecut...20 **ani** identici !

„înțepam" nesimțirea unora din regiile de stat, „votanți de încredere" şi stimulați ca atare. La prima ninsoare, drumurile devin impracticabile, trenurile întârzie cu orele sau nu mai circulă deloc iar „curentu' " îngheață pe fire! Exact de **Crăciun şi Revelion,** mii de oameni au rămas înzăpeziți sau fără lumină şi căldură.'Din noianul de articole elocvente în acest sens, am ales unul din ***„Adevărul"* (03.01.04, p.11),** referin- du-se la **Constanța:**

„întreruperi repetate ale alimentării cu curent electric au distrus mai multe aparate electrice şi electronice ale cetățenilor. **în zona Gară, locuitorii au rămas de Sărbători fără televizor, fără frigider iar calculatoarele lăsate în priză au fost avariate.** «Am sunat la Renel şi ne-au certat că-i deranjăm şi de Anul Nou. Au spus că treaba lor e până la tabloul electric general***, în rest ne priveşte. Când i-am întrebat cine plăteşte pagubele, ne-au trântit telefonul.»***

Pacienţii internaţi la ultimul etaj al Spitalului Clinic Judeţean de Urgenţă Constanţa au dârdâit de frig. în saloanele din secția Pediatrie, caloriferele au fost pornite doar la intervenția mamelor internate împreună cu copiii. "

Românul a fost dintotdeauna cu bun simț şi omenos. Ce se întâmplă de mai mulți ani este incredibil şi de neînțeles. Picătură cu picătură, prin „ştiri de la ora 5", stress continuu, şomaj, distrugerea speranței de viitor, lupta pentru existență, **unii dintre noi au fost transformaţi în adevărate fiare!** în cazul lor este inutil să le vorbeşti de nesimțire, nu vor mai pricepe mare lucru!

Mulţi dintre Dvs îşi amintesc, poate, de Ajunul Crăciunului, când o familie înzăpezită într-o comună **(deci în zonă locuită),** cu doi copii **(mici),** nu era primită în nici-o casă, deşi trecuseră...12 ore **iar cei de la *„Europa FM"*făceau apeluri disperate !!?**

Şi atunci, mai putem acuza **unirea în neruşinare a parlamentarilor, care îşi votează avantaje nesimţite cii o solidaritate de monolit?** Madam **Buruiană** (e un pamflet, duduie, gen „Alcibiade"!) explica astfel ultimul set de mârlanii (după ce **şi-au redus accizele la... yachturi şi au pus TVA la cărţi):** *„Am fost în Italia, în Franța, în Anglia şi e o diferență foarte mare între parlamentarul român şi cel occidental. Vrem să intrăm în Europa, vreți, nu?! Şi atunci,* ***cum să intrăm în Europa, cu parlamentari îmbrăcați prost?"*** Alți români nu mai apucă, deja mor de foame şi de frig dar mai rău tremură de grija că au trimis în Parlament

o Buruiană care nu ştie să roşească. De ruşine.

*

Tot în prefaţa volumului anterior, prezentam un manifest împrăştiat la Cluj la finele anului 2002, în care se cerea o *„Transilvanie independentă*cu *„graniță de-a* **(sic!)** *lungul Carpaților"*ş\ **mă arătam surprins de** lipsa de reacție a

autorităților, **considerând-o o** încurajare. **La fel,** comuniştii de 'la Chişinău au tot „testat terenul", **să vadă cu cine au de-a face, şi când s-au convins** au lovit cu un tupeu incredibil **pentru cei lipsiţi de informaţii...**

Nu am pretenţia că am avut atâta timp, încât să monitorizez toate mişcările antiromâneşti, deşi sunt foarte multe de scris şi despre **teroarea la care sunt supuşi românii din ţările vecine.** Voi puncta doar câteva evenimente şi aspecte mai importante ale anului 2003:

- **03.07.03.** La Odorheiu Secuiesc s-a constituit **Uniunea Civică a Maghiarilor** (alcătuită din organizațiile civice maghiare din Ținutul Secuiesc), condusă de **Szasz Jeno,** primarul respectivei localități. Semnificativ: U.C.M. s-a înființat cu**...120** de membri, cât Knesseth (Parlamentul Israelului), respectând simbolisica iudaică! **Scopurile** au fost expuse clar de la bun început: participarea la alegeri, înfiinţarea Consiliului Naţional al Maghiarilor, **autonomia teritorială şi dubla cetăţenie.**

- **25.07.03.** Tipografia Centrală a Republicii Moldova a tipărit... ***„Dicționarul moldovenesc-românesc"*** (5.000 ex.), sub atenta coordonare a „specialistului" **Vasile Stati.** în 340 pagini sunt înşirate **19**.000 (am mai scris: 19 este numărul Iui Zalmoxe!) de *„cuvinte şi forme lingvistice"* (de fapt, regionalisme şi neologisme ruseşti) care ar dori să demonstreze teza stalinistă a existenţei „limbii moldoveneşti". Dorindu-se spiritual, acest Stati devenea chiar **obraznic** (şi va mai fi !): *„Noi, moldovenii, purtători ai limbii moldoveneşti, dorind să-l luminăm pe Adrian Năstase* (premierul României ! – n.E.D.) *şi alți români de-alde el din România, am elaborat şi tipărit dicționarul moldovenesc românesc."* Din păcate, cei de la Bucureşti l-au ignorat, uitând că prostul, dacă nu-l bagi în seamă, şi-o ia în cap...

- **12.10.03.** La Tg. Mureş s-au organizat **alegeri pentru primul consiliu local al secuilor,** urmând ca în perioada 15-20 să fie alese astfel de consilii în toate localitățile din Secuime. Se programase ca, în **26.11.03,** delegații acestor consilii **să înfiinţeze Consiliul Naţional Secuiesc (CNS), având ca principal scop obţinerea autonomiei culturale şi teritoriale a maghiarilor** (deci, fără'români !) **din judeţele Covasna, Harghita şi Mureş.** Fireşte, au fost tipărite şi distribuite **broşuri şi afişe** cu aceste deziderate anticonstituționale, viceprimarul municipiului Tg. Mureş a fost prins cu afişe şi doar legitimat, suficient pentru un „tămbălău tip UDMR" şi...atât. Fără nici-o jenă, cei din Comitetul de inițiativă anunțau că **vor depune în Parlament (prin cine?) un proiect de lege privind cele cinci modele de autonomie agreate de CNS** (neînfiinţat încă!): etnică, **personală,** regională, comunitară şi a Ținutului Secuiesc. După ce îşi luau drept „scut" ideea de euro- regiune (cu alegeri interne proprii) şi o Hotărâre a Consiliului Europei (1334/24.06.03), care ar *„constrânge conducerea politică a României* ***să se conformeze*** *dezideratului autonomiei teritoriale"* (iar obrăznicie nesancționată !), cei în cauză **nu îşi mai ascundeau**

intenţiile. *„Realizarea autonomiei teritoriale este o aspirație a comunității maghiare de pe pământul secuiesc. "*

Credeți că polițiştii...nu e vigilenți şi nu veghează la ordinea şi liniştea publică? Vă înşelați !

• **22.10.03.** Polițiştii gorjeni, mereu la datorie (Mafia din Gorj, celebră, îşi face de cap liniştită) **au confiscat,** de la un anticariat din Tg. Jiu, **un basorelief cu mareşalul Ion Antonescu,** deşi era un obiect de artă, supus cercetării istorice şi nici **nu era expus la vânzare...**

• **26.10.03.** La Sf. Gheorghe (sinonim creştin pentru Zalmoxe-Apollo!), după ce s-a intonat imnul secuilor, a fost **constituit CNS,** având ca preşedinte pe fostul senator **Csapo Jozsef** şi **s-a cerut imediat dublă cetăţenie. A doua zi, doleanţa i-a fost prezentată preşedintelui Ungariei, Ferenc Madl,** venit „întâmplător" într-o vizită **la Sf. Gheorghe.** Nu vi se pare că **România a ajuns un „sat fără câini",** în care preşedinții şi premierii Ungariei (Viktor Orban era campion!) vin, când vor,

să „binecuvânteze" secesionismul unor maghiari din Ardeal?! Ce credeți, Nemuritorii noştri ar avea curajul să întoarcă un asemenea gest?...

• 27.10.03. La Cluj, F. Madl i-a răspuns lui L. Tökes că se află într-o vizită...privată şi nu poate susține cererile de autonomie ale CNS. Pentru ca, după scurt timp, **să discute cu UDMR despre revizuirea Constituţiei, situaţia maghiarilor din România, stadiul aplicării legii statutului** etc. şi să transmită, din punct de vedere politic, un **mesaj de unitate şi solidaritate** comunității maghiare din România...

CNS a elaborat deja un proiect de lege pentru declararea autonomiei teritoriale a Ţinutului Secuiesc, **invocând chiar autonomia acestuia de la...**1200!' **Acum poate se va înţelege** inconştiența şi antiromânismul celor care boicotează lucrările Editurii *OBIECTIV...*

*Î*n toate aceste luni, conducerea UDMR încerca să convingă pe români că...n-a auzit de usturoi. Cu aceeaşi parşivenie, Csapo Jozsef făcea pe...mielul: ***„Autonomia*** *reprezintă* ***garanția egalității depline şi efective*** *dintre cetățenii acestei țări. "*

Minciuna a fost desființată rapid de ***loan Bălan, preşedintele PNL Covasna,*** *care exclama, surprins şi exasperat:* **„Noi, românii** de aici, suntem pur şi simplu **desconsideraţi,** aruncați la «diverse». Trebuia dezbătută această problemă dar se pare că toată treaba a fost gândită în altă parte, **organizatorii de aici sunt doar folosiţi. Guvernul, Parchetul** etc. ar trebui să cerceteze legalitatea acestui Consiliu şi **să ia măsurile necesare."** *Unde era, însă, şeful său, Theodor Stolojan, cei care altă dată era foarte convins că* „în România există lucruri cu care nu se glumeşte"?...

Ei bine, după numai o săptămână, când **PRM a cerut excluderea din Parlament a deputatului UDMR Szilagyi Zsold** pentru că s-a implicat în

constituirea CNS, încălcându-şi jurământul depus *(„să apăr (...) unitatea şi integritatea teritorială a României"),* în Biroul Permanent al Camerei Deputaților, PD s-a abținut iar **reprezentanţii PSD, UDMR şi PNL au votat împotrivă...** Să ne trăiască aleşii !

• **03.11.03.** Cum „părintele general" **Laszlo Tökes** nu putea sta deoparte, şi-a înființat şi el un consiliu: **Consiliul Naţional al Maghiarilor din Transilvania** (CNMT). Probabil, trei județe „secuieşti" nu erau suficiente...Scopul CNMT: va populariza dezideratele **autonomiste** ale comunității maghiare în rândul partidelor politice româneşti şi a organizațiilor civice. Această aberație a fost comunicată de unul din membrii Comisiei de inițiativă a CNMT, **BaSazs Kzsak.** Adică, **Isaac,** mai pe înțelesul nostru. Să nu uităm că şi preşedintele CNS, Csapo **Joszef** are un nume **biblic,** care ar putea explica multe...

• 19.12.03. Comuniştii de ia Chişinău au inventat o nouă lege, privind „concepția națională de stat", în care românii devin...a 6-a minoritate din Moldova, oficializează limba rusă, introduce în şcoli Istoria Moldovei şi pune bazele rusificării basarabenilor.

Cum deputatul creştin-democrat **Vlad Cubreacov** nu se cuminţise nici după celebra sa răpire şi putea fi un oponent serios al legii s-a pus la cale o diversiune împotriva sa. Preşedintele C.J. laşi, **Lucian Fleischer,** susținea că „a *primit o cerere privind acordarea unei subvenții de 2.000 dolari lui Vlad Cubreacov, ca să se opereze de ieucemie",* dar deputatul de la Chişinău a demontat imediat diversiunea, afirmând că este perfect sănătos.

... Am văzut, ceva mai devreme, cum încercau cei din CNS să intimideze cu...*„loropa"* şi aşa-zisa „linie de autonomizare" a continentului, în Spania încă n-au ajuns astfel de „hotărâri europene" iar **Parlamentul Spaniei oferea o lecţie gratuită „Guvernului Adrian Năstase"...**

Premierul basc Juan **Jose(ph)** Ibarratxe s-a pronunțat pentru crearea unui statut (al Țării Bascilor) de ***„liberă asociație"* cu Spania,** în urma unui **referendum** planificat pentru **2005.**

Reacțiile au fost extrem de prompte. **Parlamentul Spaniei a votat de urgenţă o lege** care stabilea o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru organizarea de referendum fără permisiunea Guvernului iar **100.000 de manifestanţi din Ţara Bascilor s-au opus** planului premierului basc, arătând că acesta va aduce noi violențe.

De reținut că **situaţia din Spania este total diferită de cea din România.** Acolo, **bascii** (plecați din Ardeal în urmă cu peste 6 milenii!), unul dintre cele mai vechi popoare alë Lumii, sunt **anteriori spaniolilor...**

Dincolo de reacțiile pline de învățăminte, găsim un nou „biblic" implicat până peste cap. Nu credeți că **deja ni se pregăteşte ceva iar România este unul dintre „obiectivele" principale?** Dacă nu, mai ofer câteva informații interesante.

• **29.12.03.** Scandalul „TVA pe carte" era în plină desfăşurare, ca şi cel provocat de **„Statuia Libertăţii" de la Arad** iar Externele Ungariei ameninţau România cu obrăznicie incredibilă pentru lumea elegantă a diplomaţilor...

Concomitent, vicele CNS Ferencz Csaba anunţa că **proiectul de lege privind autonomia Ţinutului Secuiesc va fi depus în Parlament până la 15.02.04.** Care dintre ele nu se ştia, între timp mai apărând cel al deputaţilor UDMR (şi membri în conducerea CNMT) **Toro Tibor** şi **Szilagyi Zsold,** cel iertat anterior...Vicele F. Csaba recunoştea că CNS tocmai primise o **donaţie în bani, de la Asociaţia Maghiarilor Transilvăneni din Austria** şi sublinia: *„Pentru orice luptă şi război este nevoie de bani, astfel că vom avea şi noi nevoie de sprijin financiar. Doar din entuziasm nu putem duce până la capăt lupta pentru autonomie".*

• **03.01.03.** într-un interviu acordat cotidianului *„Die Presse",* Ernst Strasser, **ministrul de Interne al Austriei, afirma *ca...„România este o ţară de origine a criminalităţii" I*** Aceasta, deşi ştia foarte bine că românii reprezentau doar 8% din totalul străinilor aflaţi în detenţie în Austria (275 din 3.104)...

Afirmaţia, foarte gravă şi defăimătoare, **nu a fost contestată de „aleşii" noştri.** Nici acum nu se vede că ni se pregătesc surprize extrem de periculoase iar noi stăm...ca mieii la tăiere ?!

într-o lucrare anterioară, prezentam ciudata viziune a unui copil român, căruia...Fecioara Maria i-ar fi prezis: **dacă românii trec cu bine de anul 2004, în 2006 se va încheia lunga perioadă de minciună şi împilare...**

*

„Ce să aibă cu noi, ce *mare interes putem prezenta?"* Sunt veşnicele întrebări ce s-ar dori „demolatoare" când cineva aduce în discuţie viitorul nesigur al României. Dincolo de trecutul extraordinar şi profeţiile despre „această ţară a lui Dumnezeu", care deranjează enorm pe cei ce vor să domine Terra, **România are şi o poziţie geo- strategică colosală,** pe care numai noi refuzăm să o vedem!

în ***„SECRETELE TERRE****T* **– vol. V,** demonstram că **toate războaiele duse de americani începând cu 1991 au avut ca mobil ascuns resursele energetice şi în special petrolul** ! Dacă Irakul este o ţintă binecunoscută, mai puţin explicabile erau războaiele din Jugoslavia şi Afganistan. Pentru o mai bună înţelegere, trebuie studiată harta din ***„Spionajul total în acţiune"*** (pag. 179). în discuţie se află **imensele rezerve de petrol şi gaze naturale din zona Caspică iar proiectele magistralelor de transport datează din anii '80.** Nu întâmplător... Rambo se războia cu sovieticii în Afganistan.

Un alt nod important este **Georgia** şi aţi constatat ce s-a întâmplat la Tbilisi la sfârşitul anului 2003 (revoluţiile se cam „întâmplă" în octombrie-decembrie de mult timp, pentru ca noul an să fie într-adevăr nou şi liniştit). în volumul V menţionat, **intuiam logic traseul exact al magistralei către**

Occident: Turkmenistan-Azerbaidjan-Georgia-**Con- stanţa-Banat**-Triest-Spania (ocolind Franța!). **Deloc întâmplător,** în aceste condiții, **Jugoslavia a fost pulverizată, S. Miloşevici „detronat" şi arestat iar România, Italia şi Spania au devenit „aliaţi de nădejde" ai SUA în „cruciada antiteroristă"...**

Din moment ce **Casa Albă** n-a avut nici un scrupul să incendieze planeta pentru a acapara petrolul din Orientul Mijlociu şi nici n-a ezitat să „aprindă focul" chiar sub „fusta" Maicii Rusia (Afganistan, Georgia), bănuiți că, aşa **cum nu a avut mustrări de conştiinţă provocând carnagiul din Jugoslavia Mare sau Serbia, nu va avea nici în cazul României, dacă interesele (Ocultei) o ceri**

Dacă **familia Bush este una a magnaţilor petrolului,** cu imense interese în domeniu, **Bill Clinton** a fost un american sărac, venit dintr-un stat lipsit de importanță (Arkansas), unde a fost promovat şi lăsat să-şi facă de cap, suficient cât să devină apoi o **„marionetă"** pe gustul „păpuşarilor". El nu avea nici-un interes să atace Irakul, să trimită americani la moarte şi să piardă alegerile pentru al doilea mandat...**Când s-a** dovedit prea **încăpăţânat au apărut vechile „dosare sexuale", loviturile de graţie primindu-le pe filiera iudaică** (inclusiv Monica Lewinsky). **în final, presat de Madelein Albright** (evreică, fiica unui lider al Masoneriei Cehoslovaciei interbelice), secretar de Stat, **şi-a dat acordul pentru bombardarea Jugoslaviei.** Era 1999 şi cariera sa la Casa Albă se apropia de sfârşit...

Dacă lin mason de vârf **(peste George Bush Sr!)** nu şi-a dorit aceste „războaie ale petrolului" este uşor de bănuit cine erau cei mai interesați în purtarea lor...

Cât de importantă este **dubla magistrală** (petrol şi gaze) programată să treacă prin România ne-au convins...**războaiele de până acum, menite să-i asigure siguranţa de-a lungul traseului** ! Iar cine crede că Baza NATO (a SUA, de fapt) va fi înființată din rațiuni militare şi doar întâmplător aproape de Constanța nu a aflat până acum că **economicul domină totul !**

O magistrală energetică aproape vitală pentru bunăstarea şi siguranța Occidentului presupune şi măsuri asigurătorii în consecință! **Statul de tranzit trebuie să fie în permanenţă la mâna „arhitecţilor" acestui proiect grandios şi a beneficiarilor,** văzuți,şi nevăzuți, pentru a nu-i veni vreodată „inițiative nedorite" (naționalizare, dividende sporite, şantaj etc.)...

Care ar fi, atunci, „***soluția asiguratoare"?*** în ce ne priveşte, cu decenii în urmă, Hitler ne-a arătat cum îți poți face aliați doi inamici momiți cu promisiuni „amicale şi secrete": după Diktatul de la Viena, Ungaria a luptat în URSS sperând să primească întreg Ardealul iar România a plusat, Hitler promițând anularea Diktatului „după câştigarea războiului"...

„Vectorul Ardeal" a fost folosit şi de liderii de la Kremlin: când liderii PCR „nu erau cuminți", apărea din senin câte o nouă nemulțumire sau revendicare maghiară.

Istoria ne învață foarte multe şi cine o ignoră, adeseori, plăteşte foarte scump...

Oare întâmplător am fost lăsaţi în „coada" Europei şi puşi la concurenţă cu Bulagaria? România trebuia să afle că oricând Cei Mari au mijloace coercitive. Este un fel de cacialma a celor puternici iar **România nu a prea ştiut să-şi joace cartea cea mare: magistrala nu poate avea alt traseu în afara României** ! Grecii sunt anti- americani arhicunoscuți iar Turcia îşi datorează nivelul de trai actual şi unor şantaje periodice la adresa SUA, în legătură cu bazele *NATO („Dacă nu ne anulați datoria, acceptăm oferta ruşilor, care ne plătesc X miliarde...)!* Cu alte cuvinte, când contractul privind acceptarea bazelor NATO se apropia de expirare, se producea o „neaşteptată" lovitură de stat militară iar generalii nu mai acceptau baze NATO în țară! Se pare că, în acest fel, **Turcia** a obținut cel puțin **45 md. USD...**

Prin Ucraina şi Moldova, trecerea conductelor ar fi la fel de „sigură" ca prin...Albania iar un traseu Bulgaria-Serbia ar fi nu numai nesigur dar şi extrem de costisitor, având în vedere şi relieful. în plus, spre deosebire de toate țările enumerate, **România are o veche experienţă în domeniu** (printre primele țări din lume!) **şi o imensă capacitate de rafinare,** folosită doar parțial: **30 milioane to,** la o extracție de 6 milioane to.

Un asemenea proiect gigantic presupune, însă, şi o serie de **activităţi şi evoluţii conexe.**

România are o forță de muncă ieftină şi calificată, legi permisive, o populație liniştită şi ospitalieră, o poziție geostrategică deosebită şi un cadru natural ce poate fi transformat într-o „nouă Elveție". **Ne-am mirat mereu *„de ce nu vin americanii?" şi* nu se înghesuie nici măcar alţi occidentali.** România a fost lăsată şi „ajutată" să ajungă în genunchi, **fără o industrie proprie şi cu un şomaj galopant. Profeţită *„țară a iui Dumnezeu"* a fost păstrată pentru final, era** potul cel mare!

Ați constatat că **traseul magistralei ocoleşte cu grijă Germania şi Franţa,** două țări față de care cei de la Casa Albă n-au avut niciodată prea mari simpatii. Aceasta nu înseamnă că nu vor putea cumpăra**..benzină din România** (sau jtalia ori Spania) produsă de firmele artizanilor acestei imense afaceri. în viitorii ani, când magistrala se va „apropia" de România, mai mult ca sigur vom constata **apariţia unor giganţi americani ai economiei mondiale şi în special „cele 7 surori" din Texasul familiei Bush...**

Vă amintiți că, pe vremea lui Clinton, **Sever Mureşan** („Dacia Felix") **l-a adus la Bucureşti,** pentru o partidă de tenis, **pe...Bush-tatăl?!** Apoi, **prin 1995, Ion lliescu mergea în Texas** (se pare, invitat de acelaşi Bush Sr), **unde l-a**

cunoscut pe actualul preşedinte al SUA. întâmplare sau urmare unor informații de-a dreptul diabolice, întâlnirile cu familia Bush, aflată într-o perioadă de trecere în penumbră, au constituit o **lovitură politică de perspectivă** pe care numai marile servicii de informații le orchestrează ! Mă tem că **dl.** Gârz (între 1991- 97 şef al secretariatului CSAT şi consilier la Preşedinție) va refuza să ne „lumineze"...Cert este că, **la scurt timp, Sever Mureşan era arestat,** apoi începea o viață de fugar!?

Cu capacitatea de rafinare pe care o are (şi mai poate fi dezvoltată), **România va putea acoperi necesarul de produse petroliere al ţărilor din jur.** Mai mult, să nu uităm obsesia „academicienei: industria chimică. Cine se va „implanta" în România din timp, nu va avea ce regreta, dimpotrivă! **întotdeauna bine informaţi, ruşii s-au plasat deja în câteva puncte-cheie, la concurenţă cu...evreii americani sau din Israel.** Cine ştie...cunoaşte!

Spuneam că Bucureştiul şi-a irosit în vânt asul din mânecă! Poate în **1993,** când era programată „jugoslavizarea" țării iar **„nea Nelu" a convins Casa Albă că România poate fi o „oază de stabilitate". Poate atunci a „înflorit" ideea traseului magistralei prin România,** din moment ce „Milică" vorbea despre un proiect gata conturat (în 1997)...

Un imens dezavantaj **pe care îl prezentam era, însă,** starea deplorabilă a rețelei de transport auto şi feroviară. **între timp,** a cincea flotă comercială a lumii fusese „sabordată" cu frenezie, parcă la ordin,

iar şantierele navale uitaseră să mai construiască petroliere. în fond, de ce ar face România „cărțile" în acest domeniu şi nu cei care aşteaptă de mult „marele pot"?!

Odată, însă, începută „numărătoarea finală", cei interesați ar fi contribuit din plin la crearea iunfrastructurii, cu multe fonduri poate nerambursabile...Mereu ezitanți şi temători, guvernanții noştri au fost impulsionați să investească sume imense în rețeaua de transport, **adeseori** din credite **la care vom plăti din greu ani mulţi. -**

Un mare proiect e pe cale să înceapă, **iar el ne poate spune extrem de multe dar ridică şi o serie de semne de întrebare:** autostrada Ploieşti-Braşov-Cluj-Oradea-Borş. O **mică porţiune va fi realizată de o firmă din Israel iar** peste 80% de firma *„Bechtel"* din SUA, **unul din marii constructori, care a primit şi majoritatea „tortului Irak". Nimic deosebit, spuneţi? Numai** că *„Bechtel"* este controlată de evrei americani şi este întreprinderea CIA în domeniul construcțiilor, din care sunt recrutați politicienii de maximă influență ai guvernului SUA. A participat chiar şi la construirea Centrului de Cercetări de la Dulce (SUA), prima bază cedată de oameni extratereştrilor. **Baza se află la o** adâncime de... 100 m. **Are** peste 100 de ieşiri, **mai mult de** 7 nivele **iar aici s-au desfăşurat** experiențe comune **(SUA -E T.)** de coşmar!

Bănuiţi că apariţia firmei „Bechtel" în România oferă serioase teme de meditaţie! Este clar că un contract de **2,5 md dolari pentru 8 ani** nu poate fi singura explicaţie iar o întrebare stăruie: **de ce încep lucrările cu partea cea mai grea...Cu „tăierea" munţilor, dinspre Ploieşti,** când mai eficient şi mai avantajos era să pornescă lucrările de la Borş? **Nu cumva tronsonul de traversare a Bucegilor e cel mai important? Zona este de mult (din anii '80) supravegheată de sateliţii SUA şi URSS** (Rusia), datorită numeroaselor fenomene ciudate observate aici. Alt răspuns ni l-ar putea oferi un **bun strateg militar!** Pentru că e greu de uitat marea eroare a lui Hitler: a construit o reţea atât de dezvoltată de

autostrăzi, încât **tancurile** Aliaţilor aproape au defilat până la Berlin...

*

80% din terenurile agricole din vestul ţării au fost cumpărate de firme cu capital străin **înregistrate în România. După integrarea noastră în UE, acţionarii occidentali îşi pot trece aceste terenuri în proprietate.** O situaţie similară se regăseşte şi în cazul spaţiilor comerciale din marile oraşe de provincie.

Mai departe: **cazul Ion Basgan.** Născut în 1938, absolvent de Petrol şi Gaze, apoi Fac. de Transporturi (1963), cu doctorat obţinut în 1978, profesor în învăţământul mediu şi superior, angajat al unor firme de transport. Până în 1989, aproape nimic deosebit. în 1990 a fost ales **deputat** şi a ajuns vicepreşedinte al Comisiei pentru Industrii şi Servicii. Devenit apoi **om de afaceri,** a înfiinţat şi condus mai multe firme (transport internaţional, case de schimb valutar, import-export) şi derulează un **credit de 27 milioane dolari de Ia Banca Mondială pentru importul de...produse petroliere.** Printre altele, mai este **fondator al Băncii Româneşti şi al ASITRANS.** în **1994** a fost **iniţiat în masonerie,** în Loja „România Unită", iar în **septembrie 2003** era **preşedintele Curţii Superioare de Justiţie masonică şi Maestru Venerabil de Onoare al Lojii *„Europa Unită".*** în 8 noiembrie 2003, a pierdut alegerile pentru funcţia de Mare Maestru al Marii Loji Naţionale din România (MLNR), cel ales fiind **Eugen Ovidiu Chirovici,** fost ziarist la „Curierul Naţional" şi demnitar guvernamental, în Guvernul Năstase (IMM-uri).

Partea senzaţională urmează abia acum! **Tatăl său,** inginerul Basgan, **a fost inventatorul procedeului revoluţionar de forare,** folosit de marile companii americane. **Administraţia SUA a recunoscut brevetul de invenţie** al inginerului Basgan, urma doar decizia Justiţiei. Ei bine, în septembrie 2003, **suma datorată de giganţii petrolieri americani** (inclusiv dobânzile) familiei Basgan era de... **250 miliarde dolari** dar se miza pe un minim de **16!!**

Cu o asemenea avere, inginerul petrolist Ion Basgan ar putea fi un „ghimpe" serios pentru artizanii marii afaceri ce se pregăteşte în România...

Unii vor crede că „visez frumos", **într-o ţară care a ajuns să importe până şi...varză murată** (în 2002 – 35 **tone** din **China,** Turcia, Ungaria, Polonia, în

sem. **I** 2003 – 20 tone)! Uită, însă, că, de exemplu, **în România funcţionează unica fabrică de anvelope gigant din Europa,** Rotras Drobeta Turnu Severin. Oare să „viseze frumos" şi ambasadorul SUA, Michael Guest care, în 10.11.03, declara convins c***ă...„România va juca în viitorui apropiat un roi important în economia mondială" ?!***

Cei neîncrezători în continuare vor fi convinşi imediat.

Mai întâi, o ştire de presă din **22.04.03:**

„International Finance Corporation (IFC), divizia de investiții a Băncii Mondiale *(prin vicepreşedintele Peter Woicke – n.E.D.) a* anunțat alocarea a 200.000 dolari pentru înființarea unui **secretariat destinat atragerii de investitori pentru construcţia conductei de petrol între România şi Croaţia.** Woicke a afirmat că instituția va coordona eforturile României, Serbiei şi Croației în cadrul proiectului de construcție a oleoductului, care va urma traseul **Constanţa-Pancevo**-(Serbia**)-Omisalj**(Croația). De asemenea, secretariatul va urmări formarea unui **consorţiu de firme care să relizeze lucrările de construcţie.** Acesta va utiliza unele segmente de conductă deja existente şi **va conecta zece rafinării de pe traseu. (...)** Companiile implicate sunt **SNP Petrom, Conpet, Oii Terminal,** NIS Petroleum Industry of Serbia şi Jadranski Naftovod (Croația)."

Este de bănuit că portul Constanța va fi unul dintre cele mai importante „puncte" de pe întregul traseu. **Acest fapt explică şi o serie de investiţii gândite în ultimii ani pentru această poartă estică a Europei ca şi** planul gigantic de creare a unei „magistrale" care să lege fluvial Constanța de Rotterdam.

România este, însă, total nepregătită în acest moment, mai având **doar 25 nave** (toate private), **din... 300 nave în 1990** (5 milioane tdw), **valorând 2 md. USD I**

în 20.06.03, **avem însă dovada că** proiectul oleoductului **a devenit» atât de actual, încât a fost** luat în serios şi de Guvernul României... **în consecinţă, a fost întocmit un** proiect de lege care oferă o serie de facilități fiscale, vamale şi bancare armatorilor care vor construi nave noi, maritime şi fluviale. **Cu o singură condiţie: navele construite astfel** să nu fie cedate altui stat *„cel puțin 8-10 ani".*

După cum se vede, când vor, guvernanții ştiu să apere şi interesele României...

Cu această ocazie, adăugând că autostrada Ploieşti-Borş se va încheia în 2012, **aflăm şi** anul aproximativ când România va avea acel *„rol important în economia mondială".*

Marele Proiect se urneşte destul de greu dar **firmele americane încep să apară, una câte una,** în diverse domenii (inclusiv al uleiului alimentar!), confirmându-ne ipoteza că **România este destinată să devină o importantă sursă de forţă de muncă ieftină,** după modelul „tigrilor asiatici".

Un nou articol din „ZIUA" ne demonstrează că, **în noiembrie 2003, demararea proiectului devenise de-a dreptul presantă pentru americani,** după „pacificarea" Irakului şi Afganistanului. Probabil, Casa Albă oferise deja garanţii că va fi rezolvată şi „problema Georgia" (produsa în decembrie!)...

În **03.11.03,** deja fusese **proiectată asocierea unor firme din România, Serbia şi Croaţia cu parteneri americani pentru construirea conductei petroliere Constanţa-Omisalj** (Croaţia) şi se purtau **discuţii cu Eugen Dijmărescu,** ministrul delegat pentru Comerţ, **de către reprezentanţi ai Administraţiei SUA şi unor firme americane.** Proiectul a fost estimat de Agenţia pentru Comerţ şi Dezvoltare a SUA la **1 miliard USD** iar **Ex-lm Bank SUA** (după *çe* preşedintele Băncii analizase anterior, cu ministrul Economiei, Dan loan Popescu, „o serie de proiecte din domeniul infrastructurii din România şi din regiune") a anunţat că **va participa la finanţare.**

Un comunicat al MEC îmi confirma previziunile din 28.03.03, publicate în *„SECRETELE TERREI"*- vol.V (p. 44).

„Conducta de petrol va porni din portul Constanţa şi va trece prin Serbia şi Muntenegru, înainte de a ajunge în Croaţia, unde se va intersecta cu terminalul de export Omisalj, după care **ar putea continua până la Trieste,** unde se" va conecta la sistemul Trans Alpine Pipeline (TAL), care aprovizionează Austria şi Germania. *(Nu cred că americanii vor fi atât de naivi încât să le ofere petrol brut şi ieftin, când pot câştiga din rafinare iar „misiunea Bechtel" confirmă această intenţie! – n.E.D.)*

A fost susţinută ideea ca proiectul să fie finanţat în cea mai mare proporţie din surse private care pot fi reprezentate de **mari corporaţii petroliere**, care ar urma să fie **principalii beneficiari** ai produselor transportate prin conductă."

Acum îmi mai permiteţi un scenariu? Să-l abordăm metodic.

După ce au ocupat Irakul, al doilea „rezervor" de petrol al lumii, SUA îşi pot îmbogăţi iar marile companii petroliere. Acest „aur negru" va aproviziona, probabil, America de Nord, la preţuri minime. **Controlând Irakul şi Marea Caspică, SUA vor putea dejuca toate tentativele OPEC de a mai domina piaţa şi a stabili preţurile.** Americanii n-au uitat lunile de groază din 1973, după boicotul OPEC din timpul războiului arab cu Israelul şi sunt încă **dornici de revanşă! Lumea arabă trebuie să se aştepte, deci, la un dezastru economic şi social** ! Cu o industrie ca şi inexistentă şi o bogăţie bazată exclusiv pe petrol, ţările din Golf ar putea deveni, **în mai puţin de două decenii,** o umbră tristă a anilor de opulenţă.

SUA şi Rusia vor domina piaţa energetică mondială, **stabilind preţurile şi limitând pieţele de distribuţie pentru altă dată atotputernicul OPEC, limitat acum la ţările şeicilor. Aparent, poziţia acestora ar fi greu de şubrezit, date fiind.**..miile de miliarde de dolari depozitate sau investite în Occident, în special în SUA **(peste 2.000 md. USD !).** *„Apocalipsa"* **Sf. loan Teologul a dat, însă, de**

mult idei Ocultei: băncile respective pot da faliment în lanţ şi, ca o consecinţă, acţiunile la firmele controlate de petrodolarii'din Golf pot scădea fulgerător la Bursă, până la falimente răsunătoare! **In numai câteva luni, după modelul crizei din 1929,** întreaga bogăţie a şeicilor ar putea deveni o simplă amintire...

Lumea arabă nu are o altă alternativă decât unitatea de acţiune şi comunitatea musulmană de credinţă. **Iranul** (ca şi India şi Pakistanul) poate fi, şi chiar este, **un pion extrem de important,** prin populaţie, fanatismul fundamentalist şi unele atuuri militare şi tehnologice. Rusia are numeroase interese în zonă dar poate fi intimidată cu sloganul „cruciadei împotriva terorismului" ori câştigată cu parteneriate secrete de nivel global. în ce priveşte puterile nucleare **India** şi **Pakistan,** atâta timp cât vor fi învrăjbite, nu vor prezenta un pericol. încă.

Viitorul Terrei va depinde, însă, decisiv de poziţia Chinei. **Cei de la Casa Albă ştiu foarte bine că Beijingul...nu ştie multe şi nu poate fi „îmbrobodit" ! De altfel,** liderii chinezi au declarat, în 2003, că se aşteaptă la o confruntare cu SUA în 5 ani dar vor fi pregătiţi !

Mulţi se gândesc că **Europa** va fi **„unită"** în câţiva ani. Este o simplă **iluzie!** Dintr-o diversitate adeseori incompatibilă se poate obţine extrem de greu o „unitate de monolit"...Mai mult, liderii Europei par a colabora

în bună măsură la proiectul american al „magistralei caspice", mulţumiţi că vor avea asigurată siguranţa energetică.

„Cheia" tuturor scenariilor posibile sunt însă magnaţii şi politicienii evrei care conduc SUA !

Această realitate e un fel de „secret al Polichinelle" iar **Ariei Sharon,** premierul Israelului a confirmat-o cu voce tare, către Shimon Peres, într-o şedinţă de guvern: ***„Poporul evreu conduce America şi americanii ştiu asta !"***

La fel de bine se cunoaşte ostilitatea evreilor faţă de întreaga lume arabă şi musulmană **şi dorinţa lor de câştig în orice situaţie. Existenţa musulmanilor o percep ca pe o** ameninţare mortală **iar bogăţia lor (naturală şi colosală) ca pe** o oprelişte în calea dominaţiei universale, **inclusă chiar şi în Vechiul Testament ! De aceea, în mod sigur,** toate acţiunile viitoare ale SUA îi vor avea ca inspiratori şi participanţi direct interesaţi.

Un pericol imens pentru viitorul Omenirii ar fi ca aroganţa cu care acuză absolut pe toată lumea de antisemitism şi holocaust să provoace o iritare generală. **De aceste acuzaţii nu au scăpat, pe lângă „Zorba Grecul", ambasadori, premieri, Ion lliescu etc. etc., nici măcar Jacques Chirac şi Uniunea Europeană!**

Iar într-o asemenea vânzoleală teribilă, la nivel planetar, **România e ca o coajă de nucă pe o mare agitată,** fără prieteni, fără aliaţi, cu vecini care aşteaptă doar momentul favorabil...

„Ce-i de făcut?" – vorba...cuiva. Aşezaţi mereu în calea imperiilor, **am depăşit momente mult mai grele.** Fie cu sabia, fie cu diplomaţia sau inteligenţa nativă. Unii au numit-o viclenie dar este doar simţul format în timp al salvării Neamului.

Avem nevoie de politicieni abili şi demni, nu de ţaţe care se ceartă pe marginea şanţului, când ţara arde! E momentul ca cei ajunşi în fruntea ţării să se mai gândească şi la binele ei, nu numai la cel propriu, **să folosească la maximum serviciile de informaţii** şi să caute drumul spre Lumină. Altfel, vom lua locul celor din Canaan: au avut Pământul Făgăduinţei dat l-au pierdut !

România este considerată de mult ***„Noul Canaan***" Ce ni s-a pregătit, cu meticulozitate şi răbdare, puteţi afla rapid din Biblie...

În câţiva ani, capitalul străin va crea mii de locuri de muncă. **în 14 ani, ni s-a creat această obsesie şi, fericiţi, nici nu vom observa că,** încet-încet, România nu va mai fi a românilor!

în zonele pitoreşti vor „înflori" **hoteluri şi staţiuni de vis** iar un sejur în România ar putea deveni un prilej de mândrie pentru orice milionar sau miliardar occidental, cum sunt acum Elveţia sau plajele spaniole. Preturile prohibite le vor transforma în **„zone interzise" pentru români...**

In zonele industriale, se vor muta industriile poluante, ţinta politicienilor ecologişti occidentali, iar **preţul de producţie va fi extrem de scăzut.** Salariile din România sunt cele mai mici din Europa iar centralele atomo-electrice vor furniza energie electrică ieftină, inclusiv pentru americanii evrei care patronează industria aluminiului.

Milioane de tone de petrol vor inunda ţara iar rafinăriile se vor înmulţi şi vor „dudui". Până vor „bubui" pentru că un „kamikadze" arab va vrea să ajungă la Allah **cu „misiunea îndeplinită": a stricat „gheşefturile" duşmanului său Yahwe...**

Această aşa-zisă prosperitate nu va putea dura mai mult de 20 ani, **din mai multe motive.**

E posibil ca rezervele caspice, exploatate cu frenezie, să nu mai fie rentabile ulterior.

Atmosfera Terrei dă semne că, în 20 ani, se va scurge prin „găurile de ozon" dacă nu se iau măsuri.

Tehnologiile neconvenţionale (naturale) de obţinere a energiei au fost inventate de istro-românul Nicolae Tesla **(Jan van Heising îl transformă în croat, deci neamţ !) de peste 100 ani şi sunt** păstrate „de rezervă" de americani.

Ce alternative are România în următorii 20-25 ani? Doar două: să devină Rai sau Iad !

Totul se decide în doar câţiva ani (max. 4), dacă nu s-a decis deja, în 2001, după „atentatele de la New York", când s-au mai putut obține câteva „favoruri"...

Acest scenariu de viitor poate avea şi aspecte pozitive **dacă, repet, „aleşii" noştri (mulţi dintre ei masoni, ca şi „ai lor") au ştiut, ştiu sau vor şti să-şi „joace cartea" A României, nu a lor! Am mai explicat,** traseul este deja hotărât, nu au altă variantă mai favorabilă şi nici nu mai au nevoie de instabilitate în această zonă, ar pierde enorm!

O politică abilă, fără excese dar fermă ar putea exploata la maximum acest moment favorabil. Adeseori, diplomația e un fel de „popa prostu" cu mănuşi de catifea: fiecare încearcă să-l păcălească pe celălalt, „lămurindu-l" că a prins „lozul câştigător". **Europa nu are nevoie de instabilitate şi nu va mai permite un nou „episod Jugoslavia",** mai ales că nu mai există o justificare (exceptând una singură: ajungerea lui Vădim la putere şi transformarea lui într-un nou S. Miloşevici, Sadam, ben Laden etc.! Mai mult, **avantajele sunt enorme, planurile întocmite din anii "80** (celelalte variante: de diversiune!), **pregătirile deja începute** iar orice altă variantă, de refugiu, mult inferioară şi provocând o întârziere nepermisă, de câţiva ani ! Minus avantajele conexe oferite de mărimea țării, forța de muncă superioară (numeric şi calificare), capacitatea de rafinare sau potențialul turistic.

Iar dacă aceste argumente nu au fost convingătoare pentru aleşii noştri şi încă mai au dubii şi teamă, **să ne întoarcem şi mai mult în timp.** Poate aşa vor ajunge la alte scenarii, mult mai subtile...

Traseul „magistralei caspice" a fost stabilit chiar de la sfârşitul anilor '70 şi s-a aşteptat doar momentul favorabil pentru a declanşa acțiunile pregătitoare! **Invazia sovietică din** Afganistan, **din 1979 (?) şi ulterioara implicaţie americană dovedeau** un ciudat interes din partea Puterilor Lumii, **care până atunci evitaseră orice „füll contact", pentru** o țară extrem de săracă şi înapoiată a Terrei. **Motivaţiile ideologice nu justificau, sub nici o formă, îndrăzneala americanilor de a interveni în imediata apropiere a URSS ! închistatul Brejnev, ultimul dinozaur al Războiului Rece, „s-a dus" şi „urmaşii" lui** au murit în serie, parcă programat, pçntru a-i face loc lui Gorbaciov, evreu şi mason. **Ceilalţi, cât au avut timp, au încercat să elibereze sistemul de dogme, pentru a-l salva.** Adevăratul „părinte al reformelor" se dovedise Andropov, **evreul coordonator al înăbuşirii „contrarevoluţiei" din 1956, ca ambasador la Budapesta, şeful KGB şi mentorul lui „Gorby".** Ca şi KGB, el dorea „doar" salvarea comunismului şi a URSS.

Gorbaciov fusese racolat de Ocultă încă din timpul facultăţii, ca şi cei mai buni prieteni ai săi, unul dintre ei fiind personaj de bază (evreu) în „Primăvara de la Praga" (Despre războiul dintre Masonerii – roşie şi albastră – şi anii 1956 şi 1968, altă dată!...).

Venit la putere în 1985 (aproape că a fost instalat de ziua sa de naştere!), **„Gorby" avea cu totul alte „sarcini",** mai clare şi mai ample. **Două au fost esenţiale** iar restul „praf în ochi": **să stopeze războiul din Afganistan,** fără să se întărâte orgoliul rus şi **să pregătească „finalul" lui Ceuşescu**...Apoi, absolut deloc întâmplător, după ce în Afganistan era „linişte" iar traseul românesc fusese „eliberat" de Ceau- şescu (ştia prea multe, avea relaţii şi mai era şi căpos!), **Georgia va fi preluată de Eduard Şevardnadze,** „omul nr. 2" al Marii Schimbări. Pe care mulţi (mai ales ruşi) n-o înţeleg nici acum...

Deci, cele „trei puncte nodale" ale traseului au fost rezolvate „în timp util". Doar Ucraina crease ceva probleme în 1990 (deşi primise un avertisment serios la Cernobâl, menit şi să justifice dezarmarea nucleară şi apropierea de SUA), când insistase să păstreze flota din Crimeea dar se rezolvase relativ rapid...

Revenind la „traseul România", **trebuie remarcat că a fost** considerat de maximă importanţă. Problemele lui Ceauşescu au început exact după apariţia lui Gorbaciov ca nou „ţar" comunist, **deşi până atunci Occidentul se îngrijise să-l „îndoape" cu credite. Ciudat ghinion: 13 miliarde dolari !**

La Loviluţie s-au folosit nenumărate simboluri iudeo-masonice iar la ea au contribuit toţi vecinii **(inclusiv URSS, normal !)** dar şi forţe NATO **(americani, turci, Legiunea franceză),** ba chiar şi agenţi Mossad !

Ceauşescu este singurul conducător comunist omorât în 1989, asasinat, de-a binelea, **cu o grabă de-a dreptul dubioasă.** Ce ştia el şi nu trebuia să spună?! în nici un caz nu erau culisele Congresului IX, ci informaţii „proaspete"! Culmea este că **aceeaşi dorinţă de a-l vedea mai repede mort a demonstrat-o şi Securitatea,** care întreţinea atmosfera prin diverse metode de război psihologic!... A se reţine că numai în urmă cu trei săptămâni o revistă de specialitate din Israel publicase **clasamentul celor mal eficiente servicii secrete:** 1.KGB, 2. Mossad, 3. **Securitate,** 4. CIA !

Printre noii lideri, ai Revoluţiei, majoritatea aveau origine iudaică,

unii fuseseră pregătiţi de spionajele occidentale dar mulţi fuseseră „legendaţi" din timp de Securitate şi „produc" şi acum, inclusiv în UDMR!...

În mod sigur, nici-unul din cei care au trăit Loviluţia la vârf n-au înţeles adevăratul ei scop! Nici măcar faptul că, **dacă N.C. era mort, ruşii nu mai aveau pentru ce să intre în ţară...**

Ce a urmat în 1990, cu manifestaţii şi mineriade, arată de-a dreptul o luptă în stil mafiot, pentru „teritoriu", între cele două Mari Puteri, de parcă îşi uitaseră vechile înţelegeri. **Miza părea prea mare!** în acest timp, agenţii sovietici şi maghiari nu ştiau cum să provoace haos în ţară, fără a se evidenţia intenţia clară de a aduce pe cineva la putere. **Singurul scop** părea acela de a crea **o imagine de ţară instabilă şi nesigură.** România devenise un rai al agenţilor de tot felul, pentru că Securitatea, principalul adversar, fusese desfiintată în 22.12.89!

Mai mult, este posibil ca, rămaşi fără „capul limpede" **(Iulian Vlad, arestat în 25.12.89, la ordinul lui Silviu Brucan),** securiştii să fi contribuit ei înşişi la această imagine „stimulând" evenimentele, pentru a dovedi cât contează lipsa lor! **Există, însă, şi un „aspect distractiv" în toată această periodă: întorcând ei antenele spre noi,** bulgarii încercau să copieze tot ce se întâmpla la Bucureşti, **o „capitală revoluţionară" deja celebră în Europa,** sperând că, astfel, valurile de „ajutoare" vor ajunge şi în Bulgaria! **Mimetismul era atât de impregnat, încât la scurt timp, după „modelul" nostru,** a apărut

şi la Sofia o Piața Universității, **cu manifestări bine copiate...**

*

După „revoluția copiilor" din decembrie '89, **România a avut un imens capital de imagine, care i-a pus în dificultate pe „arhitecţii Universului".** Lăsată în pace după imensa descătuşare, **ar fi putut avea pretenţii de prea multă independenţă,** venite din rândul populației şi, pe ba£a simpatiei globale câştigate, ar fi fost greu de „atins şi cu o floare"...Pe de altă parte, conform înțelegerilor de la Malta şi anterioare, **România se afla în continuare în „zona de influenţă" a URSS,** ceea ce ar fi fost un dezastru pentru planurile de viitor în regiune ale Casei Albe. Americanii n-aveau de gând, sub nici-o formă, să împartă „prada caspică" şi traseul de distribuție Est-Vest al resurselor din Caucaz! Când „potul" este prea mare, Marile Puteri pot uita rapid orice înțelegere...

Deşi rămase singurul „Jandarm Mondial", **SUA nu puteau acţiona abrupt, direct la „sursa caspică",** zona aflându-se încă în componența URSS iar riscurile imense. **Trebuia mai întâi dezmembrat „Imperiului Răului"** ! Gorbaciov şi-a făcut încă o dată datoria față de

Ocultă, stimulând efectiv „sateliții interiori" să-şi ceară şi ei independența, după cei exteriori (în 1989). Acum trebuia să se retragă din scenă, deja făcuse prea mult, iritând populația rusă, debusolată de „prostia" cu care Gorbaciov renunța la Imperiul sovietic. **Ştafeta a fost preluată de evreul Boris Elţân,** binecunoscut ca bețiv incurabil încă din anii '80, dar un activist popular şi direct, care făcea impresie de om hotărât. în urma sa au rămas doar războaiele din Cecenia, multă corupție şi numeroase subiecte apetisante pentru presă, (pe aeroportul din Dublin, avionul prezidențial a redecolat după o oră, pentru că era prea criță pentru a coborî, vizita oficială anulându-se!)

Boris Elțân a avut, însă, o mare sarcină şi s-a achitat cu brio de ea: **în haosul şi corupţia generalizate nu s-a mai observat că** marile industrii, mass-media şi marile bogății intraseră în posesia evreilor ruşi **! Berezovski, Evgheni Primakov, Hodorkovski, Roman Abramovici etc., etc.** Oculta se asigurase că nu va scăpa nici petrolul şi gazele Rusiei...

În acest timp, Jugoslavia era pulverizată şi înroşită de sânge

iar Kremlinul protesta rar şi de formă.

Bine informat sau poate doar inspirat, **Ion Iliescu** îşi dovedea **în 1993** calităţile de abil politician: **propunea SUA înfiinţarea unei baze NATO la Constanţa!** Rusia se temea doar de SUA, iar un asemenea gest de sfidare era prematur pentru americani iar „nea Nelu" ştia foarte bine toate acestea...Alături de obsesia sa cu „oaza de linişte din România", **acest argument pare a fi schimbat total planurile în curs de pregătire pentru „jugoslavizarea" ţării,** în condiţiile în care Munţii Carpaţi deveniseră baze de antrenament pentru grupări paramilitare pregătite de Budapesta (fapt sesizat de SRI).

Istoria se scrie, de foarte multe ori, şi din amănunte neprevăzute. Unul de acest gen, greu de crezut, este şi **evoluţia entuziasmantă a Naţionalei României la *World Cup* '94,** când i-a lipsit un „fir de păr" pentru a spera chiar la finală. **Hagi şi ceilalţi au provocat un imens val de simpatie pentru România, în toată SUA.** Ce are una cu alta? – veţi întreba. Nici un politician american, de la cel mai insignifiant până la candidaţii prezidenţiali, nu va ignora vreodată cea mai mică oportunitate de a câştiga orice vot posibil iar atunci urma un an electoral ! F.D. Roosevelt răspundea astfel acuzaţiei că avea o slăbiciune pentru

evrei (ca şi el), o minoritate redusă: „îmi daţi Dvs. 6 milioane de voturi?!"...

*

Exact la finalul demonstraţiei au apărut informaţii noi, care confirmă întru totul „scenariul" expus. Ele au fost publicate în ***„ZIUA"*** din **21.01.04.**

• **Organizaţiile evreieşti au dictat şi Administraţia Bush s-ar fi conformat:** dacă C.V. Tudor va ajunge preşedinte, va retrage Ambasada SUA de la Bucureşti şi va cere scoaterea României din NATO.

• Portul Constanţa va beneficia de un sistem de securitate performant. **Se vor organiza licitaţii în acest scop.**

• Preşedintele **Ion Iliescu** a luat **poziţie fermă** în legătură cu dorita **autonomie maghiară,** declarând-o *„antidemocratică şi antieuropeană"* şi urmând a intra în atenţia **CSAT.**

Un alt articol de întindere din ***„ZIUA",*** extrem de bine documentat, după cum ne-a obişnuit **Vladimir Alexe,** îmi confirmă absolut toate previziunile din 28.03.03 dar aduce şi numeroase elemente noi, de culise, în completarea celor enunţate în paginile anterioare.

După cum se vede chiar din titlu, revoluţiile de pe traseul *„Coridorului petrolier Est-Vest"* au cam stat sub semnul trandafirului **(semn distinctiv masonic, vezi şi *„Rosa Croce"*),** începând cu 22.12.89...

Respectând Legea dar şi pentru concizie, voi puncta doar cele mai importante informaţii:

• Un studiu militar american din iunie 2000 ***(„Angajamentul militar al SUA în Transcaucazia şi Asia Centrală")*** considera cele două regiuni o excelentă alternativă la Golful Persic şi Peninsula Arabia, **tot mai instabile (datorită SUA şi „fratelui mai mic"!).**

• Fără Kazahstan, potențialul acestora era estimat la **160 miliarde barili** de petrol.

• ***Studiul avertiza asupra forței şi influenței în zonă a Rusiei, care putea sabota orice astfel de proiect.*** *Trebuia făcut ceva şi s-a făcut:* „După 11.09.01 *(Ziua Internațională a Păcii! – n.E.D.),* Administrația Bush a intervenit – **sub pretextul «războiului antiterorist»** – şi şi-a instalat **baze militare de-a lungul Asiei Centrale,** schimbând raportul geo-strategic cu Rusia"...

• Bazându-se pe cunoscuta poziție filo-occidentală a preşedintelui Georgiei, Eduard Şevardnadze (Georgia fiind un „nod" esențial) **companiile petrolere americane au demarat construcția a două conducte gigantice pe traseul Baku-Tbilisi** (petrol şi gaze). **Finalizarea** lor e programată pentru 2005 şi probabil tot atunci va fi gata şi traseul Con- stanța-Trieste. **La fel de probabil, deja au fost stabilite şi variantele de viitori conducători ai României,** funcție şi de rezultatele alegerilor din SUA...

• **în 2002, Casa Albă i-a propus o retragere „en fanfare" lui Şevardnadze,** pentru a lăsa loc noului favorit al Americii (în Armenia, premierul Robert Kocearian avea şi cetățenie americană, cum se întâmplase şi în Serbia în anii '90!). **Pentru că acesta a refuzat „propunerea" şi a cerut sprijin lui Putin, în „lămurirea" sa s-au implicat „nume grele" ale politicii americane iar Banca Mondială a oferit şi ea un avertisment,** că tot e „neutră"...Printre aceste nume notăm şi doi secretari de stat, **Madelein Albright** şi **James Baker** (petrolist şi bancher, a cărui firmă de avocatură este, în realitate,^ una dintre cele mai experimentate în...transportul hidrocarburilor). în final, **Banca**

Mondială şi-a pierdut prima răbdarea şi, în vara anului 2003, după „săpuneala" de rigoare,**...a suspendat programul energetic şi pe cel social.** „Democrație" în stil american, nu?

• *După „rugămințile fierbinți",dovedite inutile,* ***s-a trecut la acțiune.*** *Conform obiceiului american pentru astfel de evenimente (s-a întâmplat şi în România, înainte de Loviluție!), la Tbilisi a apărut* ***un nou ambasador,*** *Richard Miles, cu o biografie de...specialist CIA în lovituri de stat:* „(...) a fost şeful misiunii americane pentru Jugoslavia între 1996 şi 1999, **având o contribuție decisivă la transformarea crizei din Kosovo în război,** ceea ce a permis apoi forțelor NATO să intervină, în 2000 (...) a fost autorul planului de răpire a lui Slobodan Miloşevici de la Belgrad, impulsionându-l în acest sens pe primul-ministru Zoran Djindjici, **ulterior asasinat"**

• **Pentru ca pregătirile de „revoluție" să fie complete,** din 2002, ofițeri americani pentru operațiunile speciale şi puşcaşii marini au antrenat patru batalioane ale armatei georgiene.

• Varianata „pacifistă" a „Revoluției trandafirului" (ați uitat florile oferite soldaților în 22.12.89?!) s-a clădit tot prin...antrenamente. **Cu fonduri de la Boris Berezovsky şi George Sörös** (ambii de origine iudaică), adepții viitorului

preşedinte Saakaşvili (adică. Jsaakaşvili !) şi **1.000 de studenţi georgieni** au fost **instruiţi în „tactica revoluţiei"** de activiştii „Otpor" (Rezistența), care au determinat căderea lui Slobodan Miloşevici, în toamna lui 2000, după ce câştigase alegerile. **Scenariul pentru Şevardnadze a fost identic...**

• în **23.11.03,** acesta demisiona (şi... îl vota pe noul preşedinte) iar în **04.01.04** urmaşul şi discipolul său îi lua locul. Imediat după demisia lui Şevardnadze, secretarul Apărării SUA, **Donald Rumsfeld,** „a făcut totul" ca să ajungă primul la Tbilisi şi, cu binecunoscuta-i aroganță obraznică, **a cerut Moscovei** respectarea Acordului de la Istanbul, din 1999, şi **retragerea imediată a trupelor din Georgia.** Rus sadea (nu ca Serghei – tot Ivanov – de la Apărare), ministrul de Externe **Igor Ivanov** l-a pus imediat la punct: *„Ca diplomat de profesie, recomand tuturor lectura documentului, preferabil în original"...*

Câteva zile mai târziu, a venit la Tbilisi „să-şi admire opera" un alt „fiu al lui lahve", Boris Berezovsky, care a recunoscut „sponsorizările" din Georgia şi Cecenia.

• Penetrarea americană în zona bogat petroliferă din sudul Caucazului a fost începută de Administrația Clinton. **Mai întâi a susţinut regimurile corupte din Azerbaidjan (öaidar Aliev) şi Georgia (E. Şevardnadze), apoi a conceput** planul celor două conducte Baku-Tbilisi **(petrol şi gaze)...**

• Citatele următoare sunt decisive pentru înțelegerea importanței magistralei Est-Vest:

„Bill Clinton a declarat întreaga construcție a companiilor americane din zona caspic-caucaziană de **«un interes naţional vital pentru Statele Unite».** Altfel spus, în fața instabilității politice tot mai accentuate din

Golful Persic şi Peninsula Arabia, resursele de petrol şi gaze din zona Caspică **aveau pentru SUA o valoare geopolitică ce o depăşea chiar pe cea economică.** Administrația Bush a continuat această politică. "

Am explicat mai pe larg de ce. De remarcat, însă, **consecvenţa cu care SUA au urmărit un acelaşi scop peste trei decenii,** deşi locatarii de la Casa Albă s-au tot schimbat, de la Carter la Bush. Au fost ei atât de oneşti politic şi disciplinați încât să continue, cu toate strădaniile, timp de zeci de ani, proiectele predecesorilor (din partidul advers) sau **în spatele lor a existat mereu o forță căreia nu i se puteau opune** şi care îşi ştia foarte bine scopurile la scară mondială şi pe termen lung? Că acesta este răspunsul, ne convingem din ***„dosarul Rusia":***

• Gigantul ***„Gazprom"*** a fost condus mult timp de fostul ministru de Externe gorbaciovist (şi multimiliardar în dolari) **Evgheni Primakov** („instructorul lui Saddam", deşi evreu!) iar **petrolul rus este aproape proprietatea lui Mihail Hodorkovsky, Roman Abramovici** ş a., de origine iudaică. Speriați de noul „țar", spionul **VI. Putin, primul conducător rus... la Moscova după 1917 (ceilalţi toţi de origine iudaică!),** toţi marii „baroni"

israeliți ai Rusiei **s-au'refugiat la Londra, sub „aripa ocrotitoare" a familiei Rotschild din Anglia.** Un caz celebru este cel al patronului de la Chelsea, care a.şocat cu o serie de cheltuieli fabuloase în domeniul fotbalului. **Roman Abramovici** ştie, însă, foarte bine că aceasta este **unica şansă de a scăpa** de arestarea pe care î-a pregătit-o Putin! La o **avere de 5 md. USD,** nici măcar 1 md. USD nu ar fi prea mult, când **scopul e crearea unei simpatii generale într-un Occident ce i-ar putea fi apoi pavăză** în fața „căpcăunului" de la Kremlin...**Anglia** este aliatul de bază al SUA?' Rusia se teme de SUA? Deci,...şoc şi simpatie la Londra! **Berlusconi** e la conducerea UE? Deci, promisiuni de salvare a Parmei, deoarece patronul „Parmalat" a avut oarece tangențe cu el şi apropiații lui !...

• ***în Rusia, mai există şi „baroni" ruşi.*** *Explicația o primim imediat:* **„Anatoli Ciubais** – „celebru «privatizator» al epocii Elțăn, profesorul de la facultate al lui VI. Putin, **membru al «Bilderberg»,** în prezent preşedinte al Unified Energy Systems (UE)" *(un gigant energetic al Rusiei, cu capital majoritar de stat).*

Grupul *Bilderberg* a fost înființat pentru a controla pe plan global problema spinoasă a „invaziei" extraterestre, apoi a devenit un fel de **guvern mondial...**

Ce idei şi planuri are acest „ales" mason:

– crearea unui „imperiu liberal", Rusia fiind „lider natural" al **CSI, printr-o campanie agresivă în zonele de influență;**

– crearea unei „Uniuni Euroasiatice";

– restabilirea supremației Rusiei în regiunea Caspică.

SVR (ex-KGB) a alocat'**3 md. USD** pentru „acțiuni" de **sabotare a petroductului şi gazoductului american** care va traversa Georgia"!

Americanii nu dau însă semne că ar fi intimidați. Dimpotrivă, afacerea de-abia acum demarează în România şi cu o precipitare vizibilă pentru a respecta termenul 2005. Cum se „corelează" acesta cu dezvoltarea infrastructurii din România în 2012 e greu de înțeles. Certe par a fi, însă, două alte aspecte.

În aceste condiții şi ca țară de margine a lumii „vestice", România **va fi apărată „ca ochii din cap"!** Aceasta presupune nu numai tehnică avansată dar şi...proprietarii ei, **baze peste baze străine** (occidentale sau numai americane). Iar dacă Rusia se simte atacată în interese, în eventualitatea unui conflict, nu vom fi **primii loviți?** Din fericire, această magistrală petrolieră pare să ne garanteze lipsa de intenție a unei retrageri occidentale dincolo de Carpați cu toate scenariile şi consecințele rezultate.

La o capacitate de rafinare **de 30 milioane anual,** în 20 ani, **s-ar cumula** 600 milioane tone şi chiar 1 miliard tone, **cu noi investiții ! Exagerare? Poate, numai dacă se neglijează** dorința țărilor devoltâte de a elimina şi muta în alte zone industriile poluante şi periculoase!

Va fi România o **a doua Elvetie,** frumoasă şi ecologică, sau **un nou Bazin Ruhr,** superindustrializată, înecată în noxe, o imensă bombă? Aşteptăm un răspuns franc de la aleşii noştri !

Preşedintele României, Ion lliescu, s-a arătat sincer şi preocupat profund de soarta cărţii, la o întâlnire, din 20.01.04, cu conducerea Institutului Cultural Român (ICR):

„Vechiul regim, **cu toate tarele lui, a făcut o operă naţională şi istorică:** a făcut mai accesibilă cultura **către oamenii simpli** şi a făcut mai deschisă şcoala **către oamenii nevoiaşi de la sate şi de la oraşe, accesul la teatre şi cinematiografe era mai uşor,** cartea era ieftină şi cu difuzare mare (...) în timp ce unele edituri au dispărut, altele o duc foarte greu, difuzarea cărţii e dificilă, cartea este mai scumpă (...)"

Cine ştie că acelaşi preşedinte Ion lliescu **a semnat noul Cod Fiscal ...înainte de a fi aprobat legal,** deşi asociaţiile de editori au insistat pentru anularea TVA-ului la carte, poate avea o singură reacţie: să-şi facă cruce!

Aflăm că *„acum, statul are posibilităţi limitate de a subvenţiona aceste sectoare".* Aşa e, cu zecile de mii de miliarde acordate cu'nonşalanţă clienţilor PSD, plus**...sutele de mii de miliarde „scutite"** aceloraşi, amintite în paginile anterioare, nu se putea ajuta cu mai nimic domeniul cărţii...

În ce mă priveşte, **am propus destule soluţii în ultimii ani.** Ce s-a ales de ele am mai scris.

Declarativ, observ, există o „adâncă preocupare şi îngrijorare". Pe când şi sprijinul real, cu măsurile cuvenite?! **S-a gândit măcar cineva** la TVA 0% la carte şi cu drept de deducere?...

Până la... Sfântul Aşteaptă, rămâne doar să sperăm că ne ajută... Sfântul Sisoe!

Domnilor, dacă tot nu ne sprijiniţi cu nimic, **măcar nu ne mai loviţi !** Iar fiindcă statul Român e obligat să sprijine cultură, grăbiti-vă să mai prindeţi vreo librărie „în viaţă", s-o transformaţi în **muzeu!** 6a să afle şi urmaşii urmaşilor noştri că în România a existat odată cultură şi mai şi [1] salva economia naţională cu **9% TVA...**

22.01.04

Eugen DELCEA

I

Capitolul I

BRIGADA MOBILĂ- NUCLEUL VIITOAREI SECURITĂTI

9

În anii '30, Stalin pregătea... ocuparea României

în preajma celui de al doilea război mondial, Moscova a dus o activitate informativă febrilă pe teritoriul ţării noastre. Astfel, în anii '30-'40,

România a fost împânzită de **o întreagă reţea de informaţii** dirijată de la Kremlin, care organizase logistic numeroase puncte de trecere peste Nistru, în ambele sensuri.

Istoria ne arată că printre agenții care veneau de peste Nistru, Tisa şi Dunăre erau **o serie de instructori ai Kominternului, precum Bela Kun, evreu ungur,** care a condus guvernul sovietelor din Budapesta între anii 1918-1919, **Racovski, evreu bulgar,** originar din Dobrogea, **Tkacenco, rus din Basarabia** şi mulții alții. De regulă, **ştiau puţin româneşte, nu aveau încredere în români şi îşi alegeau colaboratori din rândul conaţionalilor în care puteau avea deplină încredere.** Aceasta este explicația faptului că principalii agenți ai NKVD-ului din țara noastră, până la cel de al doilea război mondial şi ulterior, care au condus Brigada Mobilă şi DGSP-ul nu erau decât foarte puțini români, fiind **în majoritate evrei din Basarabia, Bucovina, Transilvania, Transnistria, ca şi unguri, bulgari şi ruşi.**

Vom întâlni în lucrarea noastră nu o dată menționat Kominternul. Trebuie să spunem că **era o legătură indisolubilă între NKVD şi Komintern, primul fiind o agentură a celui de al doilea.** Kominternul era creația lui Stalin, fiind destinat exportului de revoluție bolşevică în țările lumii libere. Documentele de identitate, paşapoartele şi legendele emisarilor Kominternului se fabricau în laboratoarele NKVD.

Închisorile – centre de perfecționare comuniste

Până la cel de al doilea război mondial, **în anii *30, mulţi agenţi NKVD au fost descoperiţi şi neutralizaţi de organele de Siguranţă române. Dar au fost şi mulţi care aveau sarcina să se lase descoperiţi, să ajungă la puşcărie, la colegii lor,** agenți ai NKVD-ului mai puțin norocoşi sau conducători ai Partidului Comunist Român arestați anterior, pentru a le transmite sarcini şi mesaje de încurajare de [a Moscova, în aşteptarea unor zile mai bune.

Între cele două războaie mondiale, **în închisorile din România** şi-au găsit adăpost **zeci de agenţi ai NKVD-ului,** petrecând ani grei de puşcărie. După 23 august 1944, cunoşteau mai bine sau mai rău limba română şi, înarmați cu acte fabricate **la** Moscova, **au ajuns în posturi- cheie din administraţia ţării.** De acum puteau să acționeze nestingheriți şi cu mare eficiență, aflându-se direct sub ordinele "Centralei" de la Kremlin.

Agenți aparținând serviciilor secrete sovietice CEKA-GPU-NKVD şi chiar ai Internaționalei a lll-a au fost descoperiți în țara noastră, deferiți justiției, judecați şi condamnați la ani grei de temniță.

foți aceştia, **în închisori,** i-au cunoscut şi contactat pe comuniştii români, cărora, în afară de solidaritatea lor, **le-au transmis cunoştinţele referitoare la munca conspirativă şi modalităţile de a lua legătura cu susţinătorii de la Moscova.** S-a format, astfel, un amalgam complex din oameni certați cu legea, comunişti şi agenți infiltrați care au constituit un potențial informativ şi de

manevră prețios al Kremlinului, pe care se putea conta la momentul oportun. Toți aceştia au fost eliberați din închisoare după 23 august 1944.

Lor li s-au adăugat două categorii de oameni fără ocupație: **cei care activaseră în țară clandestin,** scăpând nedescoperiți de poliție şi organele contrainformative, precum şi **agenţii veniţi în ţară odată cu trupele sovietice,** proveniți fie din rândurile emigrației politice, ori a localnicilor din ținuturile cedate. Nu puteau fi omişi gradații din diviziile „Tudor Vladimirescu" şi „Horia, Cloşca şi Crişan", pe care NKVD-ul îi recrutase din lagăre şi îi îndoctrinase politic, promițându-1e diverse funcții şi avantaje la întoarcerea acasă.

Ne putem da uşor seama că, în toamna anului 1944, se afla în țară **o masă eterogenă de oameni dornici de parvenire pe orice căi, cu un nivel intelectual coborât, uşor influenţabili de doctrina comunistă,** care putea fi şi a fost manevrată cu destulă uşurință pentru a îndeplini sarcina ce şi-o propusese Stalin, dictatorul roşu de la Kremlin.

Moartea venea pe bandă... de la Brigada Mobilă

în **primăvara anului 1945,** la scurt timp după formarea guvernului dr. Petru Groza (6 martie 1945), prin care se realiza un progres spre acapararea întregii puteri în stat de către P.C.R., au fost luate şi **primele măsuri de penetrare şi preluare a instituţiilor existente,** printre care se numărau şi cele informativ-contrainformative şi de represiune.

Cadrele pe care le-am menționat existând, dintre acestea au fost selectate şi îndrumate pe față, de la Kremlin, de ofițerii de NKVD veniți odată cu Armata Roşie, în baza unui plan desfăşurat pe etape, în timp, cadrele necesare pentru **crearea „Brigăzii Mobile".** Operația făcea parte dintr-un proces mai amplu de comunizare a României. Cu acordul generalului Popescu-Bâzdăc, şeful Siguranței Generale, a luat ființă în cadrul acesteia „Brigada Mobilă", **cu atribuţii contrainformative: arestarea şi cercetarea de persoane.** în' aceasta au fost încadrați oameni verificați de NKVD, care în trecut demonstraseră ataşament față de URSS. **Inspector general** şi şeful „Brigăzii mobile" a fost numit **Boris Braunstein, alias Boris Grünberg, alias Alexandru Nikolski,*** căruia i s-a acordat gradul de general-maior.

„Brigada Mobilă" era **organizată teritorial,** având competențe atât în Bucureşti, cât şi în țară, dispunând de nuclee în marile oraşe şi capitale de județ. Cel mai celebru nucleu îl avea la Ploieşti, pe straaa Vasile Lupu, unde la subsol exista o sală a oglinzilor după model sovietic, în care erau anchetați arestații. Şeful local era **Coco Mănescu,** ajuns ulterior general în Direcția Securității Statului şi mort de cancer.

Abandonată de Marile Puteri în brațele Uniunii Sovietice, România era **supusă** de către aceasta **unui regim de jefuire a bogăţiilor, exterminarea clasei politice şi unui proces de sovietizare accelerat.** Partidul Comunist, odată ajuns la putere la 6 martie 1945 prin guvernul dr. Petru Groza, un avocat

duplicitar din Deva, ahtiat de putere, bani şi femei, **„Brigada Mobilă" constituia sabia ascuţită a Partidului Comunist** în strădania de a deveni atotputernic.

Dintre **acţiunile „Brigăzii Mobile"** amintim: ridicarea în masă a saşilor din satele ardelene şi a şvabilor (circa 72.000** persoane au fost duse la muncă de reconstrucție în URSS), dintre care doar foarte puțini s-au mai întors în România; arestarea şi încarcerarea a mii de legionari, dintre care mulți erau simpli simpatizanți sau acuzați pe nedrept de a fi legionari, şi nu în ultimul rând, aruncarea în închisori şi supunerea unui regim de exterminare a unor fruntaşi politici după simulacre de procese. Am aminti aici „afacerea Tămădău", în care au fost implicați o serie de fruntaşi PNȚ, în frunte cu Ion Mihalache, acuzați de încercarea de a fugi din țară.

Nu pot fi omişi o serie de foşti oameni politici din trecut, foşti guvernanți şi mai toți proprietarii de mine, uzine şi fabrici şi moşieri. Toți, în urma unui proces superficial, erau condamnați la ani grei de temniță în condiții ce făcea imposibilă supraviețuirea. Gherla, Râmnicu Sărat şi Sighetu Marmației erau locuri din care foarte puțini au mai scăpat cu viață, pentru ca, în cele din urmă, doborâți de boală, să moară pe perna lor de acasă. Acasă e un fel de a spune căci casele le fuseseră naționalizate şi confiscate, fiind locuite acum de mai marii-zilei.

„Bucuria" românilor: Securitatea... Poporului

Brigada Mobilă a fost embrionul viitoarei Direcţii Generale a Securităţii Poporului şi mulți dintre componenții săi au ocupat funcții de conducere în aceasta din urmă.

N. edit.: De origine iudaică.

N. edit.: 72 este un număr divinizat încă din antichitate, reprezentând un grad din Anul Mare, de 25.920 ani-tereştri. Deloc întâmplător, bolşevismul şi Ceauşescu au existat 72 ani... Numerologia este o obsesie iudeo-masonică.

33

Ştim că, după actul de la 23 august 1944, foarte mulți ofițeri s-au retras **în munţi,** alcătuind **nuclee de rezistenţă armată.** Zdrobirea acestora a fost încredințată unor instituții cu funcții coercitive, precum Poliția, Siguranța Statului, Jandarmeria, Serviciul Special de Informații şi Brigada Mobilă.

Brigada Mobilă, după cum am mai menționat, a constituit embrionul care în **1948*** a pus **bazele Direcţiei Generale a Securităţii Poporului.** Cadrele acesteia din urmă au'fost selectate de agenţii'NKVD-ului din celelalte aparținând Poliției, Siguranței, Jandarmeriei şi S.S.I.-ului, oameni care dovediseră că îmbrățişează politica comunistă, idealurile bolşevice şi aservirea şi proslăvirea vecinului de la Răsărit. Un **dosar curat** – adică fără rude cu dare de mână, preferabilă fiind originea de muncitor sau țăran sărac – era necesar aspirantului de a deveni agent.

Mulți dintre ei aveau să trăiască o experiență unică, specifică comunismului de tip bolşevic: colegii mai vechi pe care îi întâlneau aduceau cu ei

o experiență proprie, bogată în reprimarea mişcărilor subterane. Unii dintre aceia pe care cu ani în urmă îi urmăriseră le erau de acum colegi şi chiar şefi. Toți au fost buni până într-o bună zi, când, după obiceiul adus de la răsărit, **le-a venit şi lor rândul,** fiind arestați, judecați sau, mai simplu şi mai ales, expediați în coloniile de muncă forțată. **Torţonarii deveneau victime.** A fost cazul multora dintre aceia care au format grosul institutiilor coercitive din perioada 1944-1953.

Până în 21-22 decembrie 1989, Securitatea a avut de trecut prin mai multe faze distincte consecutive. Evoluția a fost sinuoasă, ca urmare a sarcinilor mult diferite de la o etapă la alta.

Lupta de clasă – „ascuțită" de agenții Moscovei

în faza „Brigăzii Mobile" şi în prinhii ani ai DGSP, Securitatea, **indiferent de forma de organizare,** a avut ca misiune reprimarea

masivă şi fără nici cel mai mic discernământ a opozanților ocupației sovietice, indiferent de forma de manifestare: exprimare verbală sau acțiuni armate. O altă misiune a constat în **reprimarea totală** ä **partidelor politice** şi a acelor forme care ar fi putut contribui într-un fel la renaşterea acestora: intelectualitatea, moşierimea, marii capitalişti, clerul romano-catolic, capii politici şi opozanții cu vederi liberale.

Toată această activitate represivă era **subordonată teoriei stali- niste conform căreia lupta de clasă se ascuţea continuu.** Era vorba, în realitate, de o **demagogie** ce se străduia să confere un acoperământ legal formelor de încălcare brutală a drepturilor şi libertăților omului. Este perioada când au apărut domiciliile obligatorii şi lagărele de muncă forțată.

Judecarea Marilor procese politice a avut loc în faza „Brigăzii Mobile" şi începutul DGSP-ului. **Brigada Mobilă a jucat rolul de iniţiere a activităţii de coerciţie din partea partidului comunist.** Aceasta **a acţionat ca o secţie a NKVD-ului,** aducându-şi propria contribuție, importantă, la instaurarea'şi consolidarea comunismului de tip Stalinist în România. **în conducerea Brigăzii se aflau ofiţerii NKVD.**

Colonia condusă de „aleşi"

\

„Brigada Mobilă" a fost **imaginată şi creată de forţele de ocupaţie sovietice, servind pentru a înrobi poporul român,** a transplanta fn România orânduirea sovietică de tip **Stalinist,** de a face din țara noastră o **colonie sovietică,** întocmai ca alte țări înglobate în structura URSS. într-un cuvânt: sovietizare. Acelaşi principiu se aplica şi în alte țări din est, membre atunci ale aşa-zisului lagăr socialist.

În Brigada Mobilă îi găsim pe mulți dintre aceia care ulterior au ocupat funcții de conducere în Direcția Generală a Securității Poporului condusă dé Pantiuşa: colonelul **Dulberger Mişu*** – şeful Direcției a Vll-a Cercetări Penale; **Gleuvacov Andrei** şi **Mihailo Nedelciu** – şefi de Direcție Centrală, **Matusevici**

Nathan* şi **Maravec** – anchetatori penali, **Popic** – inspector şef. în cadrul Brigăzii Mobile a fost creată o comisie condusă de Dulberger Mişu, care s-a ocupat cu repartizarea prizonierilor de război din lagărele din Austria, Germania şi Italia.

Brigada Mobilă s-a mai ocupat cu reprimarea opozanţilor din munţi. Nicolsky şi subordonaţii săi colaborau cu S.S.I.-ul, care avea în frunte pe **Serghei Niconov, alias Sergiu Nicolau, un evreu basarabean, ofiţer NKVD.** în acest serviciu au mai fost infiltraţi **Didenco Vanea** (alias Gheorghe Vidraşcu) ca adjunct, ajuns primar lâ Ploieşti şi **losif Rangheţ*,** tot ca adjunct. Acesta din urmă avea să devină unul din conducătorii PCR. Funcţiile subordonate acestor trei, reveneau lui **Mişa Protopopov, Mişa Petruc, Joşka Alexeev** şi **Gonciaruc Piotr.** Această Brigadă a fost de fapt o mini-Securitate, transformându-se în Direcţia Generală a Securităţii Poporului.

România ca o pradă

O altă misiune care nu trebuie omisă şi care a fost îndeplinită de „Brigada Mobilă" a fost **participarea la jefuirea tării de către „fratele mai mare".** Vom începe cu tezaurul Băncii Nationale, ce consta din circa **40 tone lingouri aur** depozitate în subsolurile Băncii Naţionale a României**; confiscarea a aproximativ **60.000 vagoane de cale ferată;**

confiscarea a celei mai mari părţi a **flotei comerciale, maritime** şi **fluviale; demontarea marilor uzine şi fabrici, rafinării.** Totul era în afara obligaţiilor stipulate în convenţia de armistiţiu.

În **vara** anului **1948,** autorităţile de ocupaţie sovietică, cu asentimentul Partidului Muncitoresc Român, suficient de puternic de acum, au trecut ia mişcarea decisivă: **lichidarea organelor de ordine şi represiune de esenţă democratică** (Poliţia, Siguranţa, Jandarmeria, Serviciul Special de Informaţii) **şi înlocuirea for** cu altele create după criterii de clasă (Miliţia şi Securitatea).

Nu au existat domenii în care mâna forte a noilor instituţii să nu-şi facă simţită prezenţa. Astfel, se amestecau direct în rezolvarea treburilor majore ale statului; înlăturarea şi anihilarea opozanţilor: clase sociale, partide politice, membrii fostelor organe de represiune, intelectuali de marcă, industriaşi, moşieri, cadre ntâiţare. Nu au existat, deci, domenii în care organele dirijate de NKVD să nu-şi facă dureros simtită prezenţa.

Analiza evoluţiei Securităţii cuprinde **mai multe faze.** în faza Brigăzii Mobile şi în primii ani ai D.G.S.P., principala misiune a fost **reprimarea masivă, fără discernământ,** a tuturor care se opuneau ocupantului sovietic. Tot atunci au fost **lichidate partidele şi grupările politice,** netezindu-se calea introducerii şi consolidării partidului unic. Lupta de clasă se ascutea continuu. **Au apărut lagărele şi coloniile de muncă, arestarea de persoane fără mandat, întemniţarea fără judecată.**

Rezumând, se poate spune că **mai întâi a fost Brigada Mobilă ca organ de represiune al puterii comuniste,** ce avea să se instaureze şi să dureze peste

45 ani. A fost un **organ mixt:** agenți ai **N.K.V.D.-** ului, care dețineau funcțiile de conducere şi cadrele **Siguranţei** şi ale **S.S.I**.-ului, cu care să perfecteze o colaborare fără concurență, contrar afirmațiilor făcute de Titus Simon* în lucrarea sa, intitulată „ÎPacepa* – *Quo Vadis".*

l

Departamentul Securităţii Statului, care a urmat „Brigăzii Mobile", a avut atribuţii strict delimitate în raport cu aceasta, iar privarea de libertate pe principii politice era cu totul ocazională. în decembrie **1986,** se aflau în închisori **şase deţinuţi politici** condamnați pentru acte de trădare de patrie şi spionaj 'în favoarea unei puteri străine. în vremea conducerii lui Ceauşescu, au fost condamnate pe motive politice 527 persoane: spionaj, trecerea frauduloasă a frontierei, subminarea economiei naționale şi împrăştierea de manifeste.

Capitolul II

NICOLSKI – CRIMINALUL NEPEDEPSIT

Satana s-a născut la Chişinău...

La 2 iunie 1915, Rozalia, soția **morarului evreu** Alexandru Grünberg din **Chişinău,** a născut un băiețel căruia i-a fost dat numele de **Boris.** După el au mai urmat două fetițe, una murind de tifos în timpul războiului. Boris a absolvit **opt clase** de şcoală elementară în anul **1933** şi a intrat ca **ucenic la un atelier de gravură în metal.**

Deprinzând câte ceva din tainele meseriei, după un interval de un an, a intrat **calfă la un giuvaergiu,** la care a rămas în slujbă până la vârsta de **22** ani, când a fost recrutat. îşi va satisface **serviciul militar la laşi, în cadrul Regimentului 2 Transmisiuni,** fiind eliberat la începutul anului 1940, cu gradul de **caporal.**

Face politică încă din 1932, ocupând funcții în ierarhia locală a UTC şi a Partidului Comunist Român. Cunoştințele în domeniul telefoniei căpătate cu prilejul stagiului militar i-au servit la angajarea sa ca **tehnician la Centrala telefonică interurbană din Chişinău,** unde a lucrat până în **decembrie 1940.** La acea dată a fost **racolat de RAZVDEKA, direcţie din NKVD, care îndeplinea misiuni de spionaj.** Recrutarea sa s-a făcut în baza recomandării secretarului cu personalul din primăria oraşului, Efimov, care l-a prezentat căpitanului de NKVD, Andreev. La **28 martie 1941,** în camera nr. **9** a sediului Comitetului Orăşenesc din Cernăuți, **a semnat angajamentul** prin care se angaja lucrător al serviciilor secrete sovietice. Imediat a început pregătirea de specialitate.

Spionul „Vasile" era un... adormit !

Pregătirea proaspătului agent a constat din **60 de lecţii a câte trei ore fiecare,** care constau din modul de comportare pe stradă, în restaurante, trenuri etc. l-au fost transmise noțiuni de teoria spionajului după manualul colonelului Lawrence. La sfârşitul lecţiilor a fost instruit în legătură cu prima sa misiune.

Pe **2 aprilie 1941,** într-o cameră a hotelului „Palace" din Cernăuți, lui Boris Grünberg, îmbrăcat în uniforma celor din Narodnâi Komisariat Gasudaistvenoi Bezoprasnosti (NKGB), i-au fost înmânate de către instructorul său, căpitanul Andreev, 500 de ruble, indemnizație pentru prima sa misiune. I se atribuie **un nou nume: Ştefănescu Vasile** şi i se dau acte falsificate în URSS (livret militar, act de lăsare la vatră, buletin de înscriere la Biroul Populației din Bucureşti şi certificat de bună purtare eliberat de Prefectura Capitalei).

A primit misiunea să stea câte o zi în Botoşani, Buzău şi în Bucureşti, ca să culeagă informaţii privind prezența, structura şi dotările armatei aflate în aceste oraşe, precum şi date privitor la sistemele de fortificații, aerodromuri, ca şi nivelul de trai, moralul şi poziția față de URSS a populației româneşti. S-a urcat într-un autobuz împreună cu căpitanul Andreev şi au mers până la **Herţa. Au luat masa în casa unui evreu,** după care cu o căruță au ajuns, spre seară, la casa pichetului de grăniceri din satul Proboteşti. în aceeaşi noapte, şeful pichetului împreună cu un grănicer **l-au trecut graniţa în România.** Era **noaptea de 26 mai 1941.**

La numai două ore după trecerea frauduloasă a graniţei, Boris Grünberg a fost **descoperit de doi grăriiceri, dormind într-o căpiţă de fân.** Cu prilejul anchetei, avea să declare ofițerilor din S.S.I.; *„Eu, fiind decăzut din punct de vedere fizic şi moral, am mers numai o mică distanță şi am hotărât să nu mai merg mai departe".* Boris Grünberg încerca să-i inducă în eroare pe anchetatori, că s-a lăsat prins şi că nu dorea să facă spionaj contra României, fiind şantajat de căpitanul Andreev. Nu i-a reuşit stratagema şi în raportul pichetului de grăniceri se arăta că suspectul, după ce a fost surprins în căpița de fân, **a încercat să fugă,** ascunzându-se în nişte bălării.

Bolşevismul – o afacere iudaică

Redăm în continuare declarația scrisă cu prilejul anchetării sale:

„Mă numesc Grünberg Boris*, fiul lui Grünberg Alexandru. Sunt originar din oraşul Chişinău, născut în anul 1915, 2 iunie. în anul 1931, am intrat într-un atelier de giuvaergie. în primăvara anului 1932, particip la primele manifestații organizate de organizația locală a partidului comunist. în luna august a aceluiaşi an sunt primit în rândurile UTC, organizația Chişinău, fiind **recomandat de tov. Sacizer Brader** membru în comitetul orăşenesc al UTC Chişinău. Am activat în calitate de **secretar de celulă UTC în periferia oraşului Chişinău.** în iarna anului 1932-1933, în timpul alegerilor comunale, am activat **în comitetul local al Blocului Muncitoresc Orăşenesc**, fiind delegat de organizația locală a UTC-ului. în primăvara anului **1933** am fost **arestat de**

N. edit.: Toți de origine iudaică. Aflăm astfel cine construia societatea bolşevică în URSS şi pregătea şi bolşevizarea României...

Siguranță prin căderea ing. Rabinovici Cogan* **şi alţii din organizaţia «Şcolarul Roşu», fiind** trădat de agentui provocator Schlimayer*, **însă** după săptămâni am fost eliberat **După eliberare, am fost bolnav 3 luni.**

După însănătoşire, am activat în calitate de **membru pe lângă comitetul orăşenesc UTC,** cu mici întreruperi, fiind adesea şi bolnav, în toamna anului **1934,** am fost **trimis la muncă ilegală în Mişcarea Antifascistă,** la Comitetul Regional Antifascist. însărcinarea am primit-o de la instructorul CC al UTC, pe atunci Vasile Gheorghiev. După dizolvarea mişcării antifasciste, am fost trimis iarăşi la muncă ilegală, activând **în comitetul județean al UTC-ului.**

În iarna 1935, decembrie-februarie, am fost în ilegalitate, fiind **urmărit de Siguranţă** (căderea organizației şcolare). în acest timp, am ținut legătura cu **Dumitru Keller*** (de la comitetul regional al partidului comunist – Basarabia) şi cu tov. **B. Şuster*.**

În aprilie 1936, am fost **însărcinat** de comitetul județean al partidului **să conduc demonstraţia de protest în procesul Constantinescu-laşi*.** în timpul acestei demonstrații am fost **arestat** împreună cu alți participanți, însă, **în urma presiunii publice, am fost eliberaţi.** în această perioadă, am activat în comitetul județean cu **Leonid Boguslavski*.** După căderea lui Boguslavski şi a conducerii Comitetului județean, în luna august am luat legătura cu un alt instructor al UTC (numele nu-l cunosc, era înalt, brun, vorbea ruseşte). în luna septembrie, am fost **însărcinat cu conducerea Comitetului Regional al UTC Basarabia**. Instructorul a plecat şi mi-a lăsat legătura cu parola «Bucureşti».

La începutul anului 1937 am primit legătura cu un instructor al CC al Partidului Comunist (numele nu-l cunosc, era **o femeie,** vorbea bine ruseşte), cu instrucțiuni de a dizolva organizația UTC-ului. Eu am trecut la munca de partid.

Peste o lună jumătate, **am plecat în armată.** în tot timpul milităriei (1937-1940), **periodic am ţinut legătura cu organizaţia din Chişinău.** Din iulie până în decembrie 1940, am lucrat la stația telefonică interurbană, în calitate de tehnician de transmisiuni. în luna decembrie, am fost trimis la lucru într-o altă instituție (am fost racolat ca agent NKVD). în luna mai 1941, am plecat în România cu o misiune. Când am fost prins, ca să-mi pot ascunde trecutul şi misiunea, **mi-am schimbat numele în Nicolski Alexandru Sergheevici,** originar din Tiraspol. Sub acest nume, am fost cercetat de organele B II (Contra-informații) Bucureşti şi sub acest nume mă recomand până astăzi. Dată la 'l4 X 1944, Nicolski Alexandru".

Nicolski şi-a „uitat" numele real...

În fişa personală întocmită cu prilejul anchetei ce a urmat prinderii sale de către ofițerii S.S.I.-ului, nu apare menționat numele real al agentului sovietic. Surprins cu acte false care îl desemnau ca fiind Ştefănescu Vasile, cetățean român, de loc din Bucureşti, **vorbind prost româneşte şi ştiind să scrie doar în limba rusă,** Boris Grünberg recunoaşte că este în realitate Alexandru Sergheevici

Nicolski, născut în Tiraspol, domiciliat în Cernăuți, pe str. I. G. Duca, cetățean sovietic, etnic rus. **în fond, era etnic evreu** şi se numea Boris Grünberg. Mai mult ca sigur că încercase să-şi ascundă trecutul comunist pentru a distrage atenția organelor de anchetă.

După arestare a fost transportat mai întâi la Dorohoi şi apoi la Bacău, unde cu interogarea sa preliminară a fost însărcinat căpitanul magistrat Camil Bărbulescu, delegat al MApN-ului. Răsfoind **dosarul nr. 1358/1941, aflat la Tribunalul Militar al Corpului 4 de armată laşi,** găsim **Fişa personală,** în care, alături de o fotografie care reprezintă un tânăr cu un aer *„vârstnic şi saşiu",* există o descriere a sa: *„Talia 1,70; părul castaniu; bărbia ovală; fața smeadă; fără semne particulare".*

După ce este anchetat în repetate rânduri, i se întocmeşte dosarul de trimitere în judecată şi, **în 7 iulie 1941,** este **condamnat de un tribunal militar la muncă silnică pe viață.**

După promovarea sentinței şi respingerea recursului în Dosarul 1358/1941, Nicolski a fost **transferat în închisoarea de la Ploieşti,** pe strada Rudului, o închisoare cu **regim mai blând.** Aici a fost **contactat de agenți ai S.S.I.-ului,** care au reuşit să-i stoarcă o serie de informații privind nivelul de trai şi structura NKVD-ului. Detalii sunt consemnate în ***„Interogatoriul luat la 8 septembrie 1941*** *individului Nicolski Alexandru, trecut clandestin din URSS în noaptea de 26/27 mai a.c., din punctul Proboteşti, jud. Dorohoi".*

Concluziile interogatoriului *sunt edificatoare:* „Declarațiile făcute de Nicolski nu par a corespunde întrutotul adevărului. **Ascunde lucruri importante,** întrucât, pe de o parte, individul interogat nu a putut avea o misiune atât de limitată şi superficială, dată fiind pregătirea sa, iar pe de altă parte este exclus ca să nu fi fost trimis pentru a face legătura cu alți agenți sovietici de pe teritoriul nostru. Credem, în consecință, că acest caz trebuie cercetat îndeaproape, întrebuințându-se mijloace de natură a determina pe interogat să declare tot ce ştie".

Ga o consecință a celor menționate mai sus, Nicolski a fost supus unei serii de anchete deosebit de dure, dar şi-a menținut declarațiile anterioare. Astfel, **organele de anchetă nu au descoperit că era, de fapt, Boris Grünberg,** cunoscut între activiştii basarabeni sub pseudonimul conspirativ „Vasea".

De la Ploieşti, Nicolski a fost ***transferat la închisoarea din Aiud, unde se aflau închişi toți spionii sovietici trimişi în țara noastră,*** *într-un chestionar datând din* ***23 februarie 1949,*** *solicitat pentru a i se recunoaşte vechimea în partid, a declarat următoarele:* „Am fost încarcerat la Aiud de la începutul războiului până în 23 august 1944. Am încercat să organizăm deținuții politici, să le menținem moralul. Din lipsă de experiență şi piedici, nu am reuşit decât într-o măsură foarte mică. **Marea majoritate a celor deținuți au fost sovietici şi au**

plecat în URSS. Dintre cei care sunt în Bucureşti şi în ţară mă cunosc: Gribici Vladimir, **Zeigner Simion*, Şisman Atanasie*** şi mai puţin R'etaşnâi Mihail".

Ascensiunea unui „luptător pentru dreptate"

Ieşit din puşcărie la 23 august 1944, Alexandru Nicolski, cu noul său nume, a avut o **ascensiune fulgerătoare în aparatul politic comunist.** Imediat a fost încadrat ca **ajutor de responsabil politic al Frontului Liber Popular,** organizaţie paramilitară aparţinând Partidului Comunist. La data de **17 octombrie 1944,** locuia în Bucureşti, la

hotelul „Paris" din strada Academiei. Va înainta o **cerere către Direcţia**

»

Generală a Poliţiei pentru a fi încadrat, *în care afirma textual:* „Vreau să lupt în cadrul PCR pentru dezrobirea clasei muncitoare, pentru dreptatea socială, să construim o societate nouă, unde să nu existe exploatarea omului de către om".

Guvernul Groza i-a adus promovarea în funcţia de **şef al Corpului de Defectivi din Direcţia Generală a Poliţiei.** Activitatea acestui organism consta în principal din supravegherea şi arestarea liderilor partidelor istorice şi lichidarea opoziţiei faţă de ocupaţia sovietică.

Ascensiunea lui Alexandru Nicolski s-a bazat şi a fost uşurată de o serie de **relaţii cu oameni influenţi** pe care îi cunoscuse. Astfel, pe când lucra la centrala telefonică a Comitetului Orăşenesc din Cernăuţi **l-a cunoscut pe deputatul bolşevic Laszlo Luca, devenit în România după 1944, Vasile Luca*,** colaborator apropiat al Anei Pauker* şi pe **Orlov,** şeful poliţiei din Cernăuţi. Acesta din urmă a venit în România împreună cu Armata Roşie „eliberatoare" pentru a lua parte activă la organizarea poliţiei politice comuniste, în calitate de **consilier KGB, specialist în tortură.**

Cu ajutorul relaţiilor de mai sus, **în 1945 i se confirmă calitatea de fost ilegalist,** comisia de verificare a cadrelor PCR fiind influenţată de **intervenţia lui Pantiuşa Bodnarenko, alias Pintilie Gheorghe*,** adjunct al ministrului de Interne.

Numirea la **1 septembrie 1946** ca **Inspector general la Direcţia Poliţiei** nu cadra cu locuinţa la hotel „Paris" şi lui Nicolski **i se atribuie o casă elegantă** pe str. Donici, la nr. 39, unde se mută împreună cu **soţia sa, losefina Marcovici*,** membră PCR, angajată la Direcţia Poliţiei.

„Vigilent şi cu multă putere de muncă"...

Prin reorganizarea şi modernizarea aparatului represiv comunist, conform noilor structuri, Nicolski devine **Inspector general al Poliţiei de Siguranţă** (17 aprilie 1947) şi după aceea, la 1 septembrie 1948, **subdirector al Direcţiei Generale a Securităţii Poporului.**

Partidul îi aprecia munca, ***după cum se poate vedea într-o declaraţie a Biroului organizaţiei de bază nr. 9 din Ministerul de Interne:*** „Alexandru

Nicolski are muncă de conducere în DGSP din 1945 şi până în prezent **Munca profesională şi-a însuşit-o bine. Este** vigilent **faţă de duşmanii Partidului şi ai Clasei Muncitoare.** Este ridicat politiceşte şi are cunoştinţe**. Este** uneori nervos şi distant. **Din cauza muncii profesionale de care este absorbit,** nu participă regulat la şedinţele de partid. **în general este** un tovarăş de încredere şi cu multă putere de muncă. **în munca sa din MAI** a adus multe servicii cauzei partidului".

După numirea ca subdirector în Direcţia Generală a Securităţii Poporului la 1 septembrie 1948, Nicolski a devenit, graţie puterii discreţionare a aparatului pe care-l conducea, **unul dintre cei mai temuţi „şefi" ai noului regim. Obedienţa lui şireată l-a făcut să supravieţuiască multor seisme ce au bântuit suprastructura comunismului din România.** De pildă, îndepărtarea Anei Pauker şi a grupării ei din partidul comunist, l-a găsit, cum se spune, pe fază: **nu ezită nici o clipă,** la ordinul superiorilor săi, **să-l aresteze şi să ancheteze, printre alţii, chiar pe Vasile Luca,** KGB-ist şi activist de frunte, **care, pe vremuri, îi facilitase propria ascensiune.**

De asemenea, **răfuiala personală între Gheorghiu Dej şi Lucre- ţiu Pătrăşcanu a fost** – după cum am arătat – **un nou prilej de afirmare.** împreună cu ministrul de Interne Alexandru Drăghici, Nicolski a dus la bun sfârşit sarcina încredinţată personal de Gheorghe Gheor- ghiu-Dej. Astfel, subdirectorul D.S.S.P. l-a numit şef al anchetelor în lotul Pătrăşcanu pe **colonelul loan Şoltuţ,** fost muncitor ceferist, originar din comuna lleanda, judeţul Cluj. Mijloacele neobişnuit de dure utilizate de Şoltuţ în efectuarea anchetei, cu mersul căreia Nicolski era ţinut permanent la curent, au înfrânat opoziţia inculpaţilor şi au condus, în final, la condamnarea la moarte a lui Lucreţiu Pătrăşcanu. Din acel moment, **Nicolski devenise deopotrivă de temut chiar şi pentru activiştii cu state vechi de serviciu.**

Spionii KGB – medaliaţi pentru... jefuirea României!

Bineînţeles, valurile de epurări şi de pedepsire a „sectarismului partinic" nu se puteau efectua fără aprobarea expresă a Kremlinului. în calitatea sa de vechi agent al KGB-ului, subdirectorul Securităţii **poseda fir direct cu serviciul sovietic de informaţii care funcţiona pe teritoriul românesc şi chiar cu Moscova.** Astfel, **până şi Dej trebuia să ţină cont că Nicolski nu putea fi înlăturat, la o adică, cu una cu două.** Este singura raţiune pentru care acesta a supravieţuit, deşi era la curent cu multe murdării din culisele puterii.

În mod neîndoielnic, **Nicolski şi-a continuat în paralel şi activitatea de agent al KGB-ului.** Astfel, dintr-un chestionar completat la data de 23 februarie 1949 şi predat de Nicolski comisiei de cadre a partidului din Ministerul de Interne, la întrebarea *„Dacă a călătorit în străinătate şi în ce scop?",* el va răspunde următoarele: *„Am avut în 1947 o deplasare la Sofia, iar în 1948 la Varşovia, cu misiune de la M.A.I. La încetarea misiunilor, m-am întors în ţară".*

*Î*n realitate, fusese trimis de Pantiuşa Bodnarenko, ofițer KGB **şi el infiltrat în suprastructurilor comuniste româneşti, în funcţia de** ministru adjunct de Interne, la întrevederi cu cadre superioare din serviciile secrete sovietice. **Nicolski a primit, printre altele, şi** sarcina de a veghea la asigurarea şi supravegherea obedienței noilor conducători **(dintre care nu puţini erau proveniţi de la şcolile din Moscova)** față de *„poporul frate sovietic*

în acest fel, scurgerea averilor țării noastre în *„măreața Uniune Sovietică"* era asigurată şi pe această cale, în paralel urmărindu**-se** lichidarea oricărei rezistențe față de ocupația sovietică **a ţării** noastre. **în aceeaşi declaraţie, Nicolski face menţiunea că** are rude în S.U.A. **Prin poziţia pe care o deţinea, nu se temea de urmări...**

43

Pentru munca depusă în Securitate, la scurtă vreme după înființarea D.G.S.P. al cărui mentor a fost împreună cu Pantiuşa Bodnarenko, lui Nicolski **i se decernează ordinul „Steaua Republicii", în ciudă faptului că avea cetăţenie sovietică.**

Prea „inimos", Nicolski a murit la timp...

În **1953,** în urma succeselor dobândite în activitate, a fost promovat în funcție, devenind **secretar general al Ministerului Afacerilor Interne.** Prietenia sa cu ministrul Alexandru Drăghici, la fel de crud şi total lipsit de scrupule, i-a făcut pe cei doi să instaureze **teroarea.** Astfel, pe lângă cei **108.000** de arestați şi anchetați de Securitate **cu respectarea procedurilor penale în vigoare,** în perioada **1945-1961,** au luat drumul închisorilor, lagărelor de muncă sau domiciliului obligatoriu peste **300.000** de oameni, **niciodată judecaţi şi condamnaţi.**

Între timp, ca să intre în rândul lumii, Alexandru Nicolski a absolvit Institutul de Studii Economice din Bucureşti, promoția 1959.

În **1961,** pe **31 ianuarie,** prin Hotărârea Consiliului de Miniştri, secretarul general al M.A.I. a fost desărcinat de funcție şi **trecut în rezervă** cu gradul de general-locotenent şi cu drept de a purta uniforma. Avea numai **46 ani.**

Moare în urma unui atac de cord pe 15 aprilie 1992, în preziua când era aşteptat la Procuratura Generală **pentru a fi audiat în procesul ce i se pregătea.** Nu i-a văzut nimeni corpul **şi moartea este considerată enigmatică.**

Forța cu care a acționat Nicolski se baza atât pe experiența sa de conspirator, cât şi pe „spatele" pe care îl avea în N.K.V.D.

Capitolul III

UNELTELE TERORII BOLŞEVICE

Consilierii sovietici

Consilierii erau ofițeri superiori, specialişti pe diverse domenii

(„linii de muncă") **din securitatea sovietică.** Ei veniseră în România **trimişi în misiune ordonată,** fiecare desfăşurându-şi activitatea conform

specialităţii sale: spionaj, contraspionaj, contrasabotaj, rezistenţă politică, ideologică, grupări armate, acte de teroare, anchete penale etc. **Sarcina lor oficială era de a-i învăţa pe comandanţii din Securitatea română** asupra modului de îndeplinire a sarcinilor privind specificul fiecăruia, începând cu organizarea compartimentelor şi până la metodologia folosită.

Dacă se are în vedere faptul că cei ce urmau să fie îndrumaţi erau, în fond, vechi agenţi NKVD, veniţi în ţară în diverse ipostaze, mulţi vechi în meserie, misiunea consilierilor sovietici pare greu de înţeles. Realitatea este cât se poate de simplă: **misiunea acestora era să-i supravegheze pe proprii lor colegi** care primiseră sarcina să lucreze în Direcţia Generală a Securităţii Poporului. Măsura era una general valabilă, căci totul se ţine sub control şi se verifică. **Nici unei informaţii, oricât de veridică ar părea, nu i se dă crezare până nu se verifică prin cea de-a doua linie.** Nici un agent – în munca de informaţii de pretutindeni – ori cadru activ nu este crezut pe cuvânt de onoare, activitatea lui impunându-se a fi permanent verificată.

Dar prezenţa consilierilor sovietici în România – şi de altfel în toate ţările satelite Moscovei din acei ani – nu se rezuma doar la a-i verifica pe agenţii aflaţi în linia I – care lucrau în cadrul Securităţii în diversele secţii operative -, ci **a veghea ca regimul instaurat în România să fie îndrumat pe calea construirii orânduirii socialiste conform cu statutul Stalinist şi permanenta supraveghere a acestei activităţi.** Se ştie că una dintre atribuţiile Securităţii era şi **cunoaşterea stării de spirit a populaţiei** în raport cu operaţiunea partidului unic şi a conducătorilor lui, care era entuziasmul populaţiei faţă de construcţia socialistă.

Consilierul-şef sovietic intra oficial în posesia tuturor materialelor pe care neoficial le fotocopia, le traducea (fiecare consilier dispunea de 2-4 traducători) **şi le expedia la Moscova** prin legătura superioară acoperită în cadrul ataşaturii militare din Ambasada U.R.S.S. la Bucureşti.

O altă misiune neoficială a consilierilor era de a identifica, studia şi atrage la colaborare noi surse din rândul ofiţerilor de Securitate.

Ofiţerii NKVD, deghizaţi în consilieri, se îndeletniceau şi cu recrutarea de agenţi.

Consilierii sovietici erau agenţi I.N.U. Se impune să facem o paranteză pentru a prezenta Serviciul Secret sovietic. în vremea Revoluţiei din Octombrie, poliţia secretă ţaristă se chema **„Ohrana"** şi ea fusese **creată de Alexandru al lll-lea în 1881,** fiind destinată în principal a proteja tronul Rusiei de terorişti şi revoluţionari.

Revoluţia bolşevică a pus bazele noii poliţii secrete a Uniunii Sovietice, **CEKA** (Comisia Extraordinară pentru Combaterea Contrarevoluţiei şi Sabotajului). Stalin*, împreună cu Felix Dzerjinski*, au rebotezat CEKA în **GPU** *(Gostudarstvennoe Politiceskoe Upravlenie)* – Direcţia Politică a Statului. Când

Stalin a devenit conducătorul Uniunii Sovietice, a schimbat numele GPU în **OGPU** prin adăugarea cuvântului *Obedineonnoe*, care o transforma în Direcția Politică Unificată a Statului, conferindu-i-se autoritate asupra tuturor teritoriilor incluse în Uniunea Sovietică.

Încântat de avantajele pe care poliția politică i le crea pe plan intern, Stalin s-a decis să-i extindă rolul în afara-granițelor. **OGPU avea deja un departament extern numit *Inostrannâi Otdel* (INU), care fusese creat de Felix Dzerjinski la 20 decembrie 1920.** Prin anii '30, GPU a căpătat denumirea de **NKVD,** iar Hruşciov* a schimbat numele de INU în **PGU** *(Pervoe Glavnoe Upravlenie),* ce însemna Direcția Generală I şi avea ca principală misiune furtul de tehnologii militare şi civile.

Serviciul de spionaj sovietic **INU** poate fi considerat ca o variantă marxistă a sistemului otoman *devsirme*: **un mecanism destinat a produce cadrele de care Moscova avea nevoie pentru a conduce țările ce urmau să-i devină satelite.** în **1943,** când soarta războiului înclina în favoarea Uniunii Sovietice, Stalin a ordonat serviciului de informații externe, INU, să creeze „vasalii" de care în viitorul apropiat avea nevoie pentru a comunica şi administra țările ce vor fi „eliberate" de Armata Roşie. După un an, toți vasalii erau pregătiți şi aşteptau ziua când vor fi instalați în funcții.

Toţi noii demnitari ce se convertiseră la comunismul bolşevic sovietic **petrecuseră anii războiului la Moscova,** fiind îndoctrinați în cursuri politice intensive, **instruiţi de INU,** care îi recrutase pe cei mai mulți şi învățați cum să distrugă structura capitalistă a țării şi aparatul ei de stat, precum şi a modului de înlocuire a lor cu o dictatură de tip sovietic.

Dej, nefiind şcolit la Moscova, a fost nevoit să-şi cumpere tronul, în schimb i-au fost impuşi o serie de comunişti ce trăiseră la Moscova. Alături de aceştia, ca un control, se aflau **consilierii sovietici,**

toti ofițeri INU.

» »

S.S.I. „marca Sergiu Nicolau"

în cursul lunii **noiembrie 1944,** în clădirea fostei ambasade poloneze din Aleea Alexandru s-au întâlnit **Gheorghiu-Dej,** secretar general al P.C.R., **Emil Bodnăraş, Teohari Georgescu,** viitor ministru, **Sergiu Nicolau** şi **un reprezentant al Comandamentului superior sovietic,** ofițer superior din Direcția operativă de informații.

Scopul **întâlnirii era** preluarea cât mai repede posibil a Serviciului Secret de Informații, **în fruntea lui urmând să fie numit** Sergiu Nicolau (Serghei Nikonov).

Sergiu Nicolau – **evreu din Basarabia** – era un vechi ilegalist din anii '30, membru al partidului comunist din Belgia şi Franța şi în conducerea locală a comuniştilor din Marsilia, vechi membru al partidului comunist din România,

fost şef al uneia din cele mai eficiente reţele de informaţii sovietice de dinaintea celui de-al doilea război mondial ce a acţionat în Europa de Vest.

Opunându-se reprezentantul sovietic până la verificarea lui Nico- lau, a fost numit provizoriu ca şef **colonelul Stupineanu,** fost şef al direcției de cercetare a diviziei Tudor Vladimirescu. Colonelul Stupineanu era subordonat preşedintelui Consiliului de Miniştri, respectiv lui **Emil Bodnăraş,** care de fapt **conducea efectiv S.S.I.-ul.**

După verificările efectuate la Moscova, în **decembrie 1946** Sergiu Nicolau a primit numirea de şef al S.S.I.-ului.

Una dintre cele mai importante misiuni îndeplinite de Nicolau, ca şef al S.S.I., a fost **lichidarea legionarilor** şi organizarea unui serviciu eficient, cu cadre bine pregătite, în **lupta contra sabotajului.** în anii 1948-1952 apar primele rezultate şi în **combaterea serviciilor de spionaj anglo-americane.**

Implicat în anchetarea lui **Lucreţiu Pătrăşcanu,** anchetă condusă de Gonciaruc, după două săptămâni, Nicolau a predat cazul M.A.I.-ului, cu rezoluția că **nu există nici un cap de acuzare** împotriva învinuitului.

Pe fundalul general politic şi social al anilor 1948-1952, **în care** S.S.I.-ul a devenit, sub conducerea lui Nicolau, un organ de informații remarcabil, **au apărut însă treptat şi acele** conflicte, **până atunci latente,** între generalul Nicolau şi consilierii sovietici acreditați pe lângă S.S.I.

În acea perioadă, Beria era după Stalin cel mai puternic personaj de la Kremlin şi, prin el, instrumentul docil al politicii staliniste s-a lovit în România de un şef al serviciului secret, **Nicolau,** care **nu era în nici un chip de acord cu directivele consilierului sovietic,** sluga plecată a Moscovei. Mai mult decât atât, nici nu s-a gândit măcar să le explice...

Erau anii în care domnea o singură lege: aplicarea necondiționată **a** instrucțiunilor venite de la Moscova, **cea mai mică opoziţie sau rezistenţă fiind considerată o deviere duşmănoasă de la linia partidului şi pedepsită cu străşnicie.**

Sergiu Nicolau nu aplica indicaţiile consilierilor sovietici. Astfel, în vara anului 1948, dizolvându-se gruparea informativă sovietică din România, unul dintre foştii consilieri, colonelul Petrovici, a rămas ataşat în calitate de consilier pe lângă ministrul de Interne şi S.S.I. La un moment dat, el a impus ca S.S.I.-ul să înființeze în fiecare regiune a țării câte o filială cu o grupare de 15-20 de ofițeri operativi, inclusiv maşini, tehnică operativă şi nucleu administrativ, ceea ce în total se ridica la aproximativ 50 de oameni la fiecare filială, înmulțit cu **12 regiuni*** înseamnă practic o dublare a aparatului S.S.I. Nicolau a sesizat că, de fapt, era vorba de **transformarea S.S.I.-ului,** dintr-un organ de culegere a informațiilor din străinătate, **într-un organ poliţienesc intern,** având misiunea de a stăpâni în mod absolut situația politică pe plan intern.

Desigur, indicațiile veneau de la Beria şi probabil erau aprobate de Stalin. Şeful S.S.I.-ului s-a opus, **Gheorghiu-Dej şi Teohari Georgescu eschivându-se în a se amesteca' în vreun fel.** A urmat un conflict cu consilierul sovietic Sutov, în care Gheorghiu-Dej a luat apărarea lui Nicolau. Conflictul s-a încheiat cu renunțarea la planul de extindere a S.S.I.-ului, rechemarea la Moscova a lui Sutov, M.**A.**I.**-ul urmând să se ocupe de problemele de informaţii în ţară, iar S.S.I.-ul de problemele sale specifice externe, culegerea de informaţii din străinătate.**

Nicolau a prezentat lui Gheorghiu-Dej problema sporirii cadrelor S.S.I.-ului, subliniind **deficitul cronic în oameni de valoare** pentru acest organ vital al conducerii de stat.

Pentru a ridica prestigiul acestei instituții, **Dej a mutat la S.S.I. pe Rangheţ,** care după 23 august a răspuns de munca de cadre în C.C. Nicolau l-a numit şeful secției I a S.S.I. De fapt, prin această mişcare, Dej urmărea pregătirea unui înlocuitor pentru Nicolau, în cazul în care acesta ar fi fost epurat de Beria. **După câteva luni, Rangheţ se îmbolnăveşte şi moare.**

După Rangheț, în S.S.I. au fost angajați **Filipescu** – şeful biroului anchete; **Moise Virgil** – şeful secției filaj; **Calica Victor (Nicolau) –** şeful cabinetului (secretariatului) S.S.I.; **Zaharia (Tigoiu)** se ocupa cu supravegherea elementelor legionare.

În februarie 1951, Nicolau este avansat general şi **S.S.I.-ul se militarizează.** începe perioada de confruntare a două grupuri în lupta pentru putere: Gheorghiu-Dej şi Ana Pauker, care se va solda în aşa- zisa „deviere de dreapta".

Grupul Ana Pauker a încercat cu multă diplomaţie s-o atragă, treptat, spre grupul lor pe soţia lui Nicolau, Nina Nicolau, care era secretara lui Dej. Ana Pauker i-a propus Ninei Nicolau să treacă la Ministerul de Externe, în funcția de director. Ana Pauker, prin apropierea de Nina, urmărea atragerea treptată a lui Nicolau. Nicolau şi-a sfătuit soția să se eschiveze şi să refuze oferta Anei Pauker.

Presiunea consilierilor ruşi asupra generalului Nicolau sporea de la o zi la alta. După o serie de atacuri frontale şi de învăluire , are loc treptat încorsetarea şi slăbirea organului condus de generalul Nicolau.

M.AJ.-ul preia secţia a ll-a din S.S.I., secţia de contrainformaţii (contraspionaj), considerându-se că această problemă intră strict în atri-butele M.A.L-ului, contraspionajul ocupându-se de probleme interne. **După scurt timp s-a preluat de la S.S.I. totul, de către M.A.I.:** serviciul tehnic, inclusiv întreg parcul de automobile, întreaga bază materială şi secția de filaj, fără şeful secției, colonelul Moise.

Treptat, generalul Nicolau a rămas numai cu secţia l-a, care se ocupa doar cu culegerea de informații în străinătate.

Nicolau a solicitat lui Gheorghiu.Dej, în repetate rânduri, să-l desărcineze de conducerea S.S.I.-ului. în toată evoluția care a urmat, Dej nu s-a opus, din prudență, măsurilor ce se luau de gruparea Ana Pauker, Teohari Georgescu, Luca şi Chişinevschi, ce manipulau M.A.I.- ul, unde **tot aparatul amputat de la S.S.I. intra sub condu-cerea directă a lui Pantiuşa, care era subordonat direct consilie-rilor sovietici şi pregătea înlăturarea iui Dej.**

Secția l-a de informații, cu care a rămas generalul Nicolau, a fost transformată în Direcție, Nicolau devenind director de Direcție, cu grad de general.

La Moscova s-a hotărât trecerea imediată a S.S.I.-ului în cadrul M«A.I.-ului şi generalul Nicolau a fost redus la funcția unui şef de Direcție în cadrul M.A.I.-ului, subordonat lui Pantiuşa. Gheorghiu-Dej I- a scos pe Nicolau din M.A.I. şi **l-a mutat la M.F.A.,** sub conducerea lui Bodnăraş.

Devierea de dreapta fiind lichidată, **la Ministerul de Interne a fost numit Alexandru Drăghici, om de încredere al lui Dej.** Drăghici era un om grosolan, simplist, îngâmfat, cu posibilități limitate în problemele subtile de analiză şi nu se putea colabora cu el.

La începutul anului 1953, după ce a terminat cursurile de nouă luni de la Academia Militară, generalul Nicolau a fost repartizat **comandant al Armatei a ll-a din Bucureşti.** Ajuns aici, a descoperit o serie de **grave nereguli,** constând mai ales din sustrageri şi neglijențe şi, luând măsurile penale şi disciplinare corespunzătoare, **l-a deranjat vizibil pe Bodnăraş.**

La sfârşitul anului 1953, a fost chemat de generalul Sălăjan, şeful Marelui Stat Major şi ministrul adjunct al M.F.A., care l-a rugat pe Nicolau să treacă **la Comandamentul Apărării Teritoriului** (C.A**.T.),** aviație + antiaeriană. în **martie 1954,** Bodnăraş i-a solicitat să treacă **la Direcția Informații** (Serviciul Secret Militar) **din Marele Stat Major,** dat fiind că respectivul şef al Direcției Informații, generalul Minea Stan, a avut un caz grav care-l face inapt să mai conducă serviciul secret militar de informații.

La sfârşitul anului **1960** a izbucnit fățiş **conflictul** dintre generalul **Pacepa** şi **Titu Simon** din Direcția de Informații din M.St.M., condusă de generalul Nicolau. **O comisie de control a C.C. al P.C.R.** condusă de Patilineț, formată din ministrul Forțelor Armate – Leontin Sălăjan, Ion Tutoveanu – şeful Marelui Stat Major, ministrul adjunct Burcă, generalul Coman – din partea Direcției Superioare Politice, în prezența generalului Nicolau, a efectuat **controlarea activității Direcției de Informații din M.St.M.**

Rezultatul şedinței de analiză a fost **o critică severă a generalului Nicolau. Se urmărea, în fond, subordonarea Direcției de Informații din Marele Stat Major, Securității.** Cooperarea care se recomanda însemna o subordonare, respectiv desființarea independenței de acțiune a organului de informații militare.

Şedința de la Ministerul Forțelor Armate, condusă de Patilineț, în care a fost decapitată Direcția de Informații din M.St.M., nu era, după unii autori, opera lui Drăghici şi Patilineț, aceştia fiind doar nişte simpli executanți, **manipulaţi cu subtilitate din exterior,** cu multă inteligență şi profesionalism de către un serviciu secret străin.

Rezultatul şedinței, prin **scoaterea generalului Nicolau de la Direcţia Informaţii a M.St.M., a condus** la o substanțială întărire a Securității condusă de Alexandru Drăghici, limitarea atribuțiilor Direcției de Informații Militare şi, în sfârşit, **la subordonarea Direcţiei de Informaţii Militare,** deşi în mod elegant era denumită cooperare.

În locul generalului Nicolau a fost numit **colonelul Popa,** .ocțiitorul lui Nicolau, care era un foarte bun militar. De fapt, fusese adus în Direcție pentru probleme legate de cercetarea trupelor şi probleme de protocol; era un om extrem de politicos, cult, cu mult bun-simț, dar absolut necorespunzător pentru conducerea unor operațiuni de informații, pentru care **nu dispunea de nici o pregătire sau experienţă.**

Generalul Nicolau, al începutul anului 1961, a fost numit **şeful Direcţiei de Control din Comandamentul Serviciilor** subordonat ministrului adjunct Burcă.

Despre generalul Nicolau, diverşi **foşti agenţi secreţi de marcă – Titu Simon, Florian Gârz*** – au numai cuvinte de laudă, păstrându-i amintirii sale numai respect şi o imagine dintre cele mai luminoase. Acest om a fost **un spion profesionist** şi anume unul **de înaltă clasă.**

Cunoscător a mai multor limbi străine, purtător şi deținător al unei culturi impresionante, era în acelaşi timp şi un pasionat sportiv. Cuvântul său era simplu – menționează col. (rez.) FI. Gârz – iar logica de fier. Apărea şi vorbea foarte rar în public, dar atunci când o făcea îi impresiona pe toți cei care îl ascultau. Deşi era de statură impunătoare, trecea neobservat printre oameni. Era **extrem de modest, total lipsit de ostentaţie şi de spirit de partid.** Ceea ce le pretindea el ofițerilor şi subofițerilor Direcției de Informații era profesionalismul şi rezultatele concrete. Nu a fost auzit niciodată pronunțând chemări lozincarde în numele partidului, deşi era un vechi ilegalist. Avea un ochi de vrăjitor în descoperirea ofițerilor talentați pentru activitatea de informații, pe care îi sprijinea, promova şi proteja.

Dimensiunea umană – menționează în continuare coL (rez.) FI. Gârz – a personalității generalului Nicolau era surprinzătoare. **îi cunoştea pe**

toti ofițerii din subordine şi situatia familială a acestora. **Dacă**

» » * >

cineva era bolnav – chiar membru din familie -, el afla şi se îngrijea să primească medicamentele necesare din import, pe care el însuşi le comanda şi

urmărea aducerea lor grabnică. Dacă un ofițer era performant, şansele de a fi recompensat cu un ceas valoros de import erau

foarte mari. Pentru că se folosea mult tinuta civilă, **ofiţerii cu familie**

» ' »

numeroasă şi greutăți primeau gratuit cupoane de stofă.

Generalul Nicolau nu scăpa nici un prilej pentru a ajuta orice persoană din statul de încadrare al Direcției, începând cu femeile de serviciu, atunci când interveneau evenimente deosebite în viața acestora, cum ar fi căsătoria, naştere unui copil sau un deces în familie.

Toți colaboratorii săi ştiau că este evreu rus dar, prin valoarea sa sub multiple planuri, nu mai conta originea lui etnică.

Direcția de Informații a M.St.M a fost condusă timp de peste 10 ani de **colonelul Botezatu,** iar secția de contrainformații militare (contraspionajul militar) de **generalul Naum**

La Direcția de Informații, după cum am văzut, fusese numit colonelul Popa. Avansat general a fost mutat şi în locul lui a venit **generalul Dumitru.** Acesta funcționase o perioadă ca locțiitor al şefului Direcției de Informații, fiind **adus de Drăghici de la Direcţia de Contrainformaţii** (contraspionaj militar), organ subordonat Securității.

Rudă cu Patilineţ, Dumitru fusese avansat la excepțional maior, apoi locotenent-colonel şi mutat la Direcția de Informații Militare ca locțiitor al generalului Popa. A urmat promovarea generalului Popa ca locțiitor al şefului Marelui Stat Major şi numirea locotenent-colonelului Dumitru ca **şef ai Direcţiei de Informaţii,** care în scurt timp va fi colonel şi apoi general.

În această funcție, Dumitru a rezistat mai mult decât toți foştii şefi ai Serviciului de Informații Militare, adică **15 ani, până în 1978,** când a fost mutat la Academia Militară, ca şef al B.D.S.*

La sfârşitul anului 1968 a avut loc prăbuşirea lui Alexandru Drăghici, ministrul de Interne, şi scoaterea lui din toate funcțiile ce le deținea.

În **1963,** generalul Nicolau a fost **pensionat din Armată** şi a primit un post la Direcția de Control a Ministerului Industriei Alimentare.

Lagărele de Muncă (L.M.)

L.M.-urile au luat fiinţă în 1952, printr-o decizie comună a Biroului Politic (Gh. Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Luka Laszlo, Teohari Georgescu) **şi a guvernului.** Hotărârea nu a fost făcută publică, fiind **cunoscută doar de aceia care erau chemaţi s-o aplice:** unele compartimente din Securitatea Statului, ca şi de la Miliție, Procuratură şi Justiție.

Începând încă de la rebeliunea legionară din 1941 şi după terminarea războiului, organele de represiune au arestat oameni, individual sau în grupuri, fără mandat de arestare şi fără nici in ordin în ce priveşte durata şi condițiile de detenție, exceptându-i pe cei condamnați în procese penale.

Până în 1951, când au luat fiinţă L.M.-urile, zeci de mii de oameni se aflau în tot felul de aresturi, în închisori şi colonii de muncă fără mandate şi fără să existe sentinţe emanate de la o instanţă de judecată. De fapt, cei mai mulți nu săvârşiseră nici o încălcare a legilor existente, fiind ridicați şi izolați pentru activitatea lor politică din trecut ori ca membri marcanți în unele instituții de stat. **Majoritatea erau legionari** care, începând din 1944, în câteva valuri, au fost ridicați şi depuşi în închisori. Dintre ei, însă, un număr apreciabil, au fost arestați pentru fapte penale deosebit de grave.

Pe la jumătatea anului 1947, Biroul Politic al C.C. al P.C.R. a hotărât desfiinţarea partidelor politice şi trecerea lor în afara legii: P.N.Ț., P.N.L. şi altele, mai puțin P.S.D., care era lăsat, pentru ca, în februarie anul următor (1948) să fuzioneze cu P.C.R., dând naştere Partidului Muncitoresc Român.

Principalii conducători ai partidelor trecute în afara legii au fost **arestaţi şi acuzaţi de activitate subversivă,** contrară ordinii şi siguranței statului. în luna **mai 1948** a fost emis **ordinul 26.500 al Ministerului de Interne** (atragem atenția că Securitatea încă nu luase ființă) care a avut ca prim rezultat **arestarea tuturor liderilor politici ai partidelor desfiinţate.** Deşi în ordin se prevedea în mod expres arestarea tuturor foştilor conducători politici, au fost salvați Ghelmegeanu,

Ralea, Ciolan, Bratu şi alții, fiind protejați de Dej, Groza şi Grigore Geamănu – secretar general la Ministerul de Interne.

Siguranța, Brigada Mobilă, S.P.P., penetrate masiv de elementele aparținând NKVD-ului, implementau în România unul dintre procedeele folosite pe scară largă în procesul de făurire a primului stat socialist din lume şi anume desființarea partidelor burghezo-moşiereşti şi întemnițarea conducătorilor lor. Modelul sovietic începuse să se aplice cu multă vigoare. **Arestările au fost săvârşite de Siguranţă, Brigada Mobilă şi S.S.I.**, în care aveau rol de conducători: **Boris Grunberg** (alias Alexandru Nicolschi) – şeful Brigăzii Mobile, **Serghei Nikonov** (alias Sergiu Nicolau) – şeful S.S.I., **generalul Popescu-Bâzdâc –** şeful Siguranței Generale şi subalternii acestora, dintre care mulți îşi primeau simbria şi de la NKVD.

Gheorghe Tătărăscu a fost pus sub pază, la moşia sa din Poiana Mare, rămânând acolo până în mai 1950, când a fost ridicat şi trimis la închisoarea din Sighet. **Un alt lagăr funcţiona la Craiova, destinat foştilor politicieni cu funcţii mai mici.** Printre deținuții politici se aflau şi circa **10-12 mii de ţărani care se împotriviseră colectivizării.**

Una din cauzele care a inspirat hotărârea din anul 1951 de a interna în lagăre de muncă, fără mandat de arestare şi fără o sentință judecătorească, consta în **marele număr de arestaţi existent la acea dată şi a căror situaţie se impunea a fi legalizată,** aplicându-se formula copiată după cea din U.R.S.S., a

pedepsei administrative. La început, pedeapsa administrativă a fost de 12 luni, după aceea de 36 de luni, ajungându-se la 60 de luni*. Era acum o bază legală...

Direcția Generală a Securității Poporului

în vara anului 1948, conducătorii Partidului Muncitoresc Român, de comun acord cu reprezentanții N.K.V.D.-ului, au hotărât **crearea a două organe de represiune:** Miliția Poporului şi Direcția Generală a Securității Poporului.

Problema majoră care stătea de acum în fața guvernanților comunişti era **înlăturarea şi anihilarea opozanţilor:** clase sociale, partide politice, componenții fostelor organe de represiune şi cadre militare.

s Noile organe coercitive aveau sarcina de a participa activ la rezolvarea obiectivelor majore ale statului, ce se puneau în acea etapă.

Scheletul **D.G.S.P**.-ului era format dintr-o rețea de cadre şi agenți ai N.K.V.D.-ului, membri de partid, proveniți din închisori sau care reveniseră în țară după exilul petrecut în Uniunea Sovietică. **Marea majoritate aparţineau conaţionalităţilor (mulţi evrei) şi cunoşteau puţin limba română. Ei executau direcţiunile Kremlinului şi apărau interesele Uniunii Sovietice, ai cărei cetăţeni erau şi pe care o slujeau.**

In fruntea D.G.S.P**.-ului a fost numit** Bodnarenco Pantiuşa*. **A**

primit gradul de general-locotenent şi misiunea de a face ordine în țară conform normelor N.K.V.D.-ului.

Pantiuşa era secondat de **Grünberg Boris*,** alias Nicolski Alexandru, şi **Mazenon Vladimir,** polonez din Bucovina*.

Cadrele erau provenite din Brigada Mobilă, Siguranța Generală, Poliție, Jandarmerie şi Serviciul Special de Informații. Experiența lor era diferită, fiind bazată în special pe apartenența la N.K.V.D. şi anii de luptă în clandestinitate şi puşcărie. Erau toți uniți de **idealul comun: credinţa în fratele din Răsărit şi atotputernicul Stalin.**

D.G.S.P.-ul era conceput pe două profile distincte: **o serie de compartimente** operative, **secondate de compartimente** ajutătoare.

Compartimentele operative se împărțeau în funcție de orientarea geografică: informații externe (spionaj) şi contrainformații interne (contraspionaj).

Departamentul A

Avea atribuțiuni funcționale în domeniul informațiilor externe. Ulterior, acest departament a fost transformat în Direcția de Informații Externe **(DIE),** condusă de generalul **Serghei Nikonov*.** Printre cadre-le de bază ale acestui serviciu, continuatorul Serviciului Secret de Informații interbelic înființat de Mihail Moruzov în 1925, s-au numărat: **Victor Nicolau*,** cetățean sovietic (nu i s-a cunoscut numele real); **Ghio- reanu Margareta** (paraşutată de sovietici în timpul celui de-al doilea război mondial – nu i se cunoaşte adevăratul nume); **Schlesinger Paul*, Mişa Protopopov, Blankenstein Magdalena*** şi soțul acesteia, **Raja Bichel*, Szabo Eugen** şi alții.

Informaţiile externe

Erau organizate pe ţări şi spaţii geografice: Europa, America, Japonia, Orientul Apropiat şi unele ţări din Asia. Acest compartiment ce purta numele de DIE, după plecarea lui Nikonov Serghei*, a fost condus, pe perioade relativ scurte sau mai lungi, de o serie de activişti de partid până la numirea lui Nicolae Doicaru şi Mihai Pacepa*. Tot aici au lucrat **Cacica Saşa,** alias Nicolau Victor*, originar din Basarabia, **Oprescu Dorel** (pseudonim) şi soţia sa Rita, **Schlesinger Paul, Chioreanu Magdalena, Blankenstein Magdalena** şi soţul ei, **Bichel Ivan*, Mişa Protopopov, Garabedian Tokatlian, Hofsepian, Sabău** (pseudonim), **Bercovici*, Ijak Adalbert, Szabo Eugen, Maximenco Feodor*, Mişa Petruc, Gribici Vladimir** etc.

Informaţiile interne erau organizate astfel:

• **Direcţia I Contraspionaj:** şef era **Goncearuk Piotr*,** alias Petrescu Petre, evreu de peste Nistru, care a făcut 14 ani de puşcărie;

avea ca locţiitor pe **Teişanu Eugen** (pseudonim), evreu, medic din Bucureşti.

Piotr Goncearuk s-a născut la Chişinău în 1911. Intrat în mişcarea tineretului comunist din Basarabia, Goncearuk a fost trimis la Moscova, în 1932, pentru a fi pregătit în spionaj militar. Trei ani mai târziu, el s-a întors în România, dar a fost repede descoperit în zona Nistrului, arestat, judecat şi **condamnat la zece ani de închisoare.** După ce a fost eliberat din închisoarea Caransebeş în august 1944, îl găsim într-un post în secţia politico-administrativă a partidului comunist până aprilie 1945, după care a primit funcţie în S.S.I.

După anul **1953,** colonelul Goncearuk Piotr a fost numit **locţiitor al generalului Nicolau Sărghie*,** care devenise şef al Direcţiei Informaţii a Armatei României, de cercetare strategică externă.

Cu foarte mici excepţii, şefii de direcţii, de secţii, servicii şi de birouri din organele de spionaj şi contraspionaj ale României, precum şi cele de securitate (continuatoarea veöhii siguranţe) **din perioada 1948-1964 au fost de origine etnică străină,** latā lungul şir al străinilor care au deţinut **poziţii-cheie în cele mai intime structuri ale statalităţii româneşti,** în perioada de vârf a dominaţiei sovietice: Ana Pauker, losif Chişinevski, Teohari Georgescu, Avram Bunaciu, Vasile Luca, Gheorghe Apostol, Miron Constantinescu, Alexandru Bârlădeanu, Petre Borilă, Gheorghe Stoica, Gheorghe Gaston Marin, Silviu Brucan, Leonte Răutu, Lothar Rădăceanu, Alexandru Moghio- rosch, Liuba Chişinevski, Alexandra Sencovici, Adam Mauriciu, Marcu Zalman, Mircea Zavodnicu, Martin Niculescu, Volodia Gribici, Adolf Kohnev, Demetrescu Paul, Mihail Sadovidi, Feodor Maximenco, Alexeev laşka* etc.

Direcţia l-a era structurată pe servicii şi birouri: Serviciul 1 – Hollinger Isidor*; Serviciul 2 – Mauriciu*; Serviciul 3 – Andrei (pseudonim). Mai pot fi menţionaţi următorii care au îndeplinit diverse funcţii: Dougoroz, Zalman*,

Marcu*, Nenciu Lucian (pseudonim), Rodica Lucian, Tony Lucian, Zavodnicu Mircea, Hirsch Tiberiu zis Hilda Tiberiu* , Friedender Eugen* , Farkaş Nandor, Bucicov Mira, Herişan Alina, Kohner Adolf*, Holern Adelina, Demetrescu Raul, Năvodaru Luiza, Sadonici Mihail*, Avrahamian Avedis*, Ebner Silvia* etc. se constată că **mulţi erau străini de origine, o mare parte, după ani, emigrând.**

În vara anului **1950,** s-a adăugat acestei direcții, intrând **în componenţa sa, şi Serviciul Special de Informaţii,** ca cele două compartimente principale ce îl compuneau: A – spionaj şi B – contraspionaj.

• **Direcţia a ll-a Contrasabotaj:** avea atribuții de protecție în sectoarele'economice, respectiv prevenirea şi descoperirea acțiunilor de sabotaj, diversiune şi subminare a economiei naționale. Era organizată pe servicii şi birouri. Posturile de conducere erau încredințate după criteriul dovedirii loialității față de U.R.S.S. Inițial, şeful Direcției a fost colonelul Popescu Gheorghe, comunist ilegalist, ajutat de colonelul Genvacov Andrei, provenit din Brigada Mobilă. A venit apoi la conducere colonelul Breban Nicolae (pseudonim), provenit din C.C. al P.C.R., fost inspector-şef la Regiunea de Securitate Cluj.

• **Direcţia a lll-a** (devenită, ulterior, Direcția l-a) **Informaţii Interne:** îi reveneau ca principală sarcină informațiile interne şi atribuții politice. Inițial, condusă de colonelul Birtaş lanoş şi apoi de Arancyes Pavel. Printre atribuțiile unității era supravegherea opoziției politice față de regimul comunist, a partidelor politice, a cultelor şi sectelor şi a mijloacelor de comunicare în masă.

• **Direcţia a IV-a Contrainformaţii Militare:** avea atribuții de protecție în Armată, cât şi în Miliție şi Securitate. Şef al unității a fost generalul maior Grigore Naum* (Grişa – pseudonim). Paraşutat în primăvara anului 1944 în zona Predeal, împreună cu Jean Koler* (ambii evrei basarabeni) şi numitul Mitea (ofițer KGB, devenit ulterior „şoferul" lui Pantiuşa, şeful D.G.S.P.); toți cu misiuni de spionaj şi diversiune. Grigore Naum era ajutat de Mănescu şi Ranga (pseudonime).

• **Direcţia a V-a Securitate şi Gardă:** era fostul Serviciu Organizare din C.C. al P.C.R. condus de Pantiuşa. Ulterior, şef al unității a fost numit colonelul Mladin Ştefan şi locțiitor – Bucicov Valeriu, venit de peste Nistru şi care a stat închis 14 ani.

• **Direcţia a Vl-a Transporturi:** îndeplinea atribuții contrainformative în transporturile feroviare, fluviale, maritime, rutiere şi aviatice. Conducător era generalul maior Mazurov Vladimir, care era şi locțiitor al lui Pantiuşa. După Mazurov a urmat colonelul Glunacov. Această direcție avea ca sarcină transferarea bogățiilor țării în U.R.S.S. Peste aproximativ zece ani, această direcție a fost desființată.

• **Direcţia a Vll-a Filaj şi Investigaţii:** funcționa în paralel cu Serviciul de Filaj care aparținea de Direcția l-a – Contraspionaj, condusă de Milea (pseudonim). Şeful direcției a fost colonelul Vasile Dinescu, iar după unificarea cu Serviciul Filaj-Contraspionaj, şef a devenit, pentru o perioadă scurtă, colonelul

Leibovici*, generalul Radu Emanoir şi apoi generalul Kovacs Pius. Unitatea lucra în baza comenzilor primite de la unitățile informative.

• **Direcţia a Vlll-a Anchete Penale:** era unitatea care finaliza cazurile antamate şi instruite de celelalte unități. Aici ajungeau cazurile procurate de lucrătorii operativi din unitățile informative. Nu toți ofițerii acestei direcții executau anchete penale, o parte fiind specialişti în descinderi, percheziții şi arestări de persoane. Şeful direcției a fost numit Dullberger Mişu, zis Dulgheru*, având ca adjunct pe Dincă Simion. Aici mai lucrau: Aritonovici Samy (Antoniu)*, Matusevici Nathân (Andreescu Mătuşei)*, Fischer Simon*, Ceaslasky*, Zigler Simon*, Răzvan Sergiu (pseudonim), Roşea (pseudonim)*, Davidovici Leon (Mirescu)* Turchischer Marcel*, Franka Sandu*, Haber Estera*, Segal Luiza* etc.

După câțiva ani, Dullberger* a fost arestat şi în locul lui a fost numit Butika Francisc*, evreu din Transilvania, provenind din aparatul C.C. al P.C.R. în locul lui Gonciaruk Piotr (Petrescu Petre)* a fost numit Szabo Eugen iar la Direcția a ll-a, în locul lui Popescu Gheorghe, devenit ambasador, a fost numit Breban losif*.

Promovarea evreilor era supravegheată de Gizela Vass*, losif Chişinevschi (loşca Broitman)* şi Ana Pauker*.

• **Direcţia Cadre:** era condusă de generalul Demeter Sandor. Promovarea în D.G.S.P. se făcea potrivit sloganului: *„Aprecierea ofițerului român se face în raport cu gradul de devoțiune față de Marea Uniune Sovietică",* iar aprecierea se făcea de către lucrătorii de cadre conform altui slogan la modă în acei ani: *„Cadrele hotărăşte totul",* numai că sensul era denaturat intenționat.

• **Serviciul Tehnic:** avea ca misiune interceptarea convorbirilor telefonice şi utilizarea mijloacelor electronice de ascultare. Serviciul era condus de maiorul Hirsch, alias Haiducu*. A fost înlocuit de Szaczko Sandor.

• **Serviciul K:** se ocupa cu protecția cadrelor de Miliție şi Securitate (atribuție ce a revenit mai târziu Direcției a IV-a); a avut, într-o primă fază, ca şef pe maiorul Barbu, urmat de colonelul Mişa Petruc (pseudonim)* venit de peste Nistru, arestat, judecat şi condamnat la moarte pentru gravitatea faptelor comise.

• **Serviciul Cifru:** avea ca obiect cifrarea şi descifrarea corespondenței cu exteriorul; şeful serviciului era colonelul Schmerler.

• **Sectoarele Financiar, înzestrare şi Administrare:** aveau ca şef pe colonelul Ady*, ce era şi adjunct al ministrului de Interne. Avea ca subordonat, şef al Direcției Spate, pe colonelul Hary Bogdan (pseudonim)*.

• **Şcoala de ofiţeri de Securitate de la Băneasa:** a fost comandată de coloneii Voi'culescu Ervin (pseudonim)* şi Dumitru Mazilu*.

• **Casa de cultură:** era condusă de colonelul Fux Beria* şi ulterior de Gheorghe Sărac.

• Spitalul Militar al Ministerului de Interne: **era condus de doctorul Herşcovici*.**

Direcţia Generală a Securităţii Poporului era structurată pe unităţi teritoriale în funcţie de organizarea administrativ-teritorială a ţării, în prima fază ținându-se seama de regiuni şi ulterior de județe, în structura unităților teritoriale se regăseşte- corespondența unităților centrale sub formă de servicii, secții, birouri. Aceste subunități erau subordonate conducerii locale, dar unitățile centrale aveau drept de dispoziție şi control, răspunzând de activitatea specifică pe întreg teritoriul țării.

Unitățile teritoriale aveau în organizarea **secţii sau birouri raionale** (atâta vreme cât au existat raioanele) având răspunderea privind îndrumarea şi activitatea desfăşurată de acestea.

Regiunea Bucureşti era condusă de generalul-maior Stancu Aurel, fost luptător în Spania şi apoi ofițer N.K.V.D. în conducere se mai aflau: Weiss Isidor*, Kohn J3ernard*, Edelştein*, Rodelstein*, Hăncu (pseudonim)*.

La **regiunea Ploieşti,** şef se afla Coco Mănescu, urmat de Strul Mauriciu*; la **Braşov** – colonelul Kalausek Koloman*, urmat de Ambrus şi Mihally; la **Piteşti** – colonelul Nedelciu Mihailo şi ulterior acolonelul Wistig Eugen; la **Cluj** – înaintea lui Nedelciu Mihailo a funcţionat colonelul Patriciu Mihai; la **Timişoara** – generalul Negrea Vasile ce l-a înlocuit pe Pantiuşa; la **Constanţa** – maiorul Nicolae Doicaru; la **Bacău –** colonelul Câmpeanu (pseudonim); la **Suceava** – Popic Adalbert

(pseudonim); la **Târgu-Mureş** – Dascălu Eugen (pseudonim).

*

După înființarea, în vara anului 1948, a Direcției Generale a Securității Poporului, S.S.I.-ul a mai rezistat doi ani până să fie înglobat în D.G.S.P., când cele două compartimente, A şi B, s-au transformat în două direcții ale D.G.S.P.: Direcția de Informații Externe (DIE – fostă „A") şi Direcția I Contraspionaj (fostă „B").

Direcţia I Contraspionaj era organizată pe direcții de acțiune: spionaj american, spionaj englez, spionaj francez etc. **Serviciul I** se ocupa cu anihilarea activităților spionajului american împotriva României şi era condus de colonelul **Isidor Hollingher*; Serviciul II** era contra spionajului englez, având ca şef pe **Secuiescu,** căruia i-a urmat **A. Mauriciu*;** Serviciul III – francez; Serviciul IV – țări mici din Europa occidentală: Belgia, Olanda, Danemarca etc.; Serviciul V – Turcia; Serviciul Israel; Serviciul Germania şi Austria; **Serviciul fugari;** Serviciul Jugoslavia.

Direcția dispunea de circa **100 de cadre.**

*

După instalarea guvernului Groza, ministerele comuniste au acţionat ca nişte marionete dirijate de la Moscova. în domeniul securității şi al informațiilor, **Dimitrie Georgievici Fedicikin,** principalul reprezentant la Bucureşti de la 1944 până la 1947 al Diviziei Informațiilor Externe (INU) a

N.K.G.B.-uIui, **dădea instrucţiuni lui Bodnăraş şi Pintilie*.** La nivelul amestecului direct, personajul cu cea mai mare influență a fost **Andrei Vâşinski,** subcomisar al Afacerilor Externe al U.R.S.S. Primul pas TI făcuseră Teohari Georgescu*, Bodnăraş şi Pintilie curățind, la ordinele lui Văşinski, instituțiile pe care le conduceau. Astfel, la **2 aprilie 1945,** „Scânteia" anunța că au fost **arestate câteva sute de ofiţeri de poliţie şi de contraspionaj,** care se făceau vinovați de „dezastrul țării".

Dar, ca în toate țările-satelit, autoritățile comuniste aveau mare nevoie şi în România de personal bine antrenat şi oameni cu experiență pentru serviciile secrete. **Eugen Cristescu,** şeful S.S.I.-ului în timpul războiului, era tocmai o astfel de persoană. .

Între Direcţia HI Contraspionaj (şef – gen. Neagu Cosma) **şi DIE** (Spionaj), ambele având rețele de agenți în exterior, **se ducea o luptă surdă pentru supremaţie şi obţinerea de informaţii.** în urma unor defecțiuni, în anul **1977** au avut loc **o serie de căderi din rândul agenţilor Direcţiei a lll-a** şi, ca urmare, secția militară a C.C. a P.C.R. l-a considerat vinovat pe generalul Neagu Cosma, şeful Direcției.

Securitatea folosea două metode pentru a scăpa de cei incomozi şi dificil de supravegheat. Prima, şi cea mai uşoară, era **metoda lichidării.** A doua metodă, însă, cea de-a dreptul diabolică, consta în **contrafacerea dosarului personal.** în urma unei asemenea operații, activitatea unui om poate fi ştearsă complet sau înregistrată în sens negativ. Practic, persoana respectivă este desființată prin acte, pentru că este cunoscută importanța care se dă dosarului de cadre întocmit de fosta Securitate.

Această metodă este cumplită datorită impactului psihologic pe care îl are asupra unui individ căruia nu i se mai recunoaşte o parte din biografie, ori aceasta este interpretată total diferit de realitate, **cu scopul precis de a distruge lent şi sigur personalitatea respectivului.**

Ca metodă de lichidare fizică se obişnuia plăsmuirea unor probe medicale că respectivul era bolnav psihic. **Drept urmare era** internat într-un spital de boli nervoase, **unde i se administrau medicamente care,** în decurs de maximum un an, îl transformau într-o legumă...

Ana Pauker

Ana Pauker (fiica unui evreu, Rabinson, emigrant din Polonia)* s-a născut la **13** decembrie 1892 la laşi şi a devenit profesoară. în curând şi-a abandonat meseria pentru a deveni revoluționară de profesie, îmbrățişând ideologia comunistă propagată de URSS. Când a împlinit 25 ani, a fost pentru prima oară arestată pentru activitate comunistă.

Eliberată, **s-a căsătorit cu Marcel Pauker,** fiul unui avocat evreu bogat care împărtăşea şi el vederi comuniste. Numele conspirativ al lui Marcel Pauker era „Luximin".

Ana şi soţul ei au făcut parte, în 1921, din grupul ce a fondat Partidul Comunist Român, devenind după câțiva ani reprezentanții acestuia în Cominternul ce îşi avea sediul la Moscova.

În 1929, soţii Pauker au fost recrutaţi de Arthur Artuzov, şeful INO, devenind agenți ai acestuia. Artuzov l-a instruit pe Marcel Pauker să demisioneze din funcțiile deținute în Partidul Comunist Român şi, sub acoperirea Cominternului, a fost trimis în Occident, cu misiunea de a recruta agenți pentru serviciul de spionaj sovietic.

Marcel Pauker a fost implicat în operațiunea de asasinare a lui „Scot", un cifrator englez, racolat de serviciile secrete sovietice. Marcel Pauker s-a ocupat şi de recrutarea celebrului jurnalist american Whittaker Chambers, care în ultimii ani de viață a scris o carte despre Partidul Comunist American şi spionajul sovietic.

În tot acest timp, Ana Pauker a recrutat pentru INO agenți din rândul străinilor veniți la Moscova.

În **vara** anului **1930,** Marcel a fost transferat **la** SMERSH, o unitate a INO ce se ocupa cu asasinatele în străinătate. **Ana a fost trimisă în România cu misiunea de a reactiva partidul comunist,** aflat în pierdere de viteză.

Ca acoperire, practica meseria de prostituată (Bucureşti, laşi, Timişoara), cu care prilej **a contractat un sifilis** ce i-a „mâncat" o ureche.

În anul **1936,** în timpul unei demonstrații de stradă este **rănită, arestată, judecată şiÂ condamnată la zece ani de închisoare** pentru activitate comunistă. **în 1940₉ INO o scoate din România în cadrul unei operaţii de schimb de deţinuţi politici.** Stalin, care o aprecia foarte mult, o convinge să-l denunțe pe Marcel Pauker ca troțkist, fapt care atrage după sine executarea acestuia. Drept recompensă, Stalin a numit-o pe Ana **în conducerea Cominternului.** în 1943, Stalin o alege pe Ana ca **„organizator naţional" pentru România** urmând să acțio-

N. edit.: Pe numele de fată Hannah Rabinson (1892-1960), era fiica unui haham din Oradea. De remarcat: Walter Roman (tatăl lui Petre Roman) era fiul rabinului din Oradea.

Ca ministru de Externe şi vice-prim-ministru a sprijinit migrarea în Israel a 100.000 de evrei din România.

neze după ocuparea țării de către Armata Roşie. **Tot Stalin a ordonat INU să creeze Comitetul Naţional, care urma să devină nucleul viitorului „Front Naţional".** în iunie 1943, INU a fondat Comitetul Național Român, care îşi avea sediul într-o casă conspirativă din Moscova. Ana Pauker a primit gradul de colonel şi a fost preşedinta unui comitet format din câțiva comunişti români, **adjunct fiind Vasile Luca.**

În noiembrie 1943, Stalin a numit-o **menajeră într-o vilă situată în complexul ambasadei sovietice de la Teheran,** unde urma să aibă loc

întâlnirea „celor trei mari" \ Ana şi-a îndeplinit cu succes misiunea, spre satisfacția lui Stalin.

În septembrie 1944, INU a deschis la Bucureşti o rezidenţă condusă de colonelul Dmitri Fedicikin care i-a adus cu el pe Ana Pauker, Vasile Luca şi ceilalți membri ai Comitetului Național Român creat la Moscova.

Fedicikin a venit la Bucureşti având următoarele **trei sarcini principale:**

1. **Preluarea sub control a organelor de siguranţă şi informaţii române,** în vederea compromiterii liderilor partidelor democratice. Adjunctul său era Pantiuşa care s-a achitat de sarcină, fiind chemat de cinci ori la Moscova de Stalin, care l-a decorat.

2. **Unirea tuturor partidelor socialiste şi de stânga într-un Front Naţional Democrat,** reprezentat în guvernul de coaliție. Lui Vasile Luca i-a revenit această sarcină, de care s-a achitat.

3. Fedicikin trebuia s-o ajute pe Ana Pauker **să crească numărul membrilor Partidului Comunist Român.** în martie 1945, numărul membrilor PCR era de **35.000;** şase luni mai târziu de **717.490,** iar în februarie 1948 de **1.060.000.** Pentru aceste rezultate, Stalin a decorat-o pe Ana cu mai multe ordine sovietice şi române.

În guvernul de la 6 martie 1945, Ana Pauker a primit funcția de **ministru de Externe.** A fost apogeul carierei sale. Ulterior a început o luptă surdă pentru supremație cu grupul comuniştilor autohtoni. **Moartea lui Stalin a lipsit-o pe Ana Pauker de sprijinul necesar,** fapt de care Gheorghiu-Dej a profitat şi le-a înscenat în 1955, ei, lui Vasile Luca şi lui Teohari Georgescu un proces, public acuzându-i de deviaționism.

Ana Pauker a primit **domiciliu forţat la Vălenii de Munte.** Ultimii ani de viață a lucrat ca bibliotecară în timpul zilei, iar noaptea îşi scria memoriile. Manuscrisul purta titlul: ***„A unsprezecea lovitură"*** şi pe măsură ce scria era **fotografiat în secret de Securitate.** Scrisă sub formă de jurnal, cartea relata anii pe care i-a petrecut în URSS şi oferea **o serie** de **detalii despre activitatea desfăşurată de INU pentru a comuniza ţările est-europene.** Era o relatare inedită a rolului jucat de serviciul de informații externe al Uniunii Sovietice după cel de-al doilea război mondial. Mai erau descrise şcolile şi centrele de instruire a comuniştilor străini create, în 1943, de INU în URSS, sub acoperirea Cominternului şi a Armatei. **Manuscrisul a fost distrus din ordinul lui Ceauşescu,** de teamă că i-ar fi diminuat meritele în instaurarea comunismului în România.

Până în ultima clipă de viață, Ana Pauker a rămas credincioasă ideologiej comuniste, în ciuda celor suferite din partea unor tovarăşi de-ai săi. în 1953, fiul ei, Vlad, inginer, a emigrat din țară.

Ana Pauker a murit de sifilis în iunie 1960, iar urna funerară zace alături de cea a duşmanului ei, Gheorghe Gheorghiu-Dej, în Parcul Carol.

Ana Pauker, datorită originii sale, s-a bucurat în tinerețe de o **educație aleasă.** Cunoscătoare a mai multor limbi, o erudită de clasă, ea a intrat de tânără în mişcarea comunistă, **urcând până la cele mai înalte trepte ale Cominternului,** devenind instructoare a acestui organism comunist internațional, **activând în Franța şi România,** unde a ocupat funcții de conducere în partid, în biroul politic şi în stat.

Se ştie că **afişa față de Gheorghiu-Dej un oarecare aer de superioritate deranjant.** Desigur, Gheorghiu-Dej, cu toate că dispunea de o inteligență nativă, nu se putea măsura cu Ana Pauker pe plan intelectual. De aici a fost sâmburele şi cauza începutului luptei pentru putere.

La început, întrucât Ana Pauker reprezenta ipotetic o forță care se ştie că avea în spate protecția lui Stalin, **oportuniştii şi carieriştii au început să se grupeze în jurul ei.** De exemplu, ministrul de Interne **Teohari Georgescu** (Burach Tescovici), atras de Pantiuşa – atragere în care un anumit rol l-a avut şi soția acestuia din urmă, Ana Torna.

Director în Ministerul de Externe, a fost unul dintre primii în tabăra Anei Pauker. Acestui grup i s-au alipit **Vasile Luca** şi **losif Chişi- nevski** (loşca Broitman), pentru a aminti numai pe unii dintre principalii participanți la reîmpărțirea locurilor-cheie în Biroul Politic.

Generalul Emil Bodnăraş

Mai întâi **portretul:** chip viril, buze cărnoase, ochi albaştri metalici, păr negru, ondulat, de statură potrivită, bine proporționat, alură de militar în gesturi şi atitudini. General de armată, membru al Biroului Politic, fost ministru al Apărării Naționale, Emil Bodnăraş a cunoscut o ascensiune fulgerătoare şi un spirit învăluit în mister. **Membru secret al KGB-ului lui Lavrenti Beria,** Emil Bodnăraş şi-a transferat, la un moment dat, loialitatea față de Ceauşescu.

Bodnăraş, de origine ucraineano-germană, **s-a născut la Badeuți, lângă Rădăuți. Se crede că** sovieticii l-au recrutat la sfârşitul anilor '20, pe când era cadet la şcoala de artilerie din Timişoara. **Transferul lui la cazarma Sadagura, aflată la 30 km de râul Nistru, granița cu URSS, a constituit pentru Bodnăraş aproape o invitație. După cele publicate până acum,** Bodnăraş a lipsit din tară între anii 1931 şi 1934.

Bodnăraş vorbea în mod fluent limba germană, fapt care l-a recomandat pentru **misiuni de spionaj în Polonia şi în țările baltice,** în **1935** a fost trimis în Bulgaria dar, trecând prin România, a fost recunoscut în gara Ploieşti, a fost **arestat,** judecat şi condamnat în anul următor la **6 ani de muncă silnică** pentru dezertare şi „activități comuniste". **A stat în închisoare până în decembrie 1942.** Se crede că **mareşalul Antonescu l-a folosit pentru a-i facilita unele contacte militare cu sovieticii** după înfrângerea de la Stalingrad. La 23 august 1944, ***„inginerul Ceauşu"*** – numele conspirativ al lui Bodnăraş – **a participat la**

arestarea lui Antonescu şi a colaboratorilor săi, pe care i-a ținut închişi până la 31 august, când i-a predat ruşilor.

Ca tânăr ofițer, locotenent, după absolvirea şcolii de artilerie şi geniu în calitate de **şef de promoţie, a delâpidat o sumă de bani şi a fost nevoit să dezerteze din armată.** Nutrind vederi politice ferme de stânga, **în 1934 se înscrie în Partidul Comunist din România** şi încearcă să dispară în Est, via Ungaria, Austria şi Germania. Este prins de Siguranță şi condamnat la închisoare. Când se eliberează trece ilegal granița în URSS, de unde **se întoarce pentru a conduce o reţea de spionaj** dar este descoperit, arestat şi condamnat la 8 ani de închisoare pentru spionaj.

Din închisoare este trimis la lagărul de la Târgu Jiu, unde îi va cunoaşte pe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Ceauşescu; **ia legătura cu preotul Marina din Rm. Vâlcea,** viitorul patriarh Justinian. Cu ajutorul acestuia din urmă, organizează fuga din lagăr a deținuților comunişti, în frunte cu Gheorghiu-Dej.

Mare iubitor de chiolhanuri şi aventuri nocturne, se împrieteneşte mai întâi cu Dej şi după aceea cu Nicolae Ceauşescu, căruia îi va deveni un tovarăş credincios, deşi în cele din urmă acesta îl va suprima. Prietenia cu Ceauşescu avea la bază trecutul comun din puşcărie, idealurile politice şi mai ales maniera de a strivi fără milă opoziția.

În 1942, Bodnăraş este eliberat din închisoare şi reia imediat legăturile cu agenții Kominternului şi NKVD-ului, îşi procură bani şi împreună cu Florica, soția sa, vine la Bucureşti şi închiriază o vilă în Vatra Luminoasă. între timp, **la intervenţia Anei Pauker, Centrala din Moscova îl dezavuează pe Ştefan Foriş,** secretarul general al Partidului Comunist aflat în România, hotărându-se îndepărtarea acestuia din funcție.

În această vreme are loc desființarea Internaționalei a ll-a. **Zeci de spioni şi agenţi sabotori sovietici sunt paraşutaţi în munţi, căpătând mai târziu denumirea de *„partizani români"*.** în iureşul acestor evenimente se ține o furtunoasă şedință ilegală în care Foriş este îmbrâncit şi amenințat chiar cu moartea de unii tovarăşi. Secre-tariatul partidului este acaparat de Constantin Pârvulescu, losif Rangheț şi Emil Bodnăraş. Nu după multă vreme, după cum am văzut, Foriş va fi executat de tovarăşii săi.

Calitatea sa de ofițer îi conferă pretenția de a dirija, în cadrul partidului, planul pentru răsturnarea dictaturii antonesciene. Lipsit de competență militară, va trăi clandestin din banii cedați de K.G.B. Aro- gându-şi şi calități pe care nu le avea, se întâlneşte de câteva ori cu Lucrețiu Pătrăşcanu şi cu diverşi reprezentanți ai P.N.Ț., P.N.L. şi P.S.D., dar îşi evidențiază inferioritatea față de rolul pe care şi-l aroga, punându-se singur în situații jenante. Ca urmare, **L. Pătrăşcanu îi preferă ca parteneri pe alţi comunişti, cu o platformă intelectuală mai largă,** cum ar fi de exemplu Constantin Agiu şi Petre Constanti-nescu-laşi.

Emil Bodnăraş nu va uita şi mai ales **nu va ierta umilinţa** şi îşi va spune cuvântul în procesul intentat lui Lucreţiu Pătrăşcanu. Va lua atitudine fermă şi împotriva lui Vasile Luca, losif Chişinevski şi Ana Pauker, membri ai gărzii kominterniste, veniţi de la Moscova. Este epoca kominformului când bolşevismul trebuia să capete un iz autohton, cu preţul oricărui sacrificiu.

În seara zilei de 23 august 1944, Bodnăraş îl caută pe colonelul Dămăceanu la telefon. Negăsindu-I, se duce la palat. **Primise misiunea să-i aresteze pe cei doi Antoneşti. Bodnăraş nu avea maşini şi nici arme,** care se aflau într-o ascunzătoare situată în zona Chitila şi în Pantelimon. îşi căuta câţiva colaboratori care să-l ajute; încropeşte un grup de câţiva proaspeţi comunişti, în frunte cu fratele său Manole şi soţia. **Pe la ora 1° noaptea** (24 august), **împreună cu echipa unui tovarăş Mladin iau o dubă de la Palat şi două autoturisme şi-i transportă pe cei doi Antoneşti într-o casă conspirativă din Vatra Luminoasă.** Se făcuseră orele 3^{00} dimineaţa. Adresa nu o cunoştea nici Dămăceanu şi nici camarila regală. **Antoneştii au fost predaţi ruşilor în ziua de** 3 **septembrie,** la puţină vreme de la intrarea lor în Bucureşti. Sunt duşi mai întâi într-o datcea lângă Moscova, apoi la închisoarea Lublianka, în subsolurile NKVD-ului.

După 23 august 1944, cu arme capturate de la germani şi cu ajutoare sovietice (arme furate din depozite militare româneşti), **Emil Bodnăraş a închegat primele echipe de şoc comuniste, mulţi dintre membrii acestora fiind foşti legionari. Activitatea acestora era dirijată de la Moscova.** Când a căzut guvernul Sănătescu, oamenii înarmaţi ai lui Bodnăraş erau în stradă. La fel s-a întâmplat şi în zilele când Vâşinski, comisar adjunct la Externe al U.R.S.S., a venit la Bucureşti să impună guvernul dr. Petru Groza. O contribuţie importantă a hoardelor sale înarmate o înregistrăm şi la realizarea reformei agrare, când i-au schingiuit pe ţărani. Numărul combatanţilor gărzilor ajunsese la 70.000, iar Bodnăraş cerea întruna spcrrea armamentului şi menţinerea iui chiar cu preţul rezistenţei armate. „Băieţii" vor mai ta o mână de ajutor cu prilejul alegerilor, făcând şă câştige Blocu; Partidelor Democrate, care au deschis orizontul terorii comuniste în România.

După ce Armata Roşie a intrat în România, **un grup** de **ofiţeri iNU,** îmbrăcaţi în uniforma poliţiei secrete sovietice, l-a însoţit pe Emil Bodnăraş la sediul S.S.I.-ului şi, în faţa ofiţerilor adunaţi în sala de şedinţe, **l**-a **instalat pe Bodnăraş la conducerea S.S.I.** Plin de zel, conform indicaţiilor primite de la Kremlin, el a început opera de infiltrare în S.S.I. a câtorva zeci de foşti prizonieri de război români ce fuseseră recrutaţi de organele SNU în lagărele din Uniunea Sovietică. Aceştia primiseră în prealabil o instruire intensivă în tainele muncii de informaţii externe. Conducătorul grupului era Todiriu Ismail, devenit mai târziu general în D.I.E.

În **septembrie 1945, Bodnăraş a infiltrat în S.S.I. zeci de** membri **de partid,** ce primiseră o pregătire intensivă predată de rezistența INU din România. Grupul era condus de **Munteanu Constantin –** devenit ulterior general în D.I.E. – şi **Zeides Emanuel*** – colonel în D.I.E. – consilier politic.

Comuniştii infiltrați în S.S.I. au primit sarcina, din partea lui **Bodnăraş,** de a sustrage din arhivele S.S.I.-ului dosarele ce pri**veau** pe ofițerii ilegali **şi** agenți ai INU, trimişi cu misiuni informa**tive în** România sau recrutați din rândul cetățenilor români. A doua sarcină a constat din îndepărtarea tuturor ofițerilor burghezi **din** S.**S**.I.

Amândouă sarcinile fuseseră trasate de la Moscova. Pe la sfârşitul anului 1946, absolut toate dosarele privitor la activitatea informativă a INU în România erau subtilizate din arhivele S.S.I. şi predate lui Pantiuşa.

Comuniştii infiltrați în **S.S.I.** au arestat circa 1.000 **de ofiţeri ai** acestui organ, în noaptea **de 19 august 1948,** în cadrul unei operații de mare anvergură, condusă de Pantiuşa şi Bodnăraş, **şi tot atâţia** ofițeri burghezi din **Siguranţa Statului** – serviciul de Securitate al României. A doua zi, **S.S.I.-ul şi Siguranţa au fost desfiinţate** printr-ur? decret**-lege** şi, la puțin timp, în semn de recunoaştere pentru meritele sale deosebite în anihilarea aparatului de stat burghez, Emil Bodnăraş a fost numit membru **în Birou! Politic al P**.C.**R.** şi ministru al Apărării Naționale.

La 30 august 1948 a fost creată Direcţia Generală a Securităţii Poporului, instituție care a unit într-o singură organizație serviciile de informații interne şi externe ale României, constituind nucleul central ai Ministerului de Interne, care ! avea ca ministru pe **Teohari Georgescu.** Organul era conceput după modelul sovietic, încât şi salariile erau plătite în ziua de 20 ale lunii, pentru a comemora ziua de 20 **decembrie 1917,** zi când a fost **creată** Comisia Extraordinară de Combatere a Contrarevoluției şi Sabotajului – **CEKA,** Conducerea securității era formată din ofițeri de informații sovietici, iar **Pantiuşa** a fost numit general-locotenent şi prim-adjunct al ministrului de Interne şi şef al Direcției Generale a Securității Poporului. Adjuncții săi erau alți doi ofițeri ilegali ai INU: **Alexandru Nikolski** şi **Gheorghe Mazuru,** comunişti din perioada anilor '30.

Cu prilejul participării, la sfârşitul lunii septembrie 1948, la Varşovia, la formarea Internaționalei a IV-a, **Jdanov** îi sugerează lui Gheorghiu- Dej că România a rămas singura țară estică unde mai conduce monarhia. Drept urmare, la **29 iulie** este **dizolvat P.N.Ţ.** şi sunt arestați conducătorii lui, iar la **1 septembrie** Bodnăraş are grijă să treacă **în rezervă 37 de generali, un contraamiral şi mii de ofiţeri.** Tătă- răscu, ministrul de Externe este scos din guvern la **5 noiembrie 1947.** Se instalează la conducere Ana Pauker (la Externe), Vasile Luca (la Finanțe), Gheorghe Vasilichi (subsecretar ia Educație Națională).

Urmează rândul lui Emil Bodnăraş, care la **23 decembrie** este numit **ministru al Apărării Nationale,** în locul generalului Mihail Lascăr.

Începe asaltul final. In dimineața zilei de **30 decembrie,** garda regală este înlocuită cu oameni de încredere aparținând diviziilor „Tudor Vladimirescu" şi „Horia, Cloşca şi Crişan", oameni instruiți în şcolile sovietice. Regele e silit să abdice şi ia drumul străinătății.

Drumul este deschis de acum în fața lui Emil Bodnăraş, care îşi continuă ascensiunea netulburat. La Congresul I al P.M.R. (al Vl-lea al P.C.R.) din februarie 1948, Bodnăraş rămâne în C.C. **Luptă cu mult zel la destrămarea Armatei rcmâne,** care nu mai are nici un sens, pentru că sovieticii nu ne sunt duşmani... M.Ap.N. devine M.F.A. La Congresul al II al P.M.R. (al Vll-lea al P.C.R.) rămâne tot între membrii C.C. La fel şi la următorul Congres din 1960, deşi şi vechiul său prieten Dej o iubea în egală măsură pe o cântăreață de muzică populară...* Venirea lui Ceauşescu nu-i modifică ascensiunea, ci doar sfârşitul: ministru al M.Ap.N., ministru al Transporturilor şi telecomunicațiilor, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, vicepreşedinte al Consiliului de Stat etc.

*

Redăm în continuare un episod mai puțin cunoscut din viața lui Bodnăraş.

N. edit: Gorjanca Maria Tănase...

În plină ascensiune politică are o întrevedere cu Nicolau, care i se plânge că este supravegheat, telefonul îi este ascultat şi e supus la numeroase provocări. Bodnăraş era superiorul lui Nicolau din punct de vedere ierarhic. Bodnăraş îi replică:

– Tu, care eşti spion sovietic?

Generalul Nicolau* îj redă conflictele avute cu consilierii sovietici ce ţineau de Beria*. Bodhăraş a rămas uimit de cele auzite. Drept urmare întreprinde pe cont propriu o verificare a celor spuse de Nicolau, nebănuind că atât Securitatea, respectiv Pacepa*, cât şi Ceauşescu îi urmăresc toate mişcările, i le limitează şi controlează. Această inițiati/ă a lui Bodnăraş de a clarifica o problemă extrem de suspectă, şi periculoasă pe cont propriu a atras după sine condamnarea là moarte.

Imediat, lâ foarte scurt timp, între Bodnăraş şi Drăghici au apărut neînţeleger. De asemenea, între Drăghici şi Nicolau. Bodnăraş şi Nicolau **erau. amândoi** oamenii Moscovei. **Era firească această dispută pentru ca** Drăghici a scos din Securitate şi Armată pe toți oamenii KGB-ului, pe toți cei căsătoriți cu rusoaice şi pe toți maghiarii şi evreii ce s-au dovedit a fi neloiali față de România (şi aceasta, în condițiile în care soția lui Drăghici, Magda, era evreică). **De reţinut că atât Bodnăraş, cât şi Nicolau erau ofiţeri cu grade mari în KGB.**

Din momentul când Bodnăraş şi-a început propriile cercetări a început procesul treptat de îndepărtare a sa de la conducere, sfera lui de activitate

reducându-se continuu şi, **în mod destul de suspect, s-a îmbolnăvit de o maladie ce necesita un tratament laborios şi îndelungat.** în cele din urmă s-a recurs la serviciul unui medic chinez, care a venit special pentru acest caz în România. Pentru un interval scurt de timp, Bodnăraş s-a restabilit şi a început chiar scurte plimbări prin parc, **însoţit întotdeauna de un colonel de Securitate,** care sub pretextul că îi asigura paza, nu-l părăsea nici o clipă.

Într-un cerc foarte intim a devenit cunoscută o întâmplare cu ocazia unei vizite a lui Apostol* la Bodnăraş acasă. Apostol s-a angajat cu Bodnăraş într-o discuție în bibliotecă; colonelul de Securitate nu pleca din încăpere. Atunci, enervat, Bodnăraş l-a poftit afară; acesta l-a refuzat categoric, spunându-i:

– Tovarăşe Bodnăraş eu am ordinul să vă asigur paza personală şi din acest motiv nu vă pot părăsi!

Urmarea a fost un scandal de proporţii. Fapt este că Bodnăraş devenise un prizonier şi după un timp nu prea îndelungat a murit în circumstanțe foarte suspecte.

A fost oare aceasta o a doua crimă politică, după cea împotriva lui Chivu Stoica? Se pare că această cercetare pe cont propriu a acțiunilor duşmănoase duse de Mihai Pacepa împotriva lui Nicolau şi a Direcției de Informații, respectiv. împotriva Armatei, a condus la condamnarea la moarte a lui Bodnăraş. **Nu se ştie dacă Bodnăraş a realizat până la urmă faptul că, încercând, să clarifice problema Pa- cepa, el a deranjat sfera cea mai intimă a danului Ceauşescu.**

Nu este exclus ca Mihai Pacepa să fi **lucrat şi pentru sovietici.** Cu consimțământul acestora – dacă ținem- seama că Bodnăraş îi trădase pentru Ceauşescu – a fost sacrifica;. Bodnăraş, Pacepa fiind conjunctural mai de folos G.R.U.-ului.

Emil Bodnăraş s-a stins din viaţă în 1976 şi a fost înmormântat la laslovăț (lângă Suceava), satul natal, cu dric tr^s-de boi înzorzonați. Un monument de pomină se ridică peste răposat çj multă vreme foştii consăteni au crezut că Emil al lor a fost un om de bit

Am amintit mai sus de o posibilă crimă politică, aisea împotriva lui Chivu Stoica. ' -^

în preajma morții preşedintelui Consiliului de Stat, Gf^y Stoica*, se cunoştea că a existat un scandal de proporții între e&pşia şi Ceauşescu. Stoica a fost unul dintre vechii comunişti **<Ooftana şi Caransebeş, unde Ceauşescu era un fel de fată bun* '«a toate pe lângă Chivu Stoica,** de la mici alergături de curierat pânăf£.curățenia în celulă şi W.C., curăţatul pantofilor etc. Acum, după milițieni, devenind prim-secretar al partidului, nu a trecut mult timp şi, c[1]"o obrăznicie greu de imaginat, **a început să dea ordine şi dispoziţii rechilor militanţi.** Ori, dacă un Maurer* nu se cobora la nivelul limbajului scabros al gângavului Ceauşescu, **Chivu Stoica îl înfrunta cu un^limbaj pe măsură,** de

vechi muncitor ceferist care ştia exact că Ceauşescu este un perfid, un parvenit, care printr-o întâmplare, o absolută întâmplare, a ajuns între deținuții politici de la Doftana; aşadar, acesta **nu se sfia să-l facă de două parale chiar în prezenţa altora.**

În această atmosferă de încordare, de'tensiune, s-a întâmplat acel incident care a dus la un sfârşit tragic.

Chivu Stojca avea desigur bagajul său apreciabil de lipsuri – şi nu erau puține. îi plăceau femeile, fiind **încurcat cu o tânără actriţă.** A fost motivul şi momentul din care **Ceauşescu, moralistul de conjunctură, i-a făcut lui Chivu Stoica, în mod demonstrativ, un important act de acuzare.** Se pare că **schimburile de cuvinte au fost de o maximă duritate** şi Chivu Stoica nu s-a reținut cu nimic să-l demaşte pe parvenit.

În această conjunctură, opinia publică va afla cu stupoare că Chivu Stoica **s**-a sinucis!

Generalul Nicolau, analizând faptele, susținea că a fost vorba de o crimă politică, executată cu sânge rece de specialişti, care au răspândit zvonul sinuciderii lui Chivu Stoica, întrucât s-ar fi pus în joc carnetul de partid.

Când Chivu Stoica a fost expus pe catafalcul mortuar, a existat un „ceva" ieşit din comun: a fost aşezat la o înălțime aşa de mare, încât nu putea fi privit decât de la mare distanță'. **în acelaşi timp,** nici nu se permitea apropierea de catafalc.

Al doilea argument susținut de generalul Nicolau, care l-a cunoscut foarte bine, timp de mulți ani, pe Chivu Stoica, încă din închisoarea de **la** Doftana, este faptul că acesta era un om căruia îi plăcea în mod deosebit viața, era un om care muncea foarte mult, dar căruia în momentele libere îi plăcea un pahar cu vin şi o femeie, iar acest tip de om este **departe de a fi tipul de sinucigaş...**

A fost, deci, ucis Chivu Stoica ?

Vasile Luca

Comunist profesionist, era de naționalitate evreu-ungur.

În 1918 a luptat împotriva României, în „divizia secuiască". în **1928** a devenjt **membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.** în **1933** a fost **arestat** pentru activitatea depusă şi, după ce a fost eliberat, a plecat în U.R.S.S. Aici a fost **recrutat de INU** şi în 1939, primind gradul de maior, a fost trimis să lucreze ca ofițer acoperit în cadrul unui grup de comunişti străini ce locuiau **la Odessa. în vara Iui 1943 a absolvit şcoala Kominternului** din Kuşnarenkovo, unde erau pregătite cadre de conducere pentru țările ce urmau să fie „eliberate" de Armata Roşie. în **iunie 1943** a fost numit **adjunctul Anei Pauker,** care era preşedinta unui comitet la Moscova, format din comunişti români refugiați.

În guvernul de la 6 martie 1945 a primit funcția de **ministru de Finanţe.**

Face parte din grupul celor trei deviaționiști care inițial au fost condamnați la moarte; ulterior pedeapsa i-a fost comutată în închisoare (1953).'

Şi-a sfârşit zilele în închisoare din cauza sifilisului contractat în tinerețe şi netratat în mod corespunzător.

Generalul Sergiu Nicolau

Pe numele său adevărat **Serghei Nikonov,** de origine evreiască, **şeful Direcţiei Informaţiilor din Marele Stat Major** (fostul SSI). Poreclit *„Bătrânul",* era un personaj de talie înaltă, bine făcut, cu o privire vie, pătrunzătoare, cu mişcări lente ce degajau o mare vitalitate şi stăpânire de sine[1].

S-a făcut remarcat pentru capacitatea sa de a transforma situații operative încâlcite şi netransparente într-o astfel de măsură încât cei prezenți la discuții observau deodată variante noi, mai clare, pe înțelesul tuturor. **Reuşea să transforme această complexă artă operativă informaţională,** cu o simplitate dezarmantă, în ceva simplu, clar, să lege fapte şi elemente aparent disparate şi imposibile în nişte variante care meritau să fie studiate.

Avea un respect deosebit fată de oameni. Când te chema să prezinți o situație te lăsa să vorbeşti, dar te observa atent. Deşi cu o privire şi o a.titudine foarte destinse, îți cântărea fiecare vorbă, fiecare nuanță, fiecare substrat al unei argumentări, iar Ia sfârşit ştia exact cât valorezi. La bază stătea o vastă experiență în munca informativă.

Dispunea de acea capacitate a unor oameni de a recunoaşte dinainte modul de gândire şi acționare al subalternilor, de a cântări în sinea sa, de a simți dinainte cu ce grad de profesionalism va reuşi subalternul în cauză să se achite de un anumit ordin primit şi, în acelaşi timp, **să prevadă posibile greşeli** pe care eventual le-ar putea comite, datorită caracterului ofițerului în cauză. Aceasta impunea luarea din timp, paralel cu execuția unei misiuni secrete, a unor măsuri suplimentare care să contracareze un anumit eşec. **Avea un instinct care nu dădea greş în ceea ce privea mai ales cinstea.**

În cursul lunii **noiembrie 1944,** în clădirea ce aparținea ambasadei poloneze, situate pe Aleea Alexandru, a avut loc o **consfătuire în cerc restrâns,** la care au luat parte Gheorghe Gheorghiu-Dej, Emil Bodnăraş, Teohari Georgescu, Sergiu Nicolau şi un reprezentant al Comandamentului superior sovietic, ofițer superior din Direcția operativă de informații. La început, Gheorghe Gheorghiu-Dej a oferit o scurtă analiză a situației politice a momentului, prezentând principalele măsuri organizatorice imediate şi de perspectivă ce le avea ?n vedere conducerea. în continuare, a evidențiat că, în această fază importantă de luptă şi mai ales pentru evenimentele decisive ce vor urma, era necesară o temeinică muncă de informare care să cuprindă toate sferele societății, evenimentele publice interne şi internaționale. Din acest motiv, **se impunea preluarea cât mai grabnică a Serviciului Special de Informaţii, în fruntea lui urmând să fie numit Sergiu Nicolau, un vechi profesionist în**

domeniu, având la activul său o vastă experiență în activitatea muncii secrete de informații.

Serghei Nikonov s-a născut în Basarabia. A fost **exmatriculat de la Universitatea din laşi,** unde studia chimia, pentru că participase la întrunirile comuniştilor. Pentru „continuarea studiilor" a fost **trimis de sovietici la Bruxelles,** de unde a fost **mutat la Marsilia,** unde a fost **cooptat în organizația locală a partidului comunist francez.**

După un timp a primit misiunea de a intra în rețeaua de spionaj din România dar, ajuns în țară, a fost **arestat.** închis inițial la **Doftana,** a fost mutat, după distrugerea închisorii, în urma cutremurului din noiembrie 1940, la **Caransebeş.** Aici i-a întâlnit pe Bodnăraş şi Pantiuşa. Eliberat în urma loviturii de la 23 august 1944, Direcția de Informații Externe (INU) a NKGB-ului i-a dat o altă misiune, inst'ituțio- nalizată prin **numirea în fruntea SSI-ului.** în vara anului **1952,** Nikonov a fost mutat, cu gradul de general-locotenent, **la conducerea Biroului 2 al Marelui Stat Major.**

Cine era Sergiu Nicolau? Un vechi ilegalist, încă din anii '30, membru al partidului comunist din Belgia şi Franța, **activist în conducerea locală a comuniştilor din Marsilia şi vechi membru al Partidului Comunist din România,** fost şef al uneia dintre cele mai eficiente rețele de informații sovietice de dinaintea celui de-al doilea război mondial, **un multilateral profesionist al muncii de informații.**

După ani de activitate, a fost prins, judecat şi **condamnat la închisoare pe viață.** Era candidatul cel mai indicat pentru preluarea conducerea SSI-ului. Spre stupefacția celor prezenți, **ofițerul sovietic prezent nu a fost de acord cu propunerea lui Gheorghiu-Dej,** spunând că Sergiu Nicolau a acționat mai mulți ani în străinătate şi a avut un frate în Basarabia, care a fost condamnat la moarte şi executat atunci când armata sovietică s-a retras de acolo.

Cei prezenți la şedință au rămas muți şi atmosfera era înăbuşitoare. Nimeni nu avea curajul să ia cuvântul sau să întrebe ceva. Gheorghiu-Dej, fără a-şi pierde calmul, a găsit o ieşire din situație:

„Noi nu putem decât să luăm act de cele relatate, dar asta nu înseamnă că, până la proba contrarie, noi ne schimbăm părerea despre Sergiu Nicolau. Până ce ne veți comunica rezultatul verificărilor dumneavoastră, voi lua pe Nicolau cu mine la Ministerul Căilor Ferate. "

Verificările au durat un an de zile, timp în care Gheorghiu-Dej a intervenit de două ori în scris şi verbal pentru grăbirea lor. **Răspunsul a fost afirmativ.** Ce se întâmplase? Doar Sergiu Nicolau fusese agent al KGB-ului ! Ieşise din g'rațiile Moscovei, carre avea în vedere pe altcineva mai ataşat? Probabil că explicația este pe aici, pe undeva. Nu este exclus ca Nicolau să fi dovedit o îndepărtare de stăpânii săi de la Kremlin.

În perioada cât Nicolau a funcționat ca director de personal, începând cu data de 6 martie 1945, când Gheorghiu-Dej a fost numit ministrul Telecomunicațiilor iar Manea ministru adjunct, şi s-a efectuat verificarea sa, **colonelul Stupineanu** a fost numit provizoriu ca şef al SSl, rol pe care a fost inapt să-l îndeplinească. Stupineanu provenea din Divizia Tudor Vladimirescu, fiind şeful Secției de Cercetare a Trupelor. Acum, colonelul Stupineanu era subordonat preşedintelui Consiliului de Miniştri, respectiv lui Emil Bodnăraş.

În **decembrie 1946,** Sergiu Nicolau a preluat funcția de director al Serviciului Secret de Informații. în luna **martie 1954,** generalul Nicolau a devenit şeful Direcției Informațiilor din Marele Stat Major.

Existând subordonarea SSI-uiui față de Consiliul de Miniştri , respectiv față de Bodnăraş, au apărut **divergențe de principii în probleme de fond între şeful SSI-ului Nicolau şi Bodnăraş.**

Un caz care va ilustra acest fapt a fost **ordinul lui Bodnăraş de a fi arestat şi executat un şef al SSI,** aparținând vechilor cadre, pe numele de **Georgescu:** s-a dovedit că acesta a lucrat pentru ruşi, însă în aceiaşi timp a fost agent dublu. Bodnăraş a primit probabil indicații de la ruşi, în acest sens. **Şi Bodnăraş aparţinea NKVD-ului.** Georgescu se ocupase, înainte de 23 august 1944, de Uniunea Sovietică în domeniul informativ. Oare, Bodnăraş, prin crima împotriva lui Georgescu, nu cumva a dorit să şteargă o urmă care l-ar fi pus într-o lumină defavorabilă şi periculoasă pentru viața şi cariera sa? Nu comisese acte de trădare față de stăpânii săi de la Kremlin? Da şi nu! Nicolau avea convingerea că **acel Georgescu l-a recrutat pe tânărul locotenent Bodnăraş,** cunoscător al limbilor germană şi rusă, tip sportiv, extrem de curajos, **pregătindu-l pentru o misiune de infor-maţii împotriva Uniunii Sovietice,** ceea ce până la urmă s-a şi întâmplat.

Deci, Georgescu era acel şef de secție din SSI care a organizat întreaga operație: studierea candidatului apt pentru o asemenea misiune periculoasă, recrutarea lui, pregătirea viitorului agent, organizarea pătrunderii agentului în Uniunea Sovietică şi dirijarea lui permanentă. Ce s-a întâmplat cu Bodnăraş în continuare, care e versiunea reală, nu se cunoaşte. O ştia doar Georgescu din SSI, dar acesta a fost suprimat, întrucât ar fi deranjat o serie de stări de fapt politice ce s-au aşezat în România. **Bodnăraş să fi fost un spion împotriva Uniunii Sovietice? El tocmai care, acum, era agent NKVD?!**

Sergiu Nicolau, preluând SSI-ul, a preluat de fapt vechiul aparat în care se aflau numeroase cadre de mare valoare, menținute în cadrul organismului şi care, în marea lor majoritate, s-au dovedit a fi oameni cinstiți şi hotărâți să lupte. Mulți au fost însă îndepărtați ca necorespunzători din diverse motive. Dar chiar între cei menținuți în SSI din vechile cadre, au existat destul de multe rateuri. A reieşit că unii erau oameni fără randament, care căutau să profite de conjunctura

creată, care frânau activitatea, iar în unele cazuri chiar au prevenit organele de spionaj străine, intrând în slujba lor.

Sergiu Nicolau, şeful SSI-ului, a transformat treptat acest organ al serviciului secret român într-o organizaţie combativă, vigilentă şi extrem de operativă. A avut loc treptat un proces de reorganizare şi s-au înfiinţat secţii noi. Lărgirea organizatorică a obligat mutarefa SSI-ului de pe strada Hristu Botev nr. 17 într-un grup de vile de pe strada Amiral Bălcescu nr. 26 şi 31, precum şi în vilele **de** pe strada alăturată.

Până în 1948, armata sovietică dispunea pe teritoriul român de propriul său serviciu secret de informaţii, după acea dată punând la dispoziţia părţii române cadrele de care se folosise. Oamenii au fost împărţiţi între organele Securităţii şi SSI.

Consilierul sovietic a cerut insistent ca SSI-ul să înfiinţeze în fiecare regiune a ţării (România dispunea pe atunci de 12 regiuni) câte o filială cu o grupare de 15-20 de ofiţeri operativi, precum şi un nucleu administrativ. La aceştia se adăugau şi maşinile din dotare, astfel că se ajungea la un număr de peste 50 de oameni la fiecare filială, deci, practic, se dubla întregul aparat al SSI-ului.

În cele din urmă, se pare că situaţia ş-a liniştit şi că **ruşii au renunţat la planul de extindere al** SSI**-ului** şi s-au luat, până la urmă, măsurile fireşti şi anume ca M.A.I.-ul să se ocupe de problemele de informaţii în provincie, iar SSI-ul să se ocupe de problemele sale specifice externe şi anume culegerea de informaţii din străinătate.

Până în februarie 1951, Sergiu Nicolau era directorul general al Serviciului Secret Român de Informaţii (SSI) şi respectiv directo**rul** general Ba Preşedinţia Consiliului de Miniştri. **De la această dată a fost avansat general, instituţia militarizându-se.**

Treptat, Sergiu Nicolau a rămas numai cu secţia l-a, **care se ocupa de culegerea de informaţii în străinătate şi nu mai era SSI-ul care îl creasе. Principalul rezultat al acestor manevre treptate a fost că secretarul-general al partidului,** Gheorghiu-Dej, nu mai dispunea de nici un serviciu de informaţii, în timp ce Ana Pauker, Teohari Georgescu, Vasile Luca şi Chişinevski şi-au aservit o bună parte din Serviciul Secret.

M.A.I. a preluat secţia a ll-a din SSI, secţia de contrainformaţii, contraspionaj, considerându-se că această problemă intră strict în atributele M.A.I.-ului, contraspionajul ocupându-se de probleme interne. După scurt timp a fost preluat de la SSI, tot de către M.A.I., şi serviciul tehnic, parcul de maşini şi baza materială, secţia de filaj, dar aceasta fără colonelul Moise.

În anii **1953-1954,** Secţia l-a de Informaţii cu care rămăsese generalul Nicolau, a fost transformată în Direcţie, Nicolau devenind director de Direcţie, cu grad de general, **subordonat lui Pintilie.** în luna martie 1954', generalul Nicolau

a fost chemat de către Emil Bodnăraş, care l-a anunţat că a fost **trecut la Direcţia de Informaţii** (Serviciul Secret Militar) **din Marele Stat Major,** întrucât cu actualul şef al Direcţiei de Informaţii, generalul Minea Stan, s-a petrecut un caz grav, care-l face inapt să mai conducă serviciul secret de informaţii.

Generalul Nicolau va rămâne în această funcţie până la finele anului 1960. La începutul anului **1961,** generalul Nicolau a fost **numit şeful Direcţiei de Control din Comandamentul Serviciilor,** subordonat ministrului adjunct Burcă.

Astfel, generalul-locotenent Sergiu Nicolau a fost scos definitiv din Direcţia de Informaţii Militare. Drăghici s-a dus în acea vreme la Gheorghiu-Dej şi a pledat teza că generalul Nicolau este un spion **sovietic.** Drept urmare, în **decembrie 1963,** generalul loniţă, pe atunci adjunct al ministrului Forţelor Armate, l-a chemat pe Sergiu Nicolau şi l-a anunţat că a fost **pensionat.**

Se pare că în anii **1951-1952,** când a apărut discuţia dintre Gheorghiu-Dej şi Nicolau despre viaţa uşoară pe care o ducea Lica – Nicolau primise misiunea s-o supravegheze şi acesta i-a raportat lui Dej cele constatate – **apăruseră tensiuni şi între consilierii sovietici şi Nicolau,** iar o arestare a lui Nicolau, în acele timpuri grele ale terorii staliniste şi ale lui Beria, nu era exclusă dar, totuşi, Dej nu voia ca Nicolau să cunoască chiar prea multe din viaţa intimă a sa.

Pe aceeaşi temă, Nicolau a avut o discuţie cu **Posteucă** (pe numele adevărat **Postansky), şeful Gospodăriei de partid,** cu care era în relaţii de prietenie încă de la Doftana şi l-a dojenit că îşi permite să-i dea bani Licăi pentru viaţa ei uşoară. Posteucă, un om cu o serie de calităţi, avea însă un defect fundamental: servilismul faţă de Dej, manifestat încă de la Doftana, servilism care s-a amplificat după 23 august 1944.

În momentul când au apărut greutăţile în viaţa lui Nicolau cu consilierii sovietici, Posteucă a fost primul care a răspândit zvonul despre iminenta arestare a lui Nicolau, prietenul său de la Doftana.

Posteucă i-a întors spatele, iar când se întâlneau din întâmplare pe stradă, trecea de cealaltă parte a trotuarului.

*

Prezentăm în continuare câţiva dintre principalii colaboratori ai generalului Sergiu Nicolau:

Colonelul Moise Virgil, fostul şef al Secţiei de Filaj din SSI, adus de generalul Nicolau la Direcţia Informaţii, unde a devenit şeful Serviciului Tehnic, căruia i-a imprimat o nouă vitalitate. Sediul îl avea într-o vilă verde, boierească, ce se afla vis-à-vis de Direcţia Informaţii, adică exact unde se găseşte astăzi Institutul de Proiectări „Carpaţi", pe strada Ştirbei Vodă.

Colonelul Filipescu, fostul şef al Secţiei anchete din SSI, cu sediul la Malmaison. Va da rezultate frumoase în Turcia.

Colonelul Dănescu, şeful Secției Cercetare, s-a remarcat a fi unul dintre cei mai buni cercetaşi din câți a avut Armata română.

Colonelul Cristescu, fost ofițer instructor la şcoala de ofițeri, numit şeful Secției I din Direcția de Informații, secție ce se ocupa cu exploatarea informațiilor ce veneau, pe toate căile posibile, din străinătate (ataşați militar, agenturi, schimb de informații cu armatele prietene); a realizat din această secție un organ extrem de eficient. Exploatau orice detaliu dintr-un articol vag şi general la prima vedere, care părea să nu indice nimănui că,poate fi o parte componentă dintr-un secret. Dacă urmărim cu răbdare, timp de luni de zile în continuare, toate detaliile ce apar despre aceeaşi temă, vom constata că aceste amănunte de ordin general se pot aşeza perfect într-un întreg, oferindu-ți o imagine din ce în ce mai clară. Iar chiar dacă îți lipseşte ici sau acolo un amănunt, acesta poate fi completat fără efort, iar în final problema de cercetat, care undeva, într-o capitală străină, este păstrată sub şapte lacăte, apare la noi într-o formă mai mult sau mai puțin completă, suficientă pentru a-ți face o imagine clară.

Filip, inginer chimist, era şeful reprezentanței comerciale a României din Köln; originar din Timişoara. Soția sa Marghit răspundea de problemele Prodexportulu'. Ambii vorbeau binişor germana.

Colonelul Botezatu era şeful secției a ll-a. A venit la Bucureşti de la țară, singur. Copil fiind s-a angajat la Centrala Armatei ca ucenic. în timpul uceniciei învăța meseria de ucenic mecanic, dar totodată s-a înscris în particular şi la liceu, pe care l-a terminat cu forțe proprii, neajutat şi neîndrumat de nimeni. Au urmat anii grei de după război şi a ajuns la şcoala de ofițer», iar la absolvire, după câteva stadii intermediare, a ajuns la Direcția de Informații din Marele Stat Major. Va termina Academia Militară şi Academia de Ştiințe Economice. Ajunge colonel şi se ia de piept cu generalul Dincă, şeful Direcției Superioare Politice a Armatei.

*

Generalul Nicolau s-a îmbolnăvit de **cataractă la ochi.** Când au început tulburările de vedere, s-a dus la Policlinica nr. 10, la care avea dreptul. Doctorul oftalmolog, renumit în acei ani, fiind şi oftalmolog la spitalul Elias, **dr. Bernescu,** după ce l-a examinat, l-a liniştit spu- nându-i că nu este nici un pericol, că trebuie să aştepte până ce cataracta îşi va face evoluția normală. A urmat o temporizare suspect de lungă, cu diverse picături, controale regulate şi interminabile amânări. Cu toate că generalul Nicolau îi spunea că nu mai vede cu un ochi şi că au început tulburările şi la celălalt ochi, doctorul nu a luat nici o măsură şi, din păcate, **Nicolau nu a bănuit crima dirijată şi pusă la cale împotriva sa, cu concursul medicului.** Desigur, şi prietenii inconştienți îi spuneau ceea ce era unanim cunoscut, că o cataractă are nevoie de o evoluție anumită, până să ajungă la punctul de opaciere suficientă a cristalinului, care să permită operația. între timp, s-a mai asociat şi un **glaucom, pe care dr.**

Bernescu l-a trecut sub tăcere. Normal ar fi fost să meargă la un alt medic oculist, dar cine şi-ar fi imaginat că sindicatul crimei va ajunge până acolo încât să-i folosească pe unii.medici ai policlinicii de partid împotriva propriilor indezirabili?

Doctorul Bernescu locuia în aceeaşi vilă cu fostul ministru de Interne Pintilie, care a făcut atâta rău la mii şi mii de oameni cinstiţi, printre care se număra şi Nicolau.

Acest Pintilie zis Pantiuşa era, de acum, grav bolnav şi îşi trăia ultimele zile. Generalul Nicolau şi-a călcat pe inimă şi s-a hotărât să-l viziteze pe patul de moarte. Deşi aflaţi în tabere opuse, l-a cunoscut bine de-a lungul unei vieţi de om. Poate că Pantiuşa şi-a simţit sfârşitul şi poate că, ros de remuşcări, înainte de moarte, cu prilejul acestei vizite, pe lângă unele afirmaţii banale de circumstanţă, i-a spus:

– Sergiu, n-am putut să procedăm altfel, eram doar o simplă roată dinţată făcând parte dintr-o maşină criminală, trebuia să mă mişc cu tot iȚiecanismul.

Tristă confesiune!

A fost ultima întrevedere între generalul Nicolau şi fostul ministru adjunct şi şef al Departamentului Securităţii, Pintilie, figură de tristă amintire. La ieşirea din locuinţa lui Pintilie, pe culoarul aceleiaşi vile, generalul Nicolau a avut o întâlnire zguduitoare. S-a pomenit faţă în faţă cu doctorul Bernescu, oftalmologul care locuia în aceeaşi vilă. Acesta l-a oprit pe generalul Nicolau, uitându-se la el cu multă tristeţe şi i-a cerut să-l ierte că-l reţine pentru câteva clipe, însă pentru el această întâlnire întâmplătoare are o semnificaţie divină, întrucât îi va permite o spovedanie care poate îi va uşura moartea în pragul căreia se află.

– Tovarăşe general, am lipsit mult din ţară, am fost trimis la Paris la tratament şi eventual pentru o operaţie, eu având o boală incurabilă. Operaţia nu m-a putut salva, mi s-au dat maximum şase luni de viaţă. Cu toate că sunt şi eu ilegalist, sunt un om credincios şi doresc să mor cu sufletul împăcat. **Am fost ameninţat, am fost forţat să comit o crimă josnică! Oamenii lui Pacepa m-au obligat să vă temporizez cataracta şi glaucomul până la pierderea vederii. Mi s-a spus că sunteţi un duşman al poporului iar eu am fost ameninţat cu moartea** dacă procedez altfel. Această crimă nu o pot repara prin nimic, dar am simţit că trebuie să mă spovedesc şi să încerc să mai uşurez din povara aceasta imensă care mă apasă, mă chinuie şi-mi transformă nopţile în iad.

Generalul Minea Stan

Generalul Minea Stan a fost **şeful Serviciului Secret Militar,** Profesionist, cu experienţă în anii războiului de intervenţie din Spania, a plecat să lupte împotriva regimului franchist.

Radio-telegrafist în spatele trupelor lui Franco, în cadrul unei agenturi, după terminarea războiului s-a retras, împreună cu alţi luptători, **în Franţa** unde au fost internaţi în lagăre; în cele din urmă a ajuns **în Uniunea Sovietică** unde a

devenit **crainic la postul românesc de radio-emisie.** La scurt timp după paraşutare a fost surprins de evenimentele de la 23 august 1944. A lucrat un timp ca **redactor şef-adjunct la „România liberă**" iar după 1950 a fost trimis în Armată, **să organizeze Serviciul Secret Militar,** sarcină deosebit de grea.

Generalul Minea Stan **nu a dat satisfacţie** ritmului şi exigențelor impuse de conducerea de stat, de Bodnăraş şi în ultimă instanță de consilierii sovietici din domeniul informațiilor. La această situație s-a adăugat şi faptul că frumoasa sa soție, funcționară la Ministerul de Externe, s-a încurcat, după unii cu un diplomat străin, după alții cu un scriitor român. în aceste condiții, generalul Minea Stan nu mai putea ocupa funcția de şef al Serviciului Secret Militar. A primit funcția de **şef al Procuraturii Militare.**

Alexandru Drăghici

După **iunie 1952,** pentru desfăşurarea activității de siguranță şi ordine internă au fost create **două ministere noi:** Ministerul Securităţii Statului **(M.S.S.)** şi Ministerul Afacerilor Interne **(M.A.I.).** M.S.S. a preluat direcțiile şi serviciile independente, informative şi logistice din Departamentul Securităţii Statului (D.S.S.), care a fost desființat, trupele de Securitate, cele de grăniceri şi Direcția Generală a Miliției. **M.A.I., condus de Pavel Ştefan,** şi-a menținut în componență pompierii, Trupele de pază, Direcția Generală a Arhivelor Statului, Direcția Generală a Paşapoartelor şi structurile auxiliare. Ca ministru al Securităţii Statului a fost numit **Alexandru Drăghici,** iar printre adjuncți îl avea pe Gheorghe Pintilie (Pantiuşa, fost şef al D.S.S., acum desființat).

Cu prilejul judecării lotului al cincilea de criminali de război 13-21 VI 1945, tânărul maior Alexandru Drăghici îşi va face debutul public în justiție. **Fostul ucenic de la Atelierele C.F.R. Buzău** nu mai avusese de-a face cu această instituție decât în calitate de inculpat şi condamnat. Dar ucenicia politică pe care a făcut-o pe lângă Gheorghe Gheorghiu-Dej se va dovedi mult mai folositoare. Câteva luni după acest proces, Alexandru Drăghici va fi cooptat ca **membru supleant în C.C. al P.C.R.** în **1952,** după căderea grupului Ana Pauker – Vasile Luca – Teohari Georgescu, **va conduce Ministerul Securităţii Statului, apoi Ministerul de Interne.**

În aceste funcții, va servi cu un **complet zel,** în parte încă necunoscut, care va conduce, printre altele, la o rapidă creştere a densității populației pe m.p. de celulă sau lagăr de muncă. Pentru aceste merite, în **1963** i se va conferi titlul de **„Erou al muncii socialiste".**

După numirea sa, fapt greu de explicat, dar real, **Alexandru Drăghici a întreprins o serie de măsuri pentru instaurarea ordinii şi legalităţii în activitatea organelor de securitate.** în primul rând, s-a dispus ca întreaga activitate ce implică măsuri privative de libertate şi de anchetare să se desfăşoare numai în limitele prevederilor legale şi regulamentare.

Pentru a se îndepărta premisele continuării unor practici ilegale existente în compartimentele de cercetări penale preluate de la D.S.S. şi instaurarea ordinii şi disciplinei în activitatea de cercetare penală, a dispus îndepărtarea din aparatul de Securitate a ofițerilor şi subofițerilor care, în cadrul **D**.S.S., săvârşiseră fapte ilegale ori neregulamentare în tratarea arestaților. **Aceasta a condus la îndepărtarea unui număr mare de cadre,** în frunte cu şeful Direcției de Anchete, Dulbergher (Dulgheru).

La începutul anului 1953, te M.S.S. a avut Ioc o consfătuire la care au participat Pavel Ştefan – ministrul de Interne, Gheorghe Diaconescu – ministrul Justiției, Tatu Jianu – procurorul general şi Alexandru Drăghici, precum şi cadre de conducere din instituțiile amintite. Deschizând şedința, Drăghici a informat că, **din dispoziţia lui Gheorghiu-Dej, trebuie luate de urgenţă măsuri pentru a se'pune capăt abuzurilor şi ilegalităţilor ce continuau să fie comise împotriva persoanelor arestate,** în special a celor aflate în anchetă, dar şi în faza de judecare ori de ispăşire a pedepsei. Cu acel prilej a fost prezentat **„fenomenul Piteşti",** o acțiune criminală, începută în penitenciarul din Suceava şi continuată în cel din Piteşti şi în alte închisori, **prin care unii deţinuţi legionari,** în interesul legiunii, **torturau ori ucideau alţi deţinuţi,** invocând nevoia de ordine.

In octombrie 1991, Alexandru Drăghici părăseşte ţara, plecând ia Budapesta, sub pretextul urmării unui tratament medica'. **în 1992, i se deschide un proces,** cerându-se*extrădarea sa.

Conform unui articol semnat de Coman Sică (România liberă din 18.09.1993, p. 16), **ar fi mai existat o sosie a lui Alexandru Drăghici,** celebrul călău, fostul ministru de Interne, unul dintre cei mai fioroşi nomenclaturişti ai lui Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu, omul care discuta cu pistolul pe masă.

Această dublură a lui Alexandru Drăghici s-a născut într-o comună de lângă Bacău în anul 1909, provenind dintr-o familie numeroasă, cu nouă frați (dintre care doar unul mai este azi în viață). Numit **Drăghici Teodor,** în vârstă de 77 ani, respectivul trăia într-o mică comună situată în apropiere de Piteşti. Sosiei îi plăcea foarte mult pescuitul, vânătoarea şi mai ales creşterea porumbeilor, pe care obişnuia să-i omoare prin ruperea gâtului.

Face **Facultatea de Litere în Bucureşti,** după care urmează o **şcoală militară în Germania,** unde a petrecut cînci ani şi jumătate. Lui Alexandru Drăghici i se acordă **carnetul de membru de partid cu nr. 3. Soţia sa,** Drăghici Ecaterina (nume conspirativ luat în România, ea fiind de **origine maghiară), divorţează în anul 1975,** când i se acordă domiciliu forțat în comuna sa. Pleacă împreună cu cei doi copii, o fată juristă şi băiatul inginer, la o întreprindere din Bucureşti.

Pe când era încă în viață, Alexandru Drăghici îşi construieşte un cavou în cimitirul din comuna care îi poartă numele. Pe cruce se poate vedea o fotografie

care îl înfăţişează îmbrăcat în uniformă de general de armată, cu patru stele pe umăr. La moartea sa a fost prezent prim- secretarul oraşului Piteşti, împreună cu o delegaţie trimisă din partea C.C. a P.C.R. cu o coroană.

Amintim că, printr-un Decret prezidenţial dat de Nicolae Ceauşescu în anul **1978,** Alexandru N. Drăghici a fost **reabilitat.**

Asemănările cu personajul decedat la Budapesta sunt uimitoare.

GeneraMocotenent Gheorghe Pintilie

Primul şef al Securităţii a fost generalul-locotenent Pintilie Gheorghe, pe numele său rusesc **Bodnarenko Pantiuşa.** Originar **din Transnistria,** de naţionalitate **evreu,** de cetăţenie rusă, **ofiţer al NKVD**-ului. A activat la Ţiraspol în 1928, când **şefii săi l-au trimis clandestin în România, pentru a organiza o agentură de spionaj în favoarea URSS.** Contraspionajul românesc îl descoperă şi-l arestează. în închisoare a venit în contact cu comuniştii români şi, cum era ofiţer NKVD, a primit însărcinarea de la aceştia să se ocupe de munca informativă şi de protecţie a colectivului de comunişti, să descopere informatorii Siguranţei strecuraţi printre ei. •

El de abia vorbea româneşte, iar bruma de limbă română pe care o ştia era arhaică, needucată, plină de vulgarităţi. La mijlocul anilor '30, INU l-a pregătit pe Pantiuşa ca „cetăţean român", l-a trimis în România clandestin, cu sarcina de a sprijini Partidul Comunist din România şi a organiza o agentură de sprijin în favoarea URSS. Contraspionajul român îl descoperă şi îl arestează. Concomitent, Pantiuşa a petrecut câţiva ani în închisorile **Doftana** şi **Caransebeş,** unde a venit în contact cu comunişti români şi s-a împrietenit cu Gheorghiu-Dej.

La începutul anilor '50 arăta ca un bărbat trecut de 60 ani, evident datorită feţei sale, extrem de ridată. Era îmbătrânit prematur, din cauza consumului de votcă – două sticle pe zi -, a ţigării care-i atârna permanent în colţul gurii şi a faptului că nu pleca niciodată de la birou mai devreme de ora 2 dimineaţa.

În vara lui 1943, prognozând mersul evenimentelor, **INU l-a însărcinat pe Pantiuşa să pună bazele viitoarei Securităţi în România. Pe atunci, el era în închisoarea din Caransebeş,** unde l-a cunoscut pe Teohari Georgescu, un veteran comunist ce fusese recent promovat ca membru al Comitetului Central al partidului. Pantiuşa l-a recrutat ca agent al INU şi l-a iniţiat asupra rolului şi activităţii de tip sovietic.

Venind la putere, comuniştii l-au desemnat cu organizarea Securităţii. Astfel, în **august 1948** a primit gradul de general-locotenent, fiind numit şef **al Direcţiei Generale a Securităţii Poporului. I** s-a solicitat să organizeze reţele, **să penetreze în instituţiile româneşti,** pentru a Se supraveghea şi controla din interior, **în organizaţiile politice** indiferent de culoarea lor, **în orice fel de organizaţie** – sindicală, profesională, culturală etc. Scopul era unul şi acelaşi:

supravegherea şi contracararea oricăror tentative de nealiniere la noile condiții politice şi economice.

Totodată, mai trebuia să organizeze compartimente de luptă cu serviciile de spionaj străine. A fost ajutat de şefii săi de la Moscova pe două căi: a) **reţeaua existentă în România,** formată din cadre şi agenți ai NKVD-ului, condusă de Pantiuşa, rețea care continuă să activeze clandestin, a fost **scoasă parţial la suprafaţă şi angajată în funcţii cu grade mari, în** D.**G.S**.P. De fapt, **o bună parte dintre agenţi fuseseră deja infiltraţi în Siguranţă,** Poliție **şi S.S.I. încă din toamna anului 1944 şi primăvara lui 1945.** Printre aceştia, îi putem cita pe Nicolski Alexandru, Mazuru Vladimir, Nedelciu Mihailov, Serghei Nicolau etc.

Pantiuşa înțelegea greu limba română şi o vorbea şi mai greu.

În închisori nu a învățat româneşte, întrucât vorbea ruseşte cu alți deținuți ca şi el: Bucicov, Rudenco, Goncearuc, Alexeev, Protopopov, Gribici, Petruc şi alții veniți de peste Nistru. Când a devenit şeful D.G.S.P. avea aproximativ 45 ani, fiind în plină putere fizică şi profesională. Stătea la serviciu şi după program. Fuma țigări plugare, aprin- zându-le una de la alta, fumând zilnic peste 100 de țigări. Bea votcă, indiferent de marcă. Dimineața se dregea cu bere. Pleca des în teritoriu cu autoturismul condus de Gheorghiță, un fost prizonier la ruşi. Dar Pantiuşa deseori pleca fără şofer, afirmând că-i face plăcere să conducă. O făcea, de fapt, de fiecare dată când nu voia ca şoferul să cunoască cu cine s-a văzut şi unde a mers şeful.

Când era la C.C. al P.**C**.R. **se ocupa mai cu seamă de confiscarea de valori din România şi trecerea lor peste Prut.** în perioada respectivă îl avea şofer pe Mitea, ofițer NKVD şi cetățean al URSS. Mitea fusese lansat cu paraşuta în iarna anului 1944, în munții Predealului, în cadrul grupului de partizani „Carpați", ei fiind radistul grupului. Dar, după un timp, Mitea s-a întors acasă în Rusia.

S-a căsătorit cu Ana (Anuța) Torna*, şi ea ilegalistă, care o perioadă a condus Ministerul Comerțului Exterior. **Printre altele,** Ana Torna s-a ocupat cu acuzarea lui' Lucrețiu Pătrăşcanu, **susţinând, fără argumente şi fără să convingă pe cineva, că Pătrăşcanu a fost agent englez.**

Pantiuşa a organizat D.G.S.P. după modelul NKVD-ului, grupând la un loc toate instituțiile informativ-contrainformative tradiționale ale României. Serviciul Special de Informații s-a transformat în două direcții ale D.G.S.P.: Direcția I spionaj şi Direcția II contraspionaj. în viziunea lui Pantiuşa şi a NKVD-ului sovietic, o **mare pondere** au **căpătat-o unităţile şi subunităţile** (direcții, servicii, birouri) centrale şi teritoriale **care se ocupau cu activităţile** politice propriu-zise, poli**ţia politică.** Unități care se ocupau cu lichidarea organizației legionare, P.NT., P.N.L., P.S.D., etc. inclusiv clase şi grupuri sociale care nu priveau cu ochi buni dezvoltarea României după modelul sovietic. Pantiuşa **a** mai creat şi o puternică unitate de anchete penale. Şi-a ales colaboratori pe măsura

sa ca Mazuru, Serghei, toţi NKVD-işti. Direcţia a VISS-a de anchete penale era condusă de Dulberger Mişu*, secondat de Aritonovici Sarny {Ânterim).*

în arhiva P.C.R. s-a' găsit un proiect de scrisoare (neterminată, nesemnată şi nedatată) în care Foriş cerea partidului să lămurească situaţia lui. El arăta că atunci când Bodnăraş i-a adus la cunoştinţă, la 4 aprilie 1944, că s-a hotărât destituirea lui din funcţia de secretar generai al partidului, s-a supus disciplinat acestei hotărâri şi a aşteptat să i se lămurească situaţia.

În **iunie 1944** i s-a cerut (de către conducerea provizorie a partidului) să înceapă să lucreze la compartimentul cultural-educativ al partidului şi el s-a angajat în îndeplinirea sarcinilor pe această linie, fiind convins că suspiciunile în legătură cu ei s-au lămurit. Dar a rămas surprins când, în **septembrie 1944,** de vreme ce P.C.R. nu se mai afla în ilegalitate, i s-a pus **în** vedere că nu mai are de îndeplinit nici o sarcină şi că nu mai are voie să intre în sediul partidului.

Din alte note găsite în arhivă reiese că, **după destituirea lui, Foriş a fost supravegheat în mod discret până în iunie 1944.** Când s-a constatat că nu desfăşoară nici o activitate suspectă **s-a decis atragerea lui în activitatea cultural-educativă (era ziarist de profesie).** S-a achitat în mod conştiincios de sarcinile primite pe această linie. în septembrie 1944, când **Gheorghiu-Dej** a ajuns în Bucureşti, s-a interesat ce s-a făcut cu Foriş şi s-a supărat tare când a auzit că, de la destituire, a fost lăsat în libertate şi, mai rău, ulterior a fost atras şi în munca de partid. **A dat dispoziţii ca imediat să i se interzică a mai intra în sediile partidului** şi să nu mai fie folosit în nici o muncă.

Pornind de la cele de mai sus, am dedus că nu e străină fosta conducere a partidului de dispariţia lui Foriş. Am bănuit că este posibil ca Foriş să fi fost adus în sediul partidului sau a venit acolo din proprie iniţiativă şi apoi a fost sechestrat. Pentru a lămuri această bănuială, am căutat şi am găsit persoana care a făcut parte din sistemul de pază al sediului central al partidului comunist. Unul dintre paznici nu ştia mare lucru, dar cunoştea doi colegi care păzeau pe cineva, nu ştie pe cine, care era închis într-o cameră de la primul etaj al corpului administrativ, aflat în fundul curţii. De asemenea, ştia că, timp de mai multe zile, a venit la intrarea sediului central al partidului o bătrână care susţinea că e mama lui Ştefan Foriş. Făcea gălăgie, cerea să i se dea băiatul. De vreo 2-3 ori a discutat Pantiuşa cu ea.

Într-una din zile i-a făcut legătura bătrânei cu o persoană care venise cu maşina la sediul central al partidului. Bătrâna s-a urcat în maşină alături de acea persoană şi au plecat împreună. De atunci, bătrâna n-a mai apărut la sediul partidului.

Au fost găsiţi şi reţinuţi cei doi menţionaţi că făceau de pază la camera în care o persoană era sechestrată. **Unul dintre ei a recunoscut că, timp de mai multe luni,** în toamna şi iarna anilor 1944- 1945, **a făcut de pază la camera**

unde era închis Ştefan Foriş. **A ştiut de la început pe cine păzeşte, deoarece i s-a spus, dar** i s-a atras atenția să păstreze secretul.

În tot acel timp, **Foriş a fost foarte ascultător, docil.** I s-a cerut să stea liniştit, să nu strige şi să nu se apropie de fereastră, iar acesta a respectat cu strictețe ce i s-a cerut. De multe ori, discutaseră amândoi: unul din interior, iar celălalt din afară, având uşa închisă sau puțin întredeschisă. **Foriş îşi exprima încrederea că se vor lămuri problemele în legătură cu el** şi vor fi spulberate toate suspiciunile.

Prin **februarie 1945,** când trebuia să intre în schimbul de pază, colegul lui i-a spus că nu mai poate face de pază acolo, deoarece Pantiuşa l-a anunțat că nu vor mai trebui să-l păzească pe Foris, pentru că problemele au fost lămurite.

Al doilea paznic a relatat că, după mai multe luni de ținere sub pază a lui Foriş, într-una din zilele din iarna anului 1945 a fost anunțat de către şoferul lui Pantiuşa să-l ducă pe Foriş la **Pantiuşa,** jos **(avea biroul la parterul clădirii şi chiar sub camera unde era sechestrat Foriş).** L-a luat pe Foriş şi a coborât scările la parter, unde l-a întâmpinat Pantiuşa, care l-a luat în primire pe Foriş iar lui, paznicului i s-a spus să meargă sus şi să aştepte. După un timp de aşteptare a venit Pantiuşa şi i-a spus că nu vor mai face de pază acolo, deoarece s-au lămurit problemele în legătură cu Foriş.

Întrebat, totuşi, ce s-a întâmplat mai departe cu **Foriş,** a exprimat convingerea că acesta **a fost ucis de către Pantiuşa şi de către şoferul acestuia,** un rus care ulterior a plecat în URSS (este vorba de **Mitea, ofițer NKVD,** paraşutat în iarna anului 1944 în munții Predealului împreună cu generalul Naum Grişa* şi cu Jean Keller*).

Privise tot timpul pe geam, de la etaj, la intrarea de la parter, pentru a vedea când va ieşi cineva cu Foriş. După mai multă vreme a ieşit şoferul singur, iar mai târziu a ieşit Pantiuşa. Or, Pantiuşa nu era omul care să lase singur în biroul lui o persoană suspectă până atunci. Din biroul lui Pantiuşa nu exista altă ieşire decât cea supravegheată de paznic şi nici nu era vreo legătură cu altă încăpere, decât cu **o magazie de materiale (fostă bucătărie) în care se intra din biroul lui Pantiuşa (aceasta era camera în care a fost ucis şi îngropat Foriş).**

Mai târziu, Pantiuşa a recunoscut că l-a ucis pe Foriş. Foriş a fost ținut sechestrat într-o cameră de la etajul I al aceleiaşi clădiri unde a fost ucis şi îngropat.

Sediul central al P.C.R. a fost în actuala clădire a Ambasadei poloneze. în 1945-1946 a început construirea sediului propriu al P.C.R.

După terminarea construcției, ambasada poloneză s-a mutat în sediul propriu, care până în 1944 a fost deținut de Gestapo, iar după 23 august 1944 a fost preluat de P.C.R.

S-a stabilit cu exactitate că Foriş a fost asasinat de Bodna- renko Pantelei-Pantiuşa, alias general locotenent Pintilie Gheorghe, ofiţer NKVD (care a devenit primul şef al Direcției Generale a Securității Poporului din România), **împreună cu Mitea.** Această crimă s-a petrecut în **str. Polonă, fost sediu al P.C.R.** şi nu în sediul central, care se afla pe Aleea Alexandru. Pantiuşa îşi avea biroul permanent în str. Orlando, nr. 10, dar mai avea un birou ocazional în str. Polonă, clădire în care au fost deținuți şi arestați Foriş, Neamțu şi încă o persoană. Tot în această clădire a fost sechestrat şi ultimul director al închisorii Doftana.

În motivația adresată ambasadei poloneze pentru a obține aprobarea să se efectueze săpături la parterul clădirii respective s-a explicat că se dețin informații precise că Gestapoul a ucis şi îngropat acolo pe ultimii patrioți români.

În timpul investigaţiilor legate de soarta lui Ştefan Foriş, Pantiuşa a afirmat că pe mama acestuia n-a ucis-o el, dar că ştie cine şi cum a ucis-o. în acest sens, el a relatat că, după mai multe luni de la lichidarea lui Foriş, era vară de acum, a apărut la sediul central o bătrână care susținea că e mama lui Foriş Ştefan şi cerea cu insistență să i se spună unde e fiul ei, susținând că sunt criminali cei aflați'în sediul central al P.C.R.

Pintile a chemat-o la el în birou şi a încercat s-o liniştească, expli- cându-i că la sediul central al P.C.R. nu se ştie nimic de Foriş şi că el n-a mai trecut de multă vreme pe acolo şi că, probabil se ascunde pe undeva sau poate a fugit din țară.

Bătrâna a replicat că ea îşi cunoaşte fiul şi nu poate fi laş să se ascundă sau să fugă din țară, că e convinsă că unii din conducerea partidului comunist ştiu de soarta fiului ei. Neputând să o convingă pe bătrână, Pintilie a folosit prilejul că, într-una din zile, când bătrâna venind din nou în fața sediului şi făcând scandal, în clădire se afla şi **un conducător al organizaţiei P.C.R. din Oradea.** S-a gândit să apeleze la respectivul pentru a ajuta la îndepărtarea acestei bătrâne. Ca urmare, a discutat cu acest şef comunist să o ia în maşină pe bătrână şi să o ducă la Oradea sau unde crede el şi să o facă să tacă, lucru pe care şeful comunist în cauză l-a acceptat.

Pintilie a relatat că, ulterior, întrebându-l pe şeful comunist respectiv ce a făcut cu bătrâna, acesta i-a relatat că **a dat-o pe seama a doi inspectori de poliţie, care, ulterior, au raportat că au dus-o şi au aruncat-o în apă.**

Unul din cei doi foşti poliţişti a relatat că, **pe baza dispoziţiilor primite de la şeful de partid,** au preluat-o pe bătrână şi au dus-o în afara oraşului, într-un loc izolat, la un curs de apă, **i-au legat o piatră de gât** şi au aruncat-o. Susținea că, de fapt, bătrâna murise înainte de a fi aruncată în apă, că atunci când au preluat-o era pe moarte. Au dus-o într-o cameră, unde bătrâna a murit chiar în cursul acelei nopți. Au procedat aşa, justifica el, deoarece nu aveau altfel cum să

scape de cadavru, neavând nici un act al bătrânei şi neputând justifica cum a ajuns cadavrul la ei ca să-l poată îngropa legal.

Pintilie a explicat că a reuşit s-o convingă pe bătrână să se urce în maşină şi să plece la Oradea, spunându-i că a aflat de undeva că fiul ei se găseşte în zona Oradea, iar omul cu care pleacă cunoaşte precis locul unde se află şi o va duce la el.

La 28 aprilie 1948, Pantiuşa personal îl arestează în secret pe Lucreţiu Pătrăşcanu, după ce mai întâi Piotr Fedotov, şeful noului serviciu de spionaj sovietic Kl, îl informase că Pătrăşcanu proteja partidele burgheze şi pe liderii lor şi **exprimase în dese rânduri vederi anti-sovietice.**

Odată Pătrăşcanu înlăturat, Pantiuşa a devenit şeful suprem ai poliţiei politice a României. **Căsătorit cu Ana Torna (născută Ana Grossman, secretară particulară a Anei Pauker*, căsătorită anterior cu Sorin Torna* şi Constantin Pârvulescu), care a lucrat de asemenea pentru INU şi fusese numită ministru-adjunct al Comerţului Exterior, Pantiuşa* şi-a extins teroarea în ţară începând cu un mare număr de procese de sabotaj şi spionaj, care aveau ca scop distragerea atenţiei opiniei publice de la jefuirea ţării de către sovietici.** Primul proces a fost la **24 mai 1948,** în care au fost implicaţi **şase* industriaşi** acuzaţi de sabotarea economiei naţionale. A urmat procesul din **octombrie** al aceluiaşi an, când a venit rândul proprietarilor celor mai importante ramuri industriale. Pantiuşa a ales **12*** dintre ei şi i-a arestat ca fiind agenţi ai serviciilor occidentale de spionaj, că au format o organizaţie subversivă, fiind în final judecaţi pentru subminarea economiei naţionale. Principalul acuzat era **Max Auschnit*.** Toţi cei implicaţi în proces, oameni în etate şi mulţi suferind de boli cronice, au primit pedepse cuprinse **între 20 ani şi închisoare pe viaţă,** ca şi **confiscarea averilor.**

În 1949, Pantiuşa s-a orientat către **„Oficiul American de Informaţii",** căruia i-au fost înscenate, din ordinul Moscovei, trei procese, ce s-au derulat în lunile mai, noiembrie şi decembrie 1949, în care 32 **de înalţi funcţionari şi ofiţeri români au fost condamnaţi pentru activitate de spionaj împotriva României,** zece fiind condamnaţi la moarte şi executaţi. La 4 martie 1950, Oficiul a fost închis.

În anul **1950** a venit **rândul fruntaşilor Partidului Liberal,** desprins din P.N.L. în nopţile de 5 şi 6 mai 1950 au fost ridicaţi şi aruncaţi în închisorile arhipline aproximativ **1.400** din membrii partidului.

În **1951,** la ordinul lui Stalin, **Pantiuşa a dispus hărţuirea Nunţiaturii Apostolice din Bucureşti.** După ce, la 1 decembrie 1949, guvernul de la Bucureşti abolise biserica greco-catolică din România, Gheorghiu-Dej, la sfatul lui Pantiuşa, a înscenat la **10 august 1951** un proces unui grup format din **prelaţi catolici,** în frunte cu episcopul Augustin Pacha, care au fost **acuzaţi de spionaj în favoarea serviciilor de spionaj engleze şi americane.** Procesul a

durat circa trei săptămâni, încheindu-se cu condamnări la muncă silnică pe viață sau închisoare pe termene lungi, într-un regim de detenție ce însemna exterminarea fizică. **Nunţiatura Apostolilor a fost închisă şi bunurile confiscate.**

Pentru a-şi menține supremația asupra lagărului socialist pe care îl înființase, Stalin a început din 1949 să-i lichideze pe aceia care începuseră să strălucească pe firmamentul comunist.

După 1950, Stalin a ordonat INU să înceapă „curăţirea" Partidului Comunist Român. Sarcina executivă i-a revenit Anei Pauker, care a exclus 300.000 de membri. A venit rândul evreilor, în primul rând din Uniunea Sovietică şi imediat şi din țările satelite. Stalin era necruțător chiar cu cei mai credincioşi supuşi. Aşa a fost şi cazul Anei Pauker, care îl servise cu credință. Gheorghiu-Dej a înscenat procesul celor trei: Ana Pauker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu. Aceştia, deşi condamnați la moarte, au scăpat totuşi cu viață în 1953, datorită morții lui Stalin.

În anul următor, lui Pantiuşa i-a revenit sarcina să lichideze **cazul canalului Dunăre-Marea Neagră.** Cum lucrarea depăşea posibilitățile economice şi tehnice de care dispunea țara la vremea respectivă, Dej, ca să iasă basma curată din această afacere megalomanică, a găsit soluția cea mai la îndemână: lucrările canalului au fost sabotate de serviciile de spionaj occidentale...

Pantiuşa a încredințat sarcina de a lichida şantierul canalului Direcției Regionale de Securitate Constanța, care era supravegheată de Direcția a IV-a (contrasabotaj) din Direcția Generală a Securității Statului.

Raportul-sinteză al dosarului pe care scria: *„Acțiunea informativă canalul Dunăre-Marea Neagră"* era semnat de şeful Direcției Regionale de Securitate Constanța, **colonelul Nicolae Doicaru,** care pusese la cale până în cele mai mici amănunte întreaga înscenare. El se încheia cu o listă de responsabili ce erau acuzați de sabotaj economic. Pe prima pagină a raportului, Gheorghiu-Dej scrisese cu creionul său violet (modă copiată de la căpeteniile naziste): *„Persoanele numite să fie arestate, judecate public şi executate".*

Procesul de sabotaj a avut loc în iulie 1953 şi s-a terminat prin executarea a trei condamnați şi trimiterea în închisoare a altor patru,

t

pe termen lung. Scopul fusese atins şi, la scurt timp după proces, şantierul canalului a fost închis. **Procesul a constituit rampa de lansare a lui Nicolae Doicaru.**

Nicolae Doicaru era originar din Vrancea. **Făcuse parte din Frăţiile de cruce ale lui Codreanu.** A fost **chestor în Siguranţa veche,** toate acestea s-au aflat târziu. Soția lui era telefonistă la Comandamentul ruşilor din Dobrogea şi **ruşii l-au ajutat.** Soția mai fusese căsătorită cu un preot în Basarabia. **Doicaru a rezistat 23 ani ca şef al DIE, un adevărat record.**

Au fost reluate procesele activiştilor partidului. în 1954, Pantiuşa s-a ocupat de **Lucreţiu Pătrăşcanu,** al cărui **proces** a început la **6 aprilie 1954, şase** ani după ce a fost arestat şi s-a terminat la **13 aprilie.** A fost condamnat la moarte, iar la **19 aprilie 1954** presa a anunțat că a fost **executat de losif Moldoveanu*,** colonel DIE. Acesta, într-o scrisoare lăsată după ce s-a sinucis, mărturisea că l-a împuşcat pe Pătrăşcanu în noaptea de **16 aprilie 1954,** când, pretextând că îl duce la plimbare, l-a scos din celula sa de la Jilava şi **l-a împuşcat în ceafă, pe la spate.**

Ucigaşul lui Foriş.

În anii **1966-1968** a fost instituit un **colectiv care să cerceteze *„cazul Lucrețiu Pătrăşcanu*** Aşa cum arată generalul în rezervă **Grigore Răduică,** în cotidianul independent „Datina", nr. 52, din martie 1990, colectivul a fost condus de domnia sa, ca şef al secției militare şi justiție, din el mai făcând parte reprezentanți ai Procuraturii, Ministerului de Interne, Colegiului de partid. **Coordonarea** activităților acestui colectiv o avea **Vasile Patilineţ,** secretar al C.C. în materialele cercetate a fost întâlnit frecvent numele lui **Foriş Ştefan,** fostul secretar general al P.C.R., **îndepărtat în aprilie 1944 pentru a face loc lui Gheorghiu-Dej.**

Răduică a primit dispoziție de la Ceauşescu, prin Patilineț, să se intereseze ce s-a întâmplat cu Foriş, despre care nu se mai ştie nimic. El, Răduică, a convocat la o discuție pe **Bodnarenko Pantelei, alias Pintilie Gheorghe,** Pantiuşa, fostul şef al Direcției Generale a Securității Poporului şi anterior, imediat după 23 august 1944, cel care a organizat şi a răspuns de paza sediului C.C. al P.C.R. şi a locuinței conducă-torilor partidului. **Era evreu din Transnistria, fost ofiţer**

NKVD, trimis în România cu misiuni de spionaj. **A fost arestat şi condamnat, executând** închisoare împreună cu Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Ceauşescu, **până la 23 august 1944, când a fost pus în libertate.**

In legătură cu Foriş, Pantiuşa a declarat că, în toamna anului 1944, din ordinul lui Gheorghiu-Dej, **ajutat de unii colaboratori ai săi,** l-au răpit de pe stradă, sechestrându-l în sediul C.C. **din Aleea Alexandru,** într-o cameră din apropierea biroului lui Dej.

La începutul anului 1959, Gheorghiu-Dej l-a chemat în biroul lui pe Pantiuşa spunându-i că Moscova l-a anunțat că şcolile partidului vor fi controlate de Comisia Aliată de Control, care nu trebuie să-l găsească pe Foriş sechestrat. „Şi ce trebuie să fac?" l-a întrebat Pantiuşa. „Descurcă-te!", a venit răspunsul lui Dej. ***„Fă-I să tacă!"***

Pantiuşa l-a mutat pe Foriş în clădirea din Aleea Zoe, proprietate a statului polonez, fost sediu al Gestapoului pe timpul războiului, în perioada la care ne referim, clădirea se afla în administrația C.C. al P.C.R.

În luna **februarie 1945,** Pantiuşa, ajutat'de Mitea, şoferul său, ofițer NKVD, paraşutat în anul 1944 în România, în munții Predealului, şi de încă o persoană, **l-a asasinat pe Foriş, zdrobindu-i capul cu o rangă.** Aceasta s-a petrecut într-o anexă a clădirii menționate, care se afla în construcție. Acolo au îngropat cadavrul. Pantiuşa i-a adus la cunoştinţă lui Dej abia peste două luni, spunându-i laconic: *„L-am terminat!"* Dej, care se afla la biroul său de lucru, a stat puțin pe gânduri, după care şi-a continuat în linişte lucrul, ca şi cum aflase o veste oarecare, banală...

„Marea descoperire" cu uciderea lui Foriş i-a fost adusă la cunoştinţă lui Ceauşescu prin Patilineț. Acesta a dat dispoziție să se verifice dacă Pantiuşa nu cumva, din cauza consumului excesiv de alcool, îndrugă poveşti. S-a dat dispoziție să fie dezgropat scheletul lui Foriş.

Întrucât în acea clădire funcționa (funcționează şi acum) ambasada Poloniei, pe linia Ministerului de Externe s-au întreprins diligențele necesare obținerii acordului. Polonezii au pus două condiții: să se lucreze noaptea şi să nu se facă publicitate. Condiții care au fost respectate.

În **toamna lui 1968,** echipa formată din reprezentanți ai Ministerului de Interne, Ministerului de Externe şi ai Procuraturii, în prezența lui Pantiuşa, şi a găsit, în afară de osemintele lui Foriş, în aceeaşi groapă, două schelete.

Pantiuşa a explicat că el i-a ucis pe toţi trei dar că, în afară de Foriş, despre ceilalți doi nu ştie cine au fost. La insistențe, şi-a amintit că unul se numea Neamțu, că era de prin Timişoara şi că îl deranja pe Gheorghi-Dej, încercând să-l şantajeze cu ceva.. Dej l-a chemat pe

Pantiuşa şi a pronunțat formula magică: *„Fă-I să tacă!"* Iar Pantiuşa i-a crăpat capul cu ranga şi l-a aruncat peste cadavrul lui Foriş.

Cine era cea de-a treia victimă nu a ştiut sau nu a vrut să spună. A susținut că nu-şi mai aduce aminte, dar în mod sigur tot el îi crăpase capul.

Scheletul lui Foriş a fost identificat la Institutul Medico-Legal, în baza datelor antropometrice, a fost incinerat, iar cenuşa a fost depusă într-o criptă la fostul Monument al Eroilor clasei muncitoare din actualul Parc Carol. Celelalte două schelete au fost îngropate, fără nici un fel de ceremonial, de aceeaşi echipă care le dezgropase, într-un cimitir din Bucureşti.

Ceauşescu nu a admis să se ia măsuri împotriva odiosului criminal care a fost Bodnarenko Pantelei-Pantiuşa. Ba, mai mult, la mai puțin de un an de la aflarea faptelor sale mârşave, a fost **decorat de Ceauşescu cu unul dintre cele mai înalte ordine ale României. El a ţinut ca personal să-i prindă de haină decoraţia,** într-o ceremonie cu mai mulți participanți (membrii Biroului Politic, guvernului etc.). Prin gestul acesta, a demonstrat că'**era de acord cu crimele lui Gheorghiu-Dej** pe care le demascase, iar călăul, executorul multora din comenzile acelor ani, Pantiuşa, merita decorații şi gratulări oficiale. Pare de

neînțeles atitudinea lui Ceauşescu, dar numai pentru aceia care nu ştiu că **însuşi Ceauşescu a fost un criminal...**

Generalul Nicolae Doicaru

în baza dispoziției maiorului Nicolae Doicaru, şeful regiunii de Securitate Constanța, în **1952** a fost **arestat inginerul Gh. Topazlău,** unul din conducătorii şantierului Canalului Dunăre-Marea Neagră. Timp de **şase luni** a fost supus unor **anchete dure** cu intenția de a se scoate de la el mărturii în legătură cu „sabotajul" care s-ar fi desfăşurat pe şantier. Omul a reuşit să demonstreze că nu purta vina, că o mare parte din tehnica de lucru mai mult stătea decât funcționa, datorită proastei calități şi a lipsei pieselor de schimb. în fața acestei evidențe, Doicaru s-a văzut nevoit să scrie pe dosar: **"Să *fie pus în libertate, omul nu are nici o vină".***

Dar lucrările la Canal mergeau din ce în ce mai prost şi conducerea țării simțea nevoia unei justificări. **Dej a ordonat lui Pantiuşa, acesta lui Doicaru şi** inginerul Topazlău **s-a văzut** din nou în anchetă. **De astă dată împreună cu mulți alții.**

Anchetele dure, tip NKVD, au sfârşit prin a smulge mărturii de la cei arestați, inclusiv de la inginerul Topazlău, cum că ei sunt sabotori, aceasta fiind cauza pentru care lucrările nu înaintează şi că sabotau pentru că erau legionari.

A urmat procesul cu sentințe comandate şi cinci oameni, printre care şi inginerul ghinionist, au fost executați. Dacă după prima arestare maiorul Nicolae Doicaru (ulterior general-colonel şi erou al muncii socialiste) scrisese cu propria-i mână că inginerul Topazlău era nevinovat, acum a ținut ca personal să comande plutonul de execuție. Câtă satisfacție o fi avut, ştiind că face o aşa de mare bucurie stăpânilor săi !...

Doicaru voia să se pună bine cu stăpânirea şi avea motive s-o facă, întrucât **el însuşi fusese legionar.** A fost **şef de cuib legionar,** cu cotizația la zi şi cu activitatea pe măsura funcției ce o deținea în organizație. **El mai avea o proptea solidă şi pe linia NKVD-ului,** ca urmare a devotamentului demonstrat la Canal şi în alte partide.

Pantiuşa a propus ca Doicaru să fie promovat la Bucureşti într-o funcție superioară. Decizia trebuia să o ia Biroul Politic, care, la precizarea lui Dej, că deşi a fost legionar, el a demonstrat că s-a desprins cu totul de acea organizație, împuşcând cu mâna lui doi legionari, a aprobat propunerea şi **Doicaru a devenit adjunct al şefului Direcției de Informații Externe (DIE).**

Când nu mai era Gheorghiu-Dej, **Vasile Patilineț,** secretarul CC al PCR, cu atribuțiuni asupra aparatului de Securitate, **i-a prezentat lui Ceauşescu fişa lui Doicaru din care rezulta că acesta a fost legionar şi a săvârşit grave abuzuri cât a lucrat la Constanța.** Printre altele i se imputa organizarea procesului, condamnarea şi executarea unor specialişti de la Canal. Ceauşescu văzând toate acestea a răspuns: *„A executat ordine... Şi-a făcut datoria... a demonstrat*

ataşament faţă de partid..." Apoi **l-a promovat în funcţia de adjunct al ministrului de Interne** şi, ceva mai târziu, de **consilier personal al preşedintelui.**

Cum se justifică atitudinea lui Ceauşescu ?

După ce a pus mâna pe frâiele conducerii a ordonat cercetarea abuzurilor Securității, inclusiv a cazului Lucrețiu Pătrăşcanu. Măsura luată de Ceauşescu avea un dublu scop: **demascându-l pe Dej, îşi întărea propria sa poziţie,** pozând în omul cu respect faţă de lege **şi scăpa de Drăghici,** ca fost instrument docil al lui Dej, care avea asupra lui Ceauşescu o ascendență vizibilă.

Tactica^ i-a reuşit pe deplin, dar şi **cu concursul iui Doicaru.** Şi iată cum. în Plenara în care au fost demascate abuzurile Securității şi ale lui Drăghici, **Ceauşescu a fost pus la colţ de Drăghici,** care l-a acuzat de crime odioase împotriva țăranilor. *„Eu am dat ordin unui subaltern să mă scape de un turc care mă sâcâia şi nu-i vina mea că acela l-a împuşcat Eu nu-i cerusem asta, dar* ***tu ai dat ordin şi ai participat personal la uciderea a peste 70 de țărani din județele Buzău şi Argeş..."***

Doicaru, invitat special la Plenară, cu care Ceauşescu se pusese în prealabil de acord, **a sărit în ajutorul acestuia, acuzându-l pe Drăghici de tot ce-i trecea prin cap.** Martorii de la plenară spun că Ceauşescu îi sorbea vorbele, era de-a dreptul încântat de urzeala potrivnică lui Drăghici, prezentată cu patos de Doicaru. Cine putea să cunoască mai bine faptele lui Drăghici decât subalternul său cu o funcție atât de mare în Ministerul de Interne?

Doicaru se pusese bine cu noul patron, aşa că putea sta liniştit, aşteptând reconfirmarea, care nici nu a întârziat să vină. Mai întâi, că **pentru crimele de la Canal nu a fost nimeni sancţionat. Şi nici pentru altele,** de altfel explicându-se că toate au intrat în prescripție. S-au luat măsuri administrative: toți ofițerii (mai puțin Doicaru) găsiți vinovați au fost trecuți în rezervă.

La numai trei luni, după ce a fost schimbat şi numit în funcția de ministru al Turismului, a fost degradat la gradul de soldat neinstruit şi scos din funcție pentru vina că nu a sesizat intenția fostului său subordonat Mihai Pacepa de a trăda.

Nicolae Doicaru, prins şi el în hăţişul conspirației, a devenit, imediat după evenimentele din 22 decembrie '89, **prim-consilierul lui Gelu Voican Voiculescu.** Vechea Securitate acreditase ideea că **Doicaru era bănuit, încă din anii '70, că ar fi fost omul KGB-ului.** Ulterior, Doicaru... **s-a sinucis la vânătoare.** După alte păreri este vorba de o crimă mascată. După revoluție, Gelu Voican ajunge vice prim-ministru, având sarcina de a se ocupa de fostul DSS.

D. I. A.

După încheierea celui de-al doilea război mondial şi a actului de la 23 august 1944, Serviciul Secret de Informații al României **(S.S.I.) şi Direcţia de Informaţii din Marele Stat Major al Armatei** au fost pur şi simplu **spulberate**

printr-o epurare masivă şi remodelate după chipul şi asemănarea KGB-ului şi GRU-ului, potrivit intereselor Moscovei.

Astfel, după intrarea trupelor sovietice în Bucureşti, în **septembrie 1944,** prima acțiune pe care acestea au întreprins-o a fost **lichidarea agenţilor secreţi români care au operat împotriva U.R.S.S.** în timpul războiului, precum şi **confiscarea arhivelor serviciului de informaţii militare.** Aceste arhive nu s-au mai întors niciodată în România...

În perioada **1945-1953,** în Armată a continuat să funcționeze legendarul **Birou 2,** care desemna serviciul de informații şi contraspionaj militar. Acesta era însă **controlat îndeaproape de consilieri sovietici.**

În anul **1953** a luat ființă **Direcţia Informaţii din Marele Stat Major,** structurată, la scară mai mică, după modelul sovietic al Direcției Generale de Informații, temuta G.R.U.

În primii ani de după 1944,Direcția Informații din Marele Stat Major al Armatei îşi avea sediul într-un bloc elegant, cu şapte etaje, din strada Ştirbei-vodă nr. 68. La conducere se afla **generalul Minea Stan.**

Generalul era un profesionist cu experiență, luptase în războiul civil din Spania ca radio-telegrafist şi apoi ajunsese (prin Franța) la Moscova, unde devenise crainic la postul românesc de radio. în **vara** anului **1944** a fost **paraşutat în Moldova,** în spatele frontului ger- mano-român, cu un aparat de radio-emisie. După 23 august 1944 a lucrat un timp ca **redactor-şef adjunct la *„România liberă"*** iar după 1950 a fost trimis în Armată ca să organizeze Serviciul Secret Militar.

În anul 1954, din cauza unor probleme familiare – despărțire de soție, care avea un amant – a fost **înlocuit cu generalul Nicolau, poreclit *„Bătrânul".***

Capitolul IV

TRĂIASCĂ PACEA Şl SECURITATEA !"

Procesul deviaționiştilor

în 1953, un colectiv special al Direcției de Anchete a Securității a primit **sarcina de a „produce" materiale probatorii pentru acuzarea a trei membri ai guvernului român** că se coalizaseră într-o operație de sabotare a României. Aceştia erau: **Ana Pauker** – ministrul Afacerilor Externe, **Vasile Luca** – ministrul Finanțelor şi **Teohari Georgescu –** ministrul de Interne. La începutul anului, aceştia fuseseră excluşi din Biroul Politic ca „deviatori", iar, apoi, **Stalin ceruse executarea lor,** ordin transmis telefonic lui Pantiuşa. Acțiunea era, de fapt, o continuare, în țările-satelit, a naționalismului şi antisemitismului declanşat la Moscova de însuşi Stalin. **Totul a pornit, la Moscova, de la prigoana evreilor acuzaţi că s-ar fi unit într-o conspiraţie internaţională având ca scop subminarea dictaturii proletariatului.**

Programul a debutat – conform celor relatate în presă – cu **descoperirea** de către M.G.B, ministerul sovietic al securității statului, a **unui grup de medici**

evrei ce ar fi complotat să omoare cea mai mare parte a conducerii de partid a Uniunii Sovietice. Medicii respectivi complotişti fuseseră arestaţi şi la interogatorii mărturisiseră că l-ar fi otrăvit pe ideologul şef al partidului Andrei Jdanov şi pe Alexandr Scerbaciov, şeful Direcţiei Superioare Politice a Armatei sovietice. Se mai afirmă că ar fi declarat că erau în slujba serviciilor de spionaj anglo-americane şi erau în legătură cu Ana Pauker*, Vasile Luca* şi Teohari Georgescu.

Bucureştiul i-a acuzat pe cei trei de politică catastrofală de preţuri şi monetară (Vasile Luca), primirea în partid a duşmanilor de clasă (Ana Pauker) şi diminuarea vigilenţei Securităţii (Teohari Georgescu).

Generalul Mihai Pacepa* a primit sarcina de a produce dovezi – **negru pe alb – pentru a dovedi sabotajul.**

După câteva săptămâni de la declanşarea procesului la Bucureşti împotriva celor trei, **Stalin a murit.**

În 1955, Gheorghiu-Dej a ajuns prim-ministru şi secretar general al partidului, lansând cultul personalităţii. **Odată cu moartea lui**

Stalin, Gheorghiu-Dej şi-a modificat atitudinea faţă de cei trei aşa-zişi sabotori, ce iniţial fuseseră condamnaţi la moarte, organizând un proces public, numai împotriva lui Vasile Luca, ceilalţi doi fiind lăsaţi în libertate, dar discreditaţi în mod public.

În octombrie 1954, Vasile Luca a fost judecat şi condamnat pentru sabotarea economiei naţionale. în schimbul promisiunii făcute de Pantiuşa că va fi eliberat şi expediat în **U.R**.S.S., **Vasile Luca şi-a „recunoscut crimele".** Colonelul Demeter din cadrul Securităţii (Direcţia a IV-a) a jucat rolul de asesor popular la proces, la sfârşitul căruia'Vasile Luca a fost **condamnat la moarte.** Gheorghiu-Dej, de ochii lumii, a dat dovadă de clemenţă, **comutând sentinţa în muncă silnică pe viaţă într-o închisoare de exterminare fizică de la Râmnicu-Sărat.** Aici a fost ţinut într-o celulă de totală izolare, unde **a şi murit în 1965.**

Cât priveşte Ana Pauker şi Teohari Georgescu, ei au fost supravegheaţi permanent până la moartea lui Gheorghiu-Dej în 1965.

Departamentul Securităţii Statului

Departamentul Securităţii Statului era o parte componentă a Ministerului de Interne, alături de Inspectoratul General al Miliţiei, Direcţia Arhivelor Statului, Direcţia Generală a Penitenciarelor, Centrul de Informare şi Documentare (C.I.D.) precum şi de alte unităţi centrale cu denumiri mai puţin cunoscute de public.

La 30 august 1948 s-a creat Direcţia Generală a Securităţii Poporului, care a unit într-o singură organizaţie serviciile de informaţii interne şi externe ale României, constituind **coloana vertebrală a Ministerului de Interne,** condus de atunci de Teohari Georgescu, numit între timp ministru plin.

Această nouă poliţie politică semăna atât de mult cu sora ei mai mare din U.R.S.S., încât până şi salariile ofițerilor ei erau plătite în aceeaşi zi – la fiecare 20 ale lunii, pentru a comemora ziua de 20 decembrie 1917, când a fost creată Comisia Extraordinară de Combatere a Contrarevoluției şi Sabotajului, **prima poliţie comunistă ce a rămas în istorie sub numele de** CEKA*.

Conducerea Securităţii, în faza inițială din primii ani de funcționare, era **formată din ofiţeri de informaţii sovietici acoperiţi.** După cum am mai menționat, lui **Pantiuşa** i s-a dat gradul de general- locotenent şi titlul de prim-adjunct al ministrului de Interne şi şef al Direcției Generale a Securității Poporului. **Avea ca adjuncţi doi ofiţeri ilegali ai INU: Alexandru Nicolski şi Gheorghe Mazuru!** Aceştia'au primit documente care îi atestau ca fiind comunişti români ilegalişti

încă de la mijlocul anului 1930. în timpul războiului au fost arestați şi, după 23 august 1944, ambii au fost făcuți generali.

Experiența Moscovei dusese la concluzia că *„îți trebuie ani ca să pregăteşti un ofițer de informații"* şi, ca atare, INU a „donat" Securității din România o serie de cadre de conducere. Odată cu crearea acesteia, **nu a existat nici o singură direcţie centrală sau regională de Securitate care să nu aibă încadraţi ofiţeri INU acoperiţi în conducerea ei.** Toți aceştia au venit de la Moscova având acte'de identitate contrafăcute ca fiind români din Basarabia, pentru a deruta prin limba pe care o vorbeau, ştiind practic puțin româneşte.

La toți aceştia se mai adăugau **consilierii operativi,** ofițeri sovietici de informații care nu îşi ascundeau proveniența şi misiunea. Se obişnuia ca fiecare Direcție centrală şi regională a Securității să aibă **cel puţin doi consilieri sovietici.** Acestora le revenea sarcina să traseze linia de activitate a fiecărei unități de Securitate, să-i fixeze sarcinile şi obiectivele operative, să-i definească metodologia de lucru, să introducă tehnica operativă sovietică în actiyițate şi chiar să dirijeze nemijlocit acțiunile informative de oarecare importanță.

Consilierii sovietici conduceau Securitatea, având control nelimitat al activităţii operative şi administrative, ca şi o serie de avantaje importante pentru acea vreme (vilă în Bucureşti la şosea, la Sna- gov şi pe litoral, două maşini, fiecare cu şofer, medic personal şi medicamente gratuite pentru întreaga familie).

Fapt unic în analele Administrației de Stat, dar Securitatea a fost împuternicită atât cu dreptul de a investiga, cât şi cu cel de a aplica justiția. **Această măsură contravine celor mai elementare principii de democraţie.** Avea ca fundament decretele lui Lenin, date în august 1922, **care au stat la baza poliţiei politice sovietice pe tot timpul cât a dăinuit U.R.S.S.**

Lui Pantiuşa şi celor doi adjuncți ai săi le era suficientă semnătura pentru a autoriza pe ofițerii de Securitate de a aresta, condamna, confisca proprietăți şi trimite în închisoare sau lagăre pe orice „contrarevoluționar" sau „bandit", cum

erau denumiți nefericiții ce le cădeau în [1] mână. **Teroarea a fost arma de bază folosită de Securitate în acei ani.** O estimare făcută de Securitate în 1968, la solicitarea lui Ceauşescu, pentru a se răfui cu antemergătorul său Gheorghiu-Dej, a arătat că numai în perioada **1948-1952** au murit peste **80.000** de deținuți politici în închisorile şi lagărele de concentrare patronate de Securitate.

În fiecare noapte, maşinile negre şi dubele lui Pantiuşa au arestat în secret mii şi mii de oameni care erau taxați drept „duşmani ai j revoluției". Ei proveneau din membrii partidelor, organizațiilor guvernamentale şi sociale pe care Pantiuşa şi şefii săi deciseseră să le j lichideze. Listele cu numele proscrişilor, semnate de şeful Direcției Centrale de Securitate, ce avea ca sarcină lichidarea partidului sau a j

organizației respective, avea stipulată propunerea *„să fie arestați"* şi un „da" scris de Pantiuşa dedesubt.

În acest fel au fost **arestaţi 15.000 de foşti legionari în noaptea de 15 mai 1948,** desființând partidul ce se putea opune comunismului. După câteva zile a venit rândul a **3.000 de ofiţeri aparţinând Armatei române,** ce luptaseră pe frontul din răsărit/ A urmat un eşalon de **2.000 de membri marcanţi ai partidelor:** Național Țărănesc şi Național Liberal, în frunte cu şefii acestora. Nici cultele nu au făcut excepție şi, în ianuarie, au fost arestați **400 de preoţi ortodocşi şi romano-catolici.**

Colectivizarea agriculturii a fost facilitată de trimiterea în lagăre de concentrare a peste **50.000 de ţărani.** Lor li s-au adăugat curând circa **500.000 de oameni din Bucureşti şi marile oraşe,** în principal intelectuali, foşti patroni şi negustori, fiind acuzați de parazitism şi vini imaginare.

După cum am mai spus, Securitatea era autorizată să confişte proprietăți individuale şi bunuri şi să deporteze pe oricine credea de cuviință. A venit rândul, după modelul sovietic, să înceapă şi **prigoana naţionalităţilor.** După ce, în primii ani de după **23** august 1944, au fost deportați, cu familiile, **saşii din Ardeal,** a venit rândul **evreilor,** în **ianuarie 1953,** când primii **350** de conducători evrei au fost arestați pe timpul nopții*.

După 1953, s-a trecut la cea de-a doua etapă a operației concepută la Moscova. **Securitatea a primit ca sarcină primordială protejarea dictatorului comunist, menţinerea ordinii publice pe întreg cuprinsul ţării şi lichidarea fără scrupule a oricărui opozant.** Pantiuşa obişnuia să spună, conform mentalității lui: *„'tu-i mama iu ăla care speră că dăm puterea din mână!"* Teroarea a căpătat forme noi, adecvate timpului: supravegherea neîncetată a cetățenilor prin orice mijloace, interceptarea corespondenței, a convorbirilor telefonice şi mai ales promovarea informatorilor.

În decembrie 1952, Pantiuşa, din dispoziția şefului său de la Moscova, generalul Saharovski, **a reorganizat Securitatea în trei componente de bază.**

Prima avea ca obiectiv să protejeze conducerea de partid şi de stat, inclusiv sediile partidului şi guvernului. Această componentă a Securităţii cuprindea **o direcţie ce se ocupa cu paza membrilor Biroului Politic şi Comandamentul Trupelor de Securitate.** în dotare intrau trupe speciale dotate cu mijloace mecanizate (automobile blindate şi tancuri) şi aviaţie, inclusiv elicoptere.

Cea de-a doua componentă era formată dintr-o serie de subunităţi operative combatante ale Securităţii ce aveau ca misiune **să** menţină **ordinea** în rândurile populaţiei şi armatei, să supravegheze pe călă**torii străini** şi **să** vegheze **fa paza** frontierei. Aceste direcţii erau sprijinite de o reţea de informatori şi colaboratori recrutaţi din rândul populaţiei. Evidenţa acestora era păstrată la Dispeceratul Arhivelor Operative ale Securităţii, unde se efectuau analize periodice asupra obiectivelor operative.

Cea de-a treia componentă era cea Invizibilă a Securităţii, formată în principal din centrele de interceptare a telefoanelor, ascultări secrete cu ajutorul microfoanelor şi cenzura corespondenţei.

Această componentă mai avea ca sarcină şi sondarea opiniei **publice,** întocmind buletine săptămânale asupra stării de spirit a populaţiei.

La toate acestea s-au adăugat adunarea de probe grafologice **de** la circa 60% din populaţia activă a ţării şi mostre ale literelor **şi** cifrelor de Ia toate maşinile de scris deţinute de stat şi populaţie.

Singurul succes – dacă se poate nümi aşa – a fost că, **începând din 1964, au fost retraşi consilierii sovietici,** România devenind singura ţară din tot lagărul comunist ce nu a mai avut consilieri sovietici.

Departamentul Securităţii Statului a fost succesorul fostului Consiliu al Securităţii Statului, desfiinţat în 1978 prin **Decretul nr. 69/1978,** act normativ prin care s-a înfiinţat D.S.S.-ul, ca parte compo-nentă a Ministerului de Interne. D.S.S.-ul a fost desfiinţat printr-un comunicat al fostului C.F.S.N. în ianuarie 1990 şi reorganizat ca **Serviciul Român de Informaţii** la **21 martie 1990.**

A y

In 6 martie 1945, cu prilejul instalării sale ca ministru de Interne, fostul muncitor tipograf Teohari Georgescu făcea declaraţii de presă sibilice, ca să nu spunem de-a dreptul ilogice: *„Voi întări autoritatea de stat nu prin ajutorul jandarmilor şi a poliţiei, ci prin ridicarea prestigiului lor; sprijinindu-ne pe încrederea maselor largi ale poporului".*

Departamentul Securităţii Statului a fost divizat în două departamente: Securitatea **interioară** şi Securitatea **exterioară.**

Securitatea interioară era cea mai importantă, cu aproape 100.000 de angajaţi. Trupele D.S.S. (independente de miliţie şi armată) depindeau direct de Ministerul de Interne.

D.S.S. a fost condus de un ministru secretar de stat – o poziţie teoretic inferioară celei a ministrului de Interne, dar în fapt predominantă. Şeful său,

Tudor Postelnicu, era braţul drept al lui Nicolae Ceauşescu. Postelnicu a fost **promovat** în acest post **de Elena \ Ceauşescu,** după ce a fost prim-secretar la Buzău, regiune unde Nicu Ceauşescu a făcut un an de armată.

D.S.S. dispunea de un imobil gigantic în centrul Bucureştiului şi era împărțit în mai multe secții:

Departamentul nr. 1 avea sarcina represiunii politice a disidenților, a membrilor fostelor partide burgheze dinainte de război, a instituțiilor religioase şi a foştilor fascişti anterior anului 1945.

Departamentul nr. 2, care era militar, avea sarcina controlului uzinelor şi ansamblului sectorului economic.

Departamentul nr. 3 se ocupa de contraspionaj, o activitate importantă în sensul că utiliza toate mijloacele posibile pentru a-i vâna pe cei ce întrețineau legături cu străinătatea.

Departamentul nr. 4 avea ca misiune specifică controlul Armatei, ceea ce explică de ce i-a fost Armatei atât de greu să emită cel mai mic cuvânt de opoziție. Ceauşescu era atent în mod special față de Armată şi nu ezita să schimbe în post pe oricine, indiferent de gradul ierarhic, de îndată ce survenea vreo bănuială privind loialitatea politică.

Securitatea (D.S.S.) era reprezentată pe tot teritoriul ţării pe baza judeţelor. Departamentul militar (nr. 2) era vital pentru Ceauşescu. Armata avea, după el, un rol secundar.

Trupele Securităţii au fost **reorganizate,** în decursul ultimilor ani de existență, **după modelul Armatei:** dotare cu tancuri şi blindate, antrenamente dintre cele mai stricte. Recruții erau selecționați după criterii extrem de severe: trebuiau să provină din familii reputate ca loiale şi o bună parte era recrutată din orfelinate, ceea ce îi făcea mai uşor de îndoctrinat.

Departamentul nr. 5 al DSS, botezat „pentru protecția demnitarilor străini", era **în principal compus din orfani.** El a servit zece ani drept gardă pretoriană lui Ceauşescu. Cât despre ofițeri, ei trebuiau să fie formați, timp de **trei ani,** într-o şcoală specială **la Băneasa.** Apoi, trebuiau, timp de **cinci ani,** să facă studii la **Facultatea de Drept.** Dar, **în 1981, Elena Ceauşescu a interzis ofiţerilor să aibă o formaţie universitară,** în ideea că ar fi mai credincioşi dacă sunt mai puțin educați.

Pentru folosirea microfoanelor s-a instituit un **învăţământ de specialitate la Bran,** lângă Braşov, **şi la Băneasa,** unde se însuşea, în condiții de total secret, tehnica implantării telefoanelor în medii de interes operativ. Microfoanele au fost aduse din Japonia de ofițerii din cadrul **UM 0544.**

Primele şapte sectoare erau fondate pe criterii zonal-geografice[1].

Activitatea de căutare a informaţiilor era organizată pe baza unor tematici formulate de principalele ministere economice, pornind de ia planurile de perspectivă. Pe această linie exista o colaborare permanentă între

brigada S.D. şi compartimentele tehnice din Consiliul de Miniştri, din ministerele economice şi ceilalţi beneficiari. în funcţie de sursele probabile de unde puteau fi obţinute informaţiile tehnice solicitate, tematicile erau date în atenţie pe diferite spaţii în care era prezentă cu oamenii săi brigada S.D.

Personalul **brigăzii S.D.** era format în totalitate din cadre cu pregătire superioară tehnică şi economică, specialişti ai diferitelor domenii, buni cunoscători de limbi străine. în acelaşi timp, membrii ei dispuneau de calităţi personale şi morale cerute de o astfel de muncă. **Criteriul ideologic era mai puţin marcant în perioada dinainte de 1978.**

Baza de lucru: ofiţeri care îşi desfăşurau activitatea în instituţii de „acoperire", selecţionate din rândul celor care aveau contacte cu străinătatea, cadre trimise la post în funcţii oficiale la reprezentanţele din străinătate, colaboratori şi informatori recrutaţi din rândul celor care se deplasau în străinătate ca bursieri, la rude etc., persoane care călătoreau în interes de serviciu sau personal.

În ultima perioadă a existenţei sale, Departamentul Securităţii Statului – **D.S.S. – era împărţit în şase direcţii importante:** Direcţia a IV-a de **contrainformaţii militare** – atât pentru Ministerul de Interne, cât şi pentru MApN; Direcţia a V-a de **securitate şi gardă;** Direcţia a Vl-a de **cercetări penale.**

La acestea se adăugau următoarele **unităţi cu caracter special:** *Unitatea specială* "**R",** care asigura legăturile radio între unităţile M.l. şi D.S.S., precum şi executarea ascultării ştirilor transmise de posturile de radio străine, dar şi cu bruiajul acestor emisiuni. O altă sarcină a acestei unităţi era depistarea unor eventuale canale de legătură cu exteriorul în scopul transmiterii informaţiilor.

Unitatea specială "S", care asigura controlul trimiterilor poştale şi acţiona pentru depistarea unor eventuale căi de scurgere a informaţiilor pe această cale.

Unitatea specială **"T",** aşa-zisa unitate tehnică operativă **TO,** cunoscută şi sub denumirea de ***„TONOLA",*** care se ocupa de interceptarea convorbirilor telefonice dar şi de cunoaşterea conţinutului discuţiilor purtate de către persoanele supravegheate de Securitate la domicilju/serviciu sau chiar şi în autoturismele personale. Toate acestea se realizau prin „implantarea" de microfoane în locurile arătate mai sus, aşa-zisa tehnică operativă fixă.

Unitatea specială **"D",** unitate care avea drept scop dezinformarea atât a serviciilor de spionaj străine dar şi a populaţiei. Activitatea acestei unităţi poate fi recunoscută prin lansarea unor zvonuri în rândul populaţiei civile privind scumpirea unor produse, până la „deni-grarea activităţilor desfăşurate de cercurile reacţionare din exterior"

Unitatea specială **"F",** de filaj şi investigaţie, având ca sarcină cunoaşterea preocupărilor obiectivelor vizate de Securitate.

Unitatea specială **"P",** având ca sarcină cercetarea, proiectarea şi producerea de tehnică operativă.

Această nouă împărțire, existentă la nivelul anului 1989, nu diferă, în fond, de cea prezentată în lucrarea noastră şi care a constituit forma sub care şi-a desfăşurat, ani de zile, activitatea D.S.S.-ul. Am redat-o şi pe aceasta pentru a nu se crea confuzii.

Întreaga activitate a Securității era coordonată de către Consiliul de Conducere şi Biroul Executiv al D.S.S. în vârful acestei piramide se afla Consiliul Politic Superior al D.S.S., care avea puteri depline, **pornind de la angajarea cadrelor militare până la controlul şi coordonarea întregii activităţi a D.S.S. Acest Consiliu Politic Superior era** organul de partid din interiorul D.S.S., ce făcea legătura între Comitetul Central al P.CiR. şi D.S.S. **De fapt, întreaga activitate a Securităţii era denumită ca fiind o *„muncă de partid în domeniu special***

Ministerul de Interne

în 1978, prin **Decretul 121/8 aprilie** s-a trecut la reorganizarea activității Ministerului de Interne, preluând organele Securității Statului, condus până atunci de Tudor Postelnicu, şef al Departamentului şi ministru secretar de stat în Ministerul de Interne.

Ministerul de Interne prelua, prin acest decret, **unitățile fostului Consiliu al Securităţii Statului,** care, în nöua organizare, devenea Departamentul Securității Statului din cadrul Ministerului de Interne, între unitățile noului Departament erau **cuprinse şi serviciile de spionaj** ale României, reunite atunci în Departamentul de Informații Externe (D.I.E.).

La comanda Departamentului Securității Statului (D.S.S.) a fost **numit Tudor Postelnicu,** cadru civil **promovat de ceauşeşti** în această demnitate pentru că se îngrijise de Nicu Ceauşescu în perioada în care acesta efectuase stagiul militar în unitatea de aviație din Crângul Buzăului. Pe lângă calitatea de şef al D.S.S., Postelnicu deținea şi funcția de ministru secretar de stat în M.l.

În ceea ce priveşte serviciile de spionaj, **acestea erau** conduse, la începutul anului 1978, de către generalul-locotenent Nicolae Doicaru. în luna mai a aceluiaşi an, Doicaru este trecut ca ministru al Turismului, cu sarcina de a organiza acolo pătrunderea cât mai multor ofițeri ai serviciului de spionaj, **în vederea folosirii lor în acţiunile D.I.E. din exterior, sub acoperirea de funcţionari ai birourilor de turism răspândite prin multe din ţările occidentale. Era, pe undeva,** aceeaşi tactică folosită **de** Ministerul de Externe şi Ministerul Comerțului Exterior, **pline, pe atunci, cu ofiţeri cte informaţii acoperiţi cu calităţi de lucrători în relaţiile economice şi diplomatice externe.**

În locul generalului Doicaru, la comanda D.I.E. a fost **numit generalul Gheorghe Dănescu, până atunci şeful Direcţiei Serviciilor de Aprovizionare ale M.l.** Această avansare a generalului Dănescu a dat naştere la multe comentarii potrivnice, toți cei contrariați întrebându-se ce legătură există între

serviciile de intendență şi cele de spionaj, stfel încât să accepte o aşa numire în funcția de spion-şef. Probabil că Ceauşescu miza mai mult pe priceperea unui general de manutanță decât pe „corectitudinea" unui general cu experiență în munca de culegere de informații, cum era Pacepa, pe atunci şef-adjunct al serviciilor de informații, virtual înlocuitor al lui Doicaru.

Au existat întotdeauna trei deoartamente în structura de Securitate şi spionaj, toate trei aprobate personal de Nicolae Ceauşescu.

Primul, folosit în scopuri publice, este cunoscut sub numele de **Serviciul de Dezinformare** şi avea în sarcină activități ce contravin Constituției României, cum ar fi violarea corespondenței şi supravegherea telefoanelor. Vom reveni pe larg asupra acestui serviciu.

Al doilea departament era considerat **ultrasecret** şi însuma toate unitățile ce se aflau în subordinea conducerii Ministerului de Interne, format din ministru şi adjuncții săi.

Al treilea departament, considerat **ultrasecret, de cel mai mars interes,** era **cunoscut doar câtorva inițiați:** Nicolae Ceauşescu, ministrul de Interne, şeful şi adjunctul serviciului fie spionaj extern. Față de D.I.E. şi de unitatea condusă de „losif[1], mai avea în compo-nență **alte două departamente ultrasecrete:** unul pentru activitatea de contraspionaj în cadrul C.C. al P.C.R. şi al Consiliului de Miniştri, iar celălalt pentru activitatea de contraspionaj în cadrul Securității însăşi.

Unitatea lui „losif" poseda aproximativ **1.000 de ofițeri** şi era folosită de soții Ceauşescu **pentru testarea loialității membrilor familiei şi a colaboratorilor cei mai apropiați.** Posedau propriul centru electronic de supraveghere ultrasecret, propriul serviciu de violare a corespondenței şi propria lor secție de supraveghere. Capacitatea tehnică a unității lui losif era de 600 de ținte pentru interceptarea telefonică, **400** de ținte pentru supravegherea cu microfoane şi practic nenumărate ținte pentru violarea corespondenței.

Şeful acestei misterioase unități a Securității, **losif,** măsura aproape 1,80 m, era bine făcut, purta număr mare la pantofi şi avea oapul rotund ca o bilă de biliard, cu şuvițe de păr numai în jurul urechilor sale proeminente. Purta ochelari cu rame groase şi şchiopăta uşor din cauza unui reumatism rebel la tratament. în tinerețe fusese tractorist la o gospodărie agricolă.

Direcţia de Contraspionaj nu a fost total străină de „reprimarea internă" nici sub aspectul obiectivelor şi sarcinilor ce le avea şi al informațiilor ce le culegea şi cu atât mai puțin în privința „rulării" cadrelor, multe din acestea având perioade de activitate şi îrî Direcțiile cu alte profile de muncă.

Nu acuzăm, nu evaluăm sau apreciem, ci doar constatăm o realitate, o stare de fapt care a existat, cu implicații dintre cele mai grave pentru români, în primul rând.

Printre atribuţiile date de lege fostului Departament al Securităţii figurau şi acelea în legătură cu apărarea avuţiei naţionale, cu proté jarea ei de actele iresponsabile ale unora sau rău intenţionate ale alto«' în acestscop, în structura Departamentului exista **Direcţia a ll-a de contrainformaţii[1] economice.** Şef era colonelul ing. N. Bogdănescu. întrucât munca preventivă era dezideratul principal al activităţii de contrainformaţii economice, **zilnic,** în baza informaţiilor primite despre existenţa unor stări de pericol în unităţile economice şi înde-osebi în cele cu profil minier, s-au întocmit **sinteze** care au fost prezentate factorilor de decizie la nivel local, judeţean şi central, inclusiv Inspecţiei de Stat pentru Protecţia Muncii, care, potrivit atributelor date de lege, puteau aplica amenzi, sesiza Procuratura sau chiar hotărî interzicerea activităţilor în locurile de muncă în care se constatau pericole iminente.

În tot ce s-a scris până acum despre Securitate şi cadrele sale, s-a operat, în cele mai dese cazuri, cu **aprecieri extreme.** în funcţie de aspectul urmărit de autor, Securitatea putea fi orice: mecanismul perfect articulat al regimului totalitar, instituţie de tip mafiot, serviciu secret de nivel internaţional; o haită de lupi devoratoare de oameni şi conştiinţe; monstrul omniprezent în clasele şi sufletele noastre; garda pretoriană a unui nebun, etc. La rândul său; sistemul de Securitate era împietrit într-un portret oripilant al securistului: fanatic şi corupt, rafinat şi incult, imbecil şi viclean, terorist, fiară, torţionar, imoral, trădător de neam... într-un cuvânt un ins de valoare subumană.

În realitate, ofiţerii de Securitate n-au putut fi nici mai buni şi nici mai răi decât alţii. **Clanul Ceauşescu nu avea încredere în ofiţerii de securitate,** îi suspecta şi îi blama permanent. Desigur, au existat şi brute, aceste uscături, ca în orice colectivitate, dar nu ele, uscăturile, au dat regula.

Au aparţinut cu toţii aceleiaşi societăţi dominată de ideologia unică, condusă de un partid unic şi supusă voinţei unei singure persoane, care, în evoluţia sa de la un plus relativ spre un minus absolut, a sfârşit prin a deveni un dictator odios, urât şi blestemat de un întreg popor.

Neşansa ofiţerilor de Securitate a fost aceea de a fi lucrat într-o instituţie despre care înainte se spunea că nu a făcut totul pentru adevăr, iar acum, dimpotrivă, se susţine că ar fi fost singura care a făcut totul pentru dreptate. Ne şochează, dar nu ne surprinde, distanţarea de adevăr a ambelor opinii. în definitiv, nu se poate aştepta nimeni să se li recunoască vreun merit dedus din serviciile aduse ţării.

Au existat, fără îndoială, şi condiţii, **unele obiective, altele – şi nu puţine –** anume create în timpul şi după Revoluţia din decembrie 1989 pentru a proiecta în conştiinţa oamenilor o imagine deformată despre Securitate.

Se va putea ajunge la un rezultat adevărat numai dacă se va admite că Securitatea şi cadrele sale au fost, sub regimul politic socialist, realităţi ale societăţii româneşti din acei ani, în a cărei evoluţie s-a integrat oricare dintre

părțile sale constitutive. Dar putem afirma, cu mâna pe inimă, că măsura deplină a integrării sale în ansamblul social românesc, Securitatea şi-a dat-o în zilele revoluției din decembrie. Fără această integrare, genocidul ar fi fost o realitate care ne-ar fi marcat existența ca popor pentru vecie...

Odată cu scurgerea timpului, se pune tot mai mult întrebarea: Ceauşescu a avut sau nu încredere în organele de Securitate?

în primul rând, toți cei care au condus Secția militară de la Comitetul Central al P.C.R. au fost ofițeri aparținând forțelor armate: **generalii Dincă, Coman, Olteanu.** La fel şi majoritatea ofițerilor care încadrau această secție proveneau tot din M.Ap.N. **în atributele Secţiei intrau şi îndrumarea şi controlul activităţilor organelor de Securitate, iar** această îndrumare precum şi controlul se exercitau până la detaliu, **inclusiv avizările numirilor de cadre de conducere. Şeful şi ofiţerii Secţiei erau prezenţi la tot ce însemna analiză şi bilanţ la nivelul Departamentului Securităţii, la unităţile centrale şi teritoriale, aducând şi impunând indicaţiile „tovarăşului".** Nici un ordin, directivă, instrucțiune emanate de la conducerea Departamentului Securității nu se aplicau fără avizul Secției.

Un exemplu ilustrativ al subordonării Departamentului Securității îl oferă cazul când, în luna **martie** 1973, la miez de noapte, Ceauşescu convoacă Biroul Executiv al Ministerului de Interne, când destituie pe Ion Stănescu şi pe generalul Nicolae Pleşiță, sub acuzația că **doctorul Schechter[1], medicul personal al tovarăşei, se sinucisese.** Medicul a fost găsit mort în curtea spitalului unde lucra, aruncat de la etaj. Generalul Dincă, însărcinat cu cercetarea cazului, a fost de părere că Schechter s-a sinucis din cauza Securității. **Sistematic** – menționează Neagu Cosma în „Spionaj-contraspionaj" nr. 1, sept. 1991 -, **Ceauşescu trimitea în funcţii de conducere în Securitate ofiţeri din MApN.** Generalul **Nuţă,** generalul **Moţ,** generalul **Vasile,** generalul **Sârbu,** generalul **Zagoneanu,** generalul **Stoica,** generalul **Răduică** şi mulți alții pot constitui tot atâtea exemple.

Iar autorul citat continuă: "Nicolae Ceauşescu, pentru a se asigura că nu va avea necazuri din partea organelor de Securitate, a dus o politică sistematică şi permanentă de înlăturare a unora dintre cadrele care ocupau funcții de conducere în aparatul central şi teritorial al Securității".

Odată cu preluarea conducerii Ministerului de Interne, în 1973, de către Emil Bobu, fără nici o explicaţie, Ceauşescu i-a dat ordin să îndepărteze din aparat pe toți aceia care aveau autoritate profesională şi morală asupra subordonaților.

Emil Bobu a studiat personal dosarele cadrelor de comandă, fără a duce la îndeplinire ordinul primit. La rândul său, Teodor Coman, succesorul lui, după aproape doi ani, cât a fost ministru, s-a eschivat de la acest ordin.

Orientarea liberală de după 1964 a produs schimbări mari în economia şi viața socială a României. Toți deținuții politici, inclusiv legionarii, au fost eliberați. **După 1962, Securitatea română a fost epurată succesiv, prin procese publice, de elementele colaboraţioniste, filo-sovietice, de abuzivi, devenind un serviciu secret naţional.** Primii urmăriți ai ei au fost chiar foştii securişti kominternişti, autorii crimelor din perioada precedentă. Faptul că aceştia (Boris Grunberg-Nicolski*, Serghei Nikolau*, Drăghici, NaurrT) **nu au fost pedepsiţi** nu poate fi reproşat securiştilor; **protecţia externă** de care se bucurau, din partea unor state socialiste, dar şi capitaliste, a impus menținerea lor în libertate.

Dezvoltarea Securităţii naţionale nu a fost perfectă. Nici nu putea fi. în perioada ceauşistă, activitatea Securității române a fost afectată în principal de următoarele: subordonarea şi controlul ei de către partid; un sistem defectuos de selecționare şi promovare a cadrelor, bazat pe ideologie, criterii rasial-zonale şi pile, amestecul făţiş, total necalificat al dictatorului în problemele de care habar nu avea. Cu toate acestea, **în 1989, în topul serviciilor secrete din lume, întocmit de o revistă din Israel, Securitatea română deţinea locul trei, după KGB şi Mossad.**

Românii nu au inventat şi nu au împrăştiat în lume comunismul. Ei au fost victima unui experiment. Cum a ajuns comunismul în România? Mişcarea comunistă din România interbelică a fost foarte slabă: un număr mai puțin de **1.000** de aderenți şi simpatizanți. Nu era nici pe departe mişcarea eroică prezentată în filmele regizorilor „epocii de aur". Au fost **câteva sute de kominternişti** care au acționat în ilegalitate **sub conducerea directă a partidului bolşevic al U.R.S.S. şi a serviciului de spionaj sovietic.** Caracteristicile acestui partid: **ponderea foarte redusă a etnicilor români, conducerea de către străini** (bulgari, ucrainieni, ruşi, evrei etc.), **atitudine trădătoare în problema naţională,** acționa ca o agentură a imperiului sovietic.

Comunismul a pătruns în România, în primul rând, datorită trădării Aliaţilor. Nici un român nu a contrasemnat înțelegerea dintre Stalin şi Churchill, prin care țara noastră intra în sfera influentă sovietică. Desigur, ca orice altă mare tragedie națională, implantarea comunismului nu putea să se întâmple fără aportul unor **trădători interni.** Faptele grăiesc. Mihai de Hohenzollern, rege al României, a intrat în contact cu câțiva lideri din armată (Săndulescu, Dămăceanu, lonescu). S-a întâmplat atunci, la 23 august 1944, un fapt pentru care calificativul de trădare e prea blând: şeful statului, Mareşalul Antonescu, a fost arestat şi predat comuniştilor, care l-au ascuns într-o casă conspirativă din Vatra Luminoasă. Regele a fugit din capitală, iar armata a căzut în mâna ruşilor. Circa **180.000** de militari români au fost făcuți prizonieri în această confuzie. Numai **50.000** au revenit în patrie din lagărele ruseşti.

Alegerile din 1946 au fost câştigate de național-țărănişti. Prin fals au fost declarați învingători comuniştii. **Perioada 1946-1964 a fost una dintre cele mai grele din istoria ţării noastre.** Trupele sovietice de ocupație au impus regimul kominternist. Nu singure. **Cu sprijinul colaboraţioniştilor locali.** Cine erau aceşti colaboraționişti? Comunişti fanatici, de tipul Anei Pauker, alături de idealişti ca Lucrețiu Pătrăşcanu. Oportunişti, carierişti, lepădături ale societății care visau puterea. Nu pentru a o folosi conform sloganelor proletare. Pentru a trăi ei în luxul şi desfrâul celor doborâți de la putere...

Rădăcina răului trebuie căutată în perioada komintemistă, când **comunismul a fost implantat în România prin forţă, prin violenţe de nedescris şi mai puţin prin viclenie.** A fost perioada represiunii efective, exercitată prin toate organele de coerciție ale statului: servicii secrete, miliție, procuratură, armată, justiție, organe penitenciare. Toate aceste organe fiind înțesate de consilieri sovietici, de minoritari revanşarzi, de şcoliți superficial în U.R.S.S.

Cine au fost marii lideri ai perioadei kominterniste: Ana Pauker*, Teohari Georgescu*, Naum*, Boris Grumberg*, Niconov* etc.

Ion Mihai Pacepa*, introdus în organul informativ prin pile ceau- şiste, **şi-a trădat ţara în 1956,** pe când se afla în Germania Federală. Deşi contraspionajul a încercat să-l îndepărteze ca agent american (a fost recrutat de Gehlen şi predat la CIA), Ceauşescu s-a opus. Poate că Pacepa a trădat cu asentimentul lui Ceauşescu, pentru a juca un anumit rol pe lângă americani.

La sfârşitul anului 1963, din aparatul de Securitate au fost îndepărtaţi ofiţerii de origine evreiască, precum şi cei căsătoriţi cu rusoaice. Astfel s-a creat un important disponibil de posturi libere. Ele au fost ocupate de **absolvenţi ai unor instituţii de învăţământ superior:** ingineri, medici, jurişti, economişti, istorici, filologi etc. Unii dintre ei nu s-au acomodat şi au cerut trecerea în rezervă. Cei rămaşi s-au obişnuit destul de repede cu specificul muncii. Această infuzie de tineri intelectuali avea să influențeze hotărâtor noua concepție asupra muncii din aparat. **Treptat, inteligenţa şi abilitatea au înlocuit forţa brutală şi violentă.** Procesul de înnoire nu a fost simplu, pe de o parte din cauza împotrivirii cadrelor vechi, pe de altă parte din pricina lipsei de experiență a noilor veniți. Noua orientare era privită cu ostilitate chiar şi de unele cadre din conducerea ministerului. Astfel, colonelul Dumitru tuna şi fulgera în adunările de partid că intelectualizarea muncii şi a procesului de pregătire profesională este o acțiune dăunătoare care transformă brațul înarmat al poporului într-un instrument al duşmanului de clasă...

Departamentul de Informații Externe

în 1955, Departamentul de Informații Externe (DIE) îşi avea sediul operativ în apropierea Grădinii Icoanei, şeful ei fiind generalul **Vasile Vâlcu,** un **comunist bulgar** ce devenise **ofiţer acoperit INU** şi ulterior conducătorul DIE. Vorbea prost

româneşte, fapt care i-a atras porecla de „Bulgarul" şi fusese promovat într-o funcție de partid. Şef de cadre al Departamentului era **maiorul lonescu Anghel.** Sediul central al DIE se afla pe şoseaua Kiselef, într-o clădire cu cinci etaje din cărămidă roşie, cu o grădină imensă.

Filială a serviciului sovietic de spionaj, PGU, DIE constituia Direcţia l-a a Securităţii, echivalentul românesc al KGB-ului. DIE era identică cu PGU', fiind împărțită în aceleaşi compartimente: direcții pentru informații politice, militare şi economice; compartiment specializat pentru activități împotriva emigrației din Occident; compartiment pentru spionaj industrial; unitate de contrainformații externe; serviciu pentru operații sub steag străin (ofițeri ilegali); serviciu pentru supravegherea electronică a ambasadelor şi a altor reprezentanțe oficiale ale României; centru de comunicații cifrate şi un serviciu pentru transportarea curierului diplomatic.

Ofiţerii DIE nu aveau voie să poarte uniformă militară, nici să cunoască identitatea reală a colegilor lor, toţi folosindu-se de nume conspirative. Cei care lucrau în străinătate aveau, de regulă, acoperirea de diplomați, de ataşați comerciali, de salariați ai ONU sau ai ajtor organizații internaționale.

Întreaga conducere a DIE din acei ani era formată din comunişti bulgari, unguri, germani şi evrei care lucraseră pentru Komintern şi deveniseră ulterior ofiţeri acoperiţi ai INU, apoi PGU. DIE avea ataşat cel puţin câte un consilier sovietic PGU pentru fiecare compartiment, denumit „sovetnik razvedki" (consilier de informații externe), **care, de fapt, conducea întreaga activitate a DIE.** Consilierul-şef primea zilnic o copie de pe fiecare telegramă cifrată transmisă de rezidențe, ca şi de pe scrisorile operative prin curierul diplomatic. El mai trimitea la Moscova copii ale dosarelor cadrelor DIE, ale agenților recrutați de DIE în Occident, cât şi ale elementelor luate în studiu de rezidențele DIE. Consilierul-şef trimitea la Moscova copiile fiecărui document primit sau elaborat de DIE, folosindu-se de un curier diplomatic special ce venea la Bucureşti de două ori pe săptămână.

Rolul consilierilor sovietici în DIE era să-i definească obiectivele, să stabilească țările străine în care urma să acționeze şi să introducă mijloacele tehnico-operative ale PGU în activitatea ei.

În 1960, ca recompensă pentru înscenarea procesului canalului Dunăre – Marea Neagră, Nicolae Doicaru a fost promovat şef al DIE.

În toamna anului 1959, Beria, printr-o scrisoare adresată miniştrilor de Interne din țările socialiste (scrisoarea avea caracter *„strict secret"* şi purta mențiunea *„se păstrează în seiful personal al ministrului de Interne")* **punea bazele spionajului tehnico-ştiinţific în România.**

Şeful compartimentului TS era **maiorul llie Sinceleanu,** coordonat de **colonelul doctor inginer Boris Alexeevici Kotov,** consilierul sovietic pentru

probleme tehnico-ştiinţifice. în Uniunea Sovietică, de fapt, spionajul tehnologic s-a născut în **aprilie 1943,** pe când se pregătea atacul decisiv împotriva trupelor germane. Spionajul tehnologic a fost botezat ***„operaţia H"*** (de la cuvântul *„hoziaistvo"* care înseamnă economie sau industrie) şi el a fost încredintat unitătii ***„Linia H"*** din cadrul INU.

După ce s-a văzut bine înscăunat, **Gheorghiu-Dej a inaugurat o politică de independenţă faţă de Moscova.** Era prima ţară socialistă care se confrunta cu colosul de la Răsărit.

Pe planul serviciilor secrete au început tratative între Bucureşti şi Moscova în legătură cu retragerea consilierilor PGU din cadrul DIE, tratative care s-au tergiversat până la sfârşitul lui noiembrie 1964. **în decembrie 1964, DIE a devenit primul serviciu de informaţii externe al Pactului de la Varşovia care s-a debarasat de consilierii PGU, rămânând independent până în 1989.**

Cu câteva zile înainte de Crăciunul anului 1964, Boris Alexeevici părăsea Gara de Nord luându-şi rămas-bun de la Alexandru Drăghici şi Nicolae Doicaru. Dar soarta lui Gheorghiu-Dej fusese pecetluită şi urma să plătească cu viaţa fapta sa. La **17 martie 1965,** a murit de o formă de **cancer galopant,** zvonurile menţionând că fusese **iradiat.**

„Dej a reprezentat – *scria Ion Mihai Pacepa* – **aripa naţională a PCR;** nu a pus piciorul în Moscova înainte de a prelua conducerea partidului şi a privit Kremlinul cu aceeaşi teamă şi repulsie cu care vechii voievozi români se uitau la Poarta Otomană".

Gheorghiu-Dej era singurul dictator est-european care nu petrecuse perioada războiului în Uniunea Sovietică, nu lucrase pentru Komintern şi nu fusese niciodată ofiţer conspirat al serviciului de spionaj sovietic. De asemenea, era singurul dintre ei care nu vorbea ruseşte. **Era ţinut departe de activitatea serviciului de spionaj.**

Ceauşescu, **prinzând gustul spionajului industrial, a devenit** şi mai pătimaş **decât Gheorghiu-Dej.** Prima acţiune de mare anvergură a fost sustragerea de la francezi a planurilor unei uzine de polisti- ren, **proiect care a i-a fost atribuit ulterior Elenei Ceauşescu.**

Hotărât să impulsioneze activitatea de spionaj tehnologic, Ceauşescu l-a determinat în cele din urmă, după lungi eforturi, pe Maurer să semneze **HCM nr. 272/1972 care oficializa furtul de tehnologie.** Imediat, Ceauşescu a numit doi ofiţeri conspirativi DIE în conducerea Ministerului Comerţului Exterior, **colonelul Nicolae M. Nicolae,** ca ministru secretar de stat şi **colonelul Constantin Stanciu,** ca adjunct al ministrului pentru relaţia Vest. DIE a preluat controlul întreprinderilor de comerţ exterior Maşinimport şi Industrialimport. Toate acestea au avut loc în decursul anului **1972.**

În 1973, Ceauşescu a emis un **decret prezidenţial cu caracter strict secret,** care împuternicea DIE să confere grade militare cetăţenilor români din

sistemul Comerţului Exterior şi cel al Ministerului de Externe, indiferent de funcţia avută. Toţi aceştia urmau să primească **salarii secrete peste cele oficiale** şi erau folosiţi drept *„ofiţer deplin conspirat*atât în ţară, cât şi peste hotare.

În 1978, DIE dispunea de 560 **de ofiţeri** legali, ilegali şi deplin conspiraţi şi 1.100 **de colaboratori** numai în sistemul comerţului exterior.

Circa 70% din personalul agenţilor şi birourilor comerciale ale României din Occident erau ofiţeri acoperiţi de informaţii, colaboratori ai DIE sau DIA. **în Ministerul Comerţului Exterior erau 5 miniştri adjuncţi şi 11 directori ofiţeri acoperiţi ai DIE.** Direcţia Personal a Ministerului şi **Institutul de Conjunctură** erau încadrate cu ofiţeri DIE. **Direcţia Generală a Vămilor** era condusă de un ofiţer DIE, fiind sub controlul DIE. **întreprinderea Terra,** care avea sediul la parterul blocului unde, la etaje, funcţiona Institutul de Conjunctură, era o întreprindere de comerţ exterior pentru reexport de mărfuri şi devenise o **filială DIE,** servind la traficul de arme în lumea a treia şi de droguri pe piaţa occidentală, pentru descompunerea capitalismului. **38 din cei 41 de directori ai întreprinderilor de comerţ exterior erau fie ofiţeri acoperiţi, fie colaboratori ai DIE.** Toţi salariaţii din comerţul exterior aveau ca preocupare de bază să facă spionaj, salariile fiind plătite cash în valută.

După evenimentele din Cehoslovacia din 20 august 1968, Ceauşescu a mai trasat o sarcină Securităţii: **DIE să prevină eventualitatea unei invazii militare sovietice.** DIE, prin Doicaru, a întocmit ***„planul M"*** (de la Mobilizare). Planul era **scris de mână,** pentru a fi menţinut secret.

Reorientându-şi politica externă de **la** stalinism la marxism, **după 1971, Ceauşescu a dispus crearea unei „unităţi contrainformative speciale" destinată protejării persoanei sale împotriva unei lovituri de stat sovietice.** Unitatea strict secretă funcţiona sub umbrela DIE. Denumirea unităţii era **0920/A,** comandantul acesteia având rang echivalent cu cel de şef de direcţie DIE. Sediul central al unităţii era în două clădiri învecinate de **pe strada Rabat** (în apropierea fostului consulat vest-german) şi a funcţionat sub acoperirea de filială a Institutului de Conjunctură Internaţională.

O altă unitate aparţinând UM 0920/A era **Centrul de supraveghere electronică,** ce avea ca obiectiv interceptarea convorbirilor telefonice şi a comunicărilor cifrate făcute prin telex şi radio de ambasadele ţărilor socialiste membre ale Pactului de la Varşovia. Unitatea îşi avea sediul **în clădirea Comitetului Central,** iar serviciul de cenzură a corespondenţei, filaj şi investigaţii funcţiona **pe strada Maria Rosefti.** Unitatea avea ca acoperire denumirea de **„Arhivele prezidenţiale",** o denumire fantomă, fiind **subordonată exclusiv lui Ceauşescu.**

Unitatea UM 0920/A avea, la scurt timp după înfiinţarea ei, să descopere planul Kremlinului de înlăturare a lui Ceauşescu, denumit *„Dnestr*" **fiind**

prevăzută organizarea unui puci militar urmat de o intervenţie militară a Uniunii Sovietice în România. Până în iulie 1978, UM 0920/A reuşise să identifice şapte generali din Armată şi forțele de Securitate ce erau incluşi de PGU şi GRU în planul *„Dnestr"*

Toți aceşti generali lucraseră pentru Komintern sau urmaseră facultăţi în Uniunea Sovietică. Se mai prevedea de către sovietici **crearea unei stări nefavorabile al etnicilor străini din Dobrogea şi Transilvania.** Generalul-maior Constantin Stoica, adjunct la Ministerul de Interne, a primit sarcina specială de a se ocupa personal de contracararea oricărei forme de revoltă provocată de intervenția ocultă a PGU în rândul conaționalităților din diverse regiuni ale României.

Pentru a nu-i irita pe sovietici, Ceauşescu a dispus ca nici una dintre persoanele depistate de UM 0920/A ca fiind implicate în „operația Dnestr" să nu fie deranjată, ci **neutralizată.**

Conform opiniei lui Ion Mihai Pacepa, UM 0920/A nu era în măsură nici pe departe să descopere adevăratele dimensiuni ale „operației Dnestr". **Această unitate era folosită de Ceauşescu mai mult pentru a verifica loialitatea faţă de el a conducerii superioare de partid şi de stat decât pentru a depista operaţiunile PGU de răsturnare a sa,** dat fiind că PGU cunoştea metodele organelor române de contrainformații – creație sovietică – şi era în măsură să ia măsuri de protecție eficiente.

În anul 1970, UM 0920/A a primit sarcina de a supraveghea informativ şi electronic pe membrii marcanți ai Consiliului de Stat, primul-ministru, secretarii CC ai PCR şi şefii ministerelor cele mai importante, **cum ar fi Ministerul Apărării Naţionale, al Afacerilor Externe şi al Comerţului Exterior. UM 0920/A avea sarcina să supra-vegheze electronic** chiar şi pe rudele sale şi ale Elenei Ceauşescu, copiii lor rămânând în sarcina generalului Pleşiță.

După moartea lui Stalin, în 1953, strategia şi tactica PGU s-au schimbat radical în funcție de politica externă adoptată de conducătorul sovietic aflat la putere. Bineînțeles că şi Bucureştiul s-a grăbit s-o imite.

Hruşciov a emis teoria posibilităţii ca partidele comuniste occidentale să poată lua puterea, în virtutea democraţiei, pe cale parlamentară. în concepția lui Hruşciov existau două căi principale prin care serviciile secrete ale lagărului socialist puteau sprijini acest proces. Prima cale era **sprijinirea financiară a partidelor comuniste din ţările occidentale.** Cea de-a doua cale viza **compromiterea morală şi politică a conducătorilor occidentali,** prin fabricarea de documente aparent originale occidentale. Documentele erau produse în oficinele serviciilor secrete ale țărilor socialiste şi găsite „accidental" în țările vestice, sub diverse forme.

DIE se poate lăuda cu ***„operația Tambroni",*** care a constituit una dintre cele mai eficiente acțiuni de compromitere a unei personalități marcante a vieții

politice occidentale. în **primăvara** anului **1960,** un ofițer DIE deghizat în italian a pierdut un dosar strict secret într-un hotel situat pe artera principală din Roma, Via Veneto, situat în imediata apropiere a ambasadei americane.

Din dosar – întocmit de organul de contraspionaj italian – **rezulta că primul-ministru Fernando Tambroni era finanţat de un neonazist german.** Făcut public, dosarul a produs un imens scandal care s-a finalizat cu **demisia** primului-ministru, în realitate un politician de dreapta, cu vederi anticomuniste.

De la sovietici, DIE a importat un nou instrument de bază utilizat de Andropov în activitatea de spionaj: ***„ofițerul deplin conspirat".*** Un astfel de ofițer primea un salariu neimpozabil şi totodată, în caz de cădere, pentru a se limita secretele pe care le cunoşteau, ofițerii respectivi nu aveau acces la sediile Securității, fiind instruiți individual în case conspirative. Aceşti ofițeri erau **cunoscuţi numai de ofiţerul lor de legătură şi de şefii direcţi ai acestuia,** iar în afară din țară nu aveau contact cu rezidenții, contactul fiind menținut, cu Centrala, cu ajutorul căsuțelor poştale.

Ceauşescu a majorat schema de organizare a DIE de la aproximativ 700 cadre la 2.800 posturi, a sporit de opt ori bugetul în valută şi a plasat operațiile de spionaj clasic pe locul trei. Rolul DIE era să convingă Occidentul că Ceauşescu era independent de Moscova, să solicite bani şi tehnologii supuse embargoului.

Ministerul de Externe a fost pus sub controlul DIE, trei din cei patru adjuncți ai ministrului devenind ofițeri deplin conspirați. De exemplu, **colonelul Cornel Pacoste** şi-a început pregătirea pentru a deveni ministru de Externe. DIE a preluat efectiv cârma MAE-ului. **Proporţia de ofiţeri DIE din ambasadele române din Occident a crescut de la 50%, în 1975, la peste 75%. Urma ca foţi diplomaţii români din vest să fie ofiţeri de informaţii.** *„Nu putem ține diplomați numai pentru recepții şi târfe*spunea Ceauşescu. Treptat, MAE a rămas cu birocrația relațiilor diplomatice de zi cu zi.

Pentru a contribui personal la noua orientare de a influența Occidentul, Ceauşescu a pornit un **tur de călătorii** în numeroase țări, căutând să pozeze într-un **lider comunist cu faţă umană.** Rezultatul nu s-a lăsat aşteptat: în **1975,** Washingtonul a acordat Bucureştiului **clauza naţiunii cele mai favorizate** iar în **1978** creditele occidentale se cifrau la aproape **20 miliarde dolari.**

Deşi nu arăta pe față, Ceauşescu era însă **influenţat direct de mai-marii Kremlinului.** Mai întâi Hruşciov, cu teoria conform căreia o nouă revoluție industrială din Europa Occidentală va avea ca urmare o asemenea creştere numerică a proletariatului, încât va face posibilă preluarea puterii prin alegeri democratice.

Apoi, Andropov **a emis o altă teză pe care a insuflat-o fiecărui lider din ţările satelite şi anume ca** fiecare membru al Pactului de la Varşovia să-şi asume răspunderea instaurării comunismului într-una din țările capitaliste.

Într-o discuție confidențială avută la Moscova între Andropov secundat de Fedor Martin, noul şef al PGU, şi **Ceauşescu,** acesta **din** urmă **a primit sarcina să răspundă de Grecia.** Alegerea acestei **ţări,** spunea Andropov, se baza pe relațiile istorice din trecut între români şi greci şi pe faptul că mulți comunişti greci aflați în clandestinitate îşi găsiseră adăpost şi sprijin la Bucureşti. întors acasă, Ceauşescu s-a grăbit să dea dispozițiile necesare.

Planul detailat al operației a fost prezentat de generalul Martin. Acesta prevedea, în esență, crearea, de către comuniştii greci din România, a unui stat-major secret, al cărui prim obiectiv să constituie **pregătirea unor efective de partizani** ce urmau a fi trimişi în Grecia cu scopul de a revitaliza mişcarea comunistă şi în special crearea de celule de partid în zonele muntoase şi portuare, care să anime mişcarea de partizani.

DIE se angaja să pună la dispoziţie un sediu dotat cu aparate de radio emisie-recepție pentru stabilirea permanentă de comunicații directe cu Grecia **şi o tabără militară** în vederea instruirii comuniştilor greci, aduşi în România, cu **paşapoarte false** confecționate în laboratoarele de specialitate ale DIE. Doicaru a fost însărcinat de **Ceauşescu** să pregătească asistența logistică necesară operației, ordonând **toto**dată ca **DIE să intercepteze comunicările radio ale grecilor şi turcilor** şi să transmită statului-major grec toate informațiile pe care le **va** obține privitor la activitățile anticomuniste ale acestor organe.

Măsurile luate nu au întârziat să-şi arate roadele şi **întreaga acţb ne de deziformare a opiniei publice faţă de politica** Greciei **s**-a **tradus prin vizita lui Ceauşescu la Atena, la 26 martie 1978.** Cu acest prilej, însăşi soția preşedintelui grec a spus că Ceauşescu era un sincer admirator al Greciei, pe care întotdeauna a privit-o ca pe leagănul democrației mondiale. Drept recompensă pentru reuşita operației, Doicaru a primit o nouă decorație, puținí ştiind motivul acordării acesteia.

În toamna lui 1975, Kremlinul a adăugat Spania pe lista sarcinilor DIE. Pentru detalii, Doicaru a fost invitat la Moscova de către Andropov şi de noul şef al KGB-ului, Vladimir Kriucikov. Exportul de comunism în Spania primise numele de cod ***„Prado".***

Din dispoziția lui Doicaru, **la 16 octombrie 1975 şi-a început activitatea centrul de instruire a comuniştilor spanioli, amenajat în zona Snagovului.** Centrul dispunea de propriul său poligon şi ateliere pirotehnice. Cursurile, în afară de unul cu caracter teoretic privind însuşirea doctrinei marxist-leniniste, erau axate pe probleme practice, cum ar fi folosirea armelor de toate calibrele, explozibilelor, radio- comunicații şi cifru. **Scopul** acestui centru era **de a forma specialişti capabili de a comite acte de sabotaj,** prin folosirea maşinilor-capca-nă, în vederea aruncării în aer a obiectivelor interesate. Cursanții veneau în România folosindu-se de paşapoarte false, furnizate de DIE, ascunzându-şi

identitatea față de autoritățile țărilor prin care călătoreau, cât şi față de colegii lor şi instructorii centrului.

Încă din anii '70, Kremlinul visa să inventeze noi metode pentru a cuceri globul. în **1973, Brejnev** a inaugurat o nouă concepție originală, pe care nu a întârziat s-o comunice partenerilor din Tratatul de la Varşovia. **Kremlinul a decis să transforme terorismul internaţional într-un instrument de bază pentru promovarea revoluției mondiale a proletariatului.** Folosirea de către Uniunea Sovieică a forței militare se dovedea, în epoca nucleară, o operațiune extrem de dificilă şi mai ales riscantă. Trebuia găsită o altă cale. Brejnev a hotărât să apeleze la terorismul internațional, operație care să fie întreprinsă – pentru a nu se implica direct Uniunea Sovietică – **de serviciile secrete ale Pactului de la Varşovia,** capabile să asigure cel mai strict secret operațiunii. Brejnev decisese ca terorismul să fie denumit de acum înainte *„luptă armată",* iar membrii comandourilor teroriste *„luptători pentru libertate".*

Astfel, pentru transpunerea în practică a acestei noi concepții au fost *împărțite sarcinile* ce urmau să revină fiecărui serviciu de informații externe din țările socialiste.

PGU şi-a asumat sarcina de a asigura instruirea paramilitară a membrilor organizațiilor teroriste şi de a-i înzestra cu documentele de identitate false.

Serviciul de informații **cehoslovac** trebuia să le furnizeze teroriştilor un exploziv plastic inodor, nedetectabil de câini dresați anume.

Cubanezii urmau să producă valize cu fund dublu şi diverse containere pentru transportul clandestin al armelor şi explozibilelor.

Germania **de Răsărit** trebuia să producă detonatoare electrice telecomandate pentru exploziv plastic.

DIE urma să realizeze ştampile false pentru vizele de intrare-ieşire din țările occidentale folosite la paşapoartele contrafăcute de PGU.

Î***n seara zilei de 22 februarie 1972, N. Ceauşescu a preluat personal conducerea DIE,*** *motivându-şi astfel hotărârea:* „Experiența noastră demonstrează că astăzi Occidentul este deosebit de dornic să încurajeze cel mai mic semn de independență în cadrul blocului sovietic. Să profităm de dorința lui. **Trebuie să facem din inteligență trăsătura noastră națională!** DIE trebuie să înceapă o acțiune ofensivă organizată împotriva Occidentului. Trebuie să implanteze cu grijă câteva aluzii la independență – fără să afecteze bazele comunismului – şi apoi să acționeze pe mai departe **cu scopul de a trezi simpatia Occidentului pentru România şi de a câştiga ajutorul său politic şi economic.** Agenții secreți ai DIE trebuie să ajute România să obțină avantaje politice şi economice din Occident, **să transforme guvernele țărilor din lumea a treia în aliați politici,** iar pe emigranții ostili în susținători', **să manipuleze mass-media internațională.** Aceşti agenți trebuie, de asemenea, să facă uz de noul prestigiu al României **pentru a deschide uşile spre tehnologiile strict**

secrete, interzise țărilor comuniste. România trebuie să-şi mărească substanțial contribuția, nu numai pentru apărarea Tratatului de la Varşovia, dar şi pentru susținerea Beijingului şi a întregii lumi comuniste".

Aceasta a fost cuvântarea într-adevăr istorică pronunțată de Nicolae Ceauşescu, în biroul său de la C.C., în fața comisiei de directori ai **DIE** şi care **a pus bazele spionajului tehnico-economic.**

Ca o primă măsură a deciziei sale, a doua zi a lărgit schema de organizare de la aproximativ 700 la peste 2.800 de agenți secreți, **sporindu-i de asemenea şi** bugetul, **plătit în valută forte,** de peste opt ori. **După aceea a pus pe planul doi activitățile secrete pentru străinătate, stabilind** operațiunile de spionaj **ca** principală sarcină a DIE.

Această acțiune a căpătat numele codificat ***„Orizont",*** dat de însuşi Ceauşescu. Scopul său era să dea Occidentului iluzia că România ceauşistă este un nou tip de țară comunistă, independentă față de toată lumea, inclusiv față de Moscova şi care merită să fie sprijinită de Occident, cu scopul de a face breşe în zidurile ce înconjoară blocul sovietic.

„Orizontul" lui Ceauşescu dispunea de un **arsenal variat:** propagandă fățişă şi deschisă în Occident, microfoane ascunse, descoperite în ambasadele române din Occident şi ținute pe loc pentru a transmite anumite mesaje cu piste false; documente „semnate" de conducătorii de guvern străini, contrafăcute la Bucureşti şi pierdute întâmplător în hoteluri de lux sau strecurate în Occident pe alte căi; agenți secreți operând deghizați în ambasadori sau arhiepiscopi; conturi în bănci elvețiene răsplătindu-i pe occidentalii corupți cu funcții înalte, care acceptau să prezinte România în chip de țară liberă şi independentă;

agenți secreți deghizați în amanți recrutând persona-lități occidentale ca agenți de influență.

„Orizontcuprins în câteva dosare voluminoase aranjate pe zone geografice, era singurul ioc unde puteai afla în rezumat **scopurile generale ale lui Ceauşescu şi obiectivele concrete pentru fiecare țară necomunistă de interes,** începând cu Statele Unite şi terminând cu Republica Centrafricană, precum şi date referitoare la cei mai importanți agenți secreți creați de DIE în decursul anilor.

In **1979, neîndeplinirea sarcinilor** privind culegerea de informații şi date cu caracter secret de către ofițerii DIE a dus la organizarea unei analize „tovărăşească" la nivelul C.C.-ului, cu privire specială la modul de lucru al conducerii departamentului de informații, prilej cu care **Remus Dima** a fost **destituit** din funcția de şef şi trimis să reia întrerupta activitate de cercetare istorică a mişcării muncitoreşti din Oltenia.*

Locul vacant de şef al Departamentului a fost ocupat imediat de **generalul-locotenent Nicolae Pleşiță,** un mai vechi combatant pe câmpul de luptă al Direcției a l-a din Departamentul Securității Statului.

Cu un asemenea şef, DIE intră în reorganizare şi în demararea muncii de culegere de informaţii externe. *„Vă văietaţi ca nişte babe! O fi plecat Pacepa la americani, dar ce-i cu asta?! Noi acum să acţionăm când ei ne cred cuminţi, ce Dumnezeu!",* şi-a îmbărbătat Pleşiţă echipa de subalterni scăpaţi din chingile autorităţii de monolit a lui Remus Dima.

Primele zile de la venirea lui Pleşiţă la cârma departamentului au fost zilele în care **s-au anulat, rând pe rând, ordinele şi instrucţiunile date de Remus Dima** şi care încorsetau munca de informaţii externe.

Sunt reluate, pentru a fi finalizate, marile acţiuni ale DIE, stopate în momentul fugii lui Pacepa, dar asta nu înainte de a fi rebotezate conspirativ şi garnisite cu planuri de acţiune adaptate noilor condiţii de muncă create ofiţerilor de informaţii externe prin venirea între ei a generalului Nicolae Pleşiţă.

Şcoala D.I.E.

Şcoala funcţiona sub paravanul unui centru de radio-comuni- caţii. Antenele dimprejur aparţineau Centrului Naţional pentru Comunicaţii Cifrate din cadrul D.I.E. şi care mai erau folosite, de asemenea, şi de Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerţului Exterior, Ministerul Apărării Naţionale şi C.C. al P.C.R.

Până la mijlocul anilor '60, fiecare ţară îşi trimitea ofiţerii să fie pregătiţi la o **şcoală specială,** ale cărei cursuri durau **doi ani** şi funcţiona **la Moscova.** In cursuri separate pentru fiecare ţară, elevii ofiţeri învăţau două limbi, tehnicile de bază ale spionajului de formaţie şi concepţie sovietică, precum şi folosirea echipamentului din dotare, fabricat în URSS.

În 1964, Gheorghe Gheorghiu-Dej a dispus înfiinţarea unei şcoli cu profil similar, aflată la început **la Snagov,** într-o fostă cazarmă germană. Când a început bruierea posturilor de radio occidentale, şcoala D.I.E. a fost **mutată lângă Brăneşti, în centrul naţional de bruiaj. Acolo, elevii trăiau după moda occidentală** şi aveau la dispoziţie terenuri de golf şi de tenis, bazin de înot, săli de cinema cu filme străine netraduse, precum şi restaurante elegante cu autoservire. La cursuri **se predau** cunoştinţe vizând formele de organizare şi de mun-că specifice unor servicii de spionaj şi de contraspionaj ale unor ţări dezvoltate: S.U.A., Anglia, Franţa, Italia, Germania şi U.R.S.S. Conco-mitent se preda cursul de specialitate care consta în informaţii şi mij-loace ale muncii pe linie de informaţii şi contra-informaţii.

Un loc principal în pregătirea cursanţilor îi revenea **cursului de criminalistică.** El privea cercetarea la faţa locului, ridicarea şi conservarea urmelor, percheziţia, constatările tehnico-ştiinţifice şi expertiza. De asemenea, mai cuprindea reconstituirea, cercetarea penală şi normele deontologice pentru organele de urmărire penală, dactiloscopia, portretul vorbit, filajul şi contrafilajul. La cursurile de specialitate se studiau codificarea, decodificarea şi topografia.

Pregătirea militară deţinea un loc aparte. Ea consta în cunoaşterea armamentului şi executării tragerii în diverse situații (în poligon, din maşină, din poziția „culcat", de la şold, din întoarcere etc.). Pentru **asigurarea unei rezistenţe fizice deosebite** era alcătuit un program foarte bine chibzuit. Pregătirea fizică presupunea antrenamente zilnice. într-o sală excelent utilată se repetau până la epuizare elemente de judo, karaté, sambo, kung-fu etc., necesare luptei corp la corp. Concomitent cu antrenamentul fizic se făcea şi cel mintal, al **memoriei,** spiritului de observație, **orientarea în teren** cu şi fără aparatură, precum şi **supravieţuirea în condiţii grele şi foarte grele.** Toate aceste activități se desfăşurau în clase, dar mai ales în laboratoare şi poligoane bine amenajate. Calificativele ce erau date erau determinate, în primul rând, de punerea în practică a celor învățate.

Din programul de învățământ nu lipseau economia politică, filosofia şi socialismul ştiințific. Ele aveau însă o pondere mică în pregătirea cursanților. Se învăța despre **legende şi combinaţii** ca forme şi mijloace folosite în munca informativ-operativă. **Legenda** este un adevăr de la care se pleacă, dar care trebuie canalizat astfel încât să fie util din punct de vedere operativ. Suma unui număr de legende formează o **combinaţie.**

Ultrasecretele centre de pregătire a cadrelor de la Băneasa, Câmpina, Bran, Castelul de la Grădiştea (jud. Giurgiu), patronat de Bombonilă, unul din frații dictatorului*, în care **se studiau foarte serios disciplinele I, II şi III ultrasecrete,** alături de **limbi străine, artele marţiale, deghizajul,** criminalistica, structurile interne ale serviciilor străine de informații, sociologie, psihologie, Politologie, **drept** național şi internațional, se dezvoltau aptitudini de **bun trăgător** cu toate tipurile de arme, de **conducere a tuturor vehiculelor** (autoturisme, camioane, tancuri, elicoptere). **în aceste şcoli, se pregăteau supermanii,** urmărindu-se cu mare atenție evoluția lor fizică şi profesională, în care sens pledau şi **draconicele teste de admitere:** psihologice, de rezistență fizică, de inteligență, de forță, de perspicacitate şi autocontrol.

Capitolul V

SECURITATEA – UN „ORGAN" MULTILATERAL DEZVOLTAT...

Direcția I a DSS

Direcţia I sau U.M. 0610 constituia una dintre unitățile centrale ale D.S.S, având ca obiectiv contrainformațiile în rândul membrilor fostelor partide politice din România, supravegherea contra-informativă a culturii, învățământului, artei, presei şi centrelor de documentare de orice gen. De menționat faptul că această unitate avea **competenţă teritorială numai în limitele graniţelor României,** pentru exterior fiind abilitat Departamentul de Informații Externe, care avea în supraveghere toată dizidența politică din exil.

Ultimul şef al Direcţiei **I** a fost **colonelul Gheorghe Raţiu.**

În 1950, Ministerul de Interne dispunea de două compartimente ale fostului Serviciu Special de informații – compartimentul „A" **spionaj** şi compartimentul „B" **contraspionaj[1].** După **înfiinţarea,** în vara anului **1948,** a **Direcţiei Generale a Securităţii Poporului,** S.S.I.-ul a mai rezistat doi ani până să fie înghițit de Pantiuşa şi serviciile sale. Acum, cele două compartimente „A" şi „B" s-au transformat în două Direcții ale D.G.S.P.: Direcția de Informații (fostă „A") şi Direcția I Contraspionaj (fostă „B").

Proaspeții ofițeri de Securitate, candidați, erau duşi în **strada Sf. Ionică,** în blocul Schuller, unde funcționa o **şcoală a S.S.I. Comandant** era un anume **Giosan,** un individ şchiop şi taciturn. **Evreu ca şi loctiitorul său Raoul Demetrescu, căpitan.**

Direcţia l-a Contraspionaj avea ca şef pe Petre Petrescu, ce purtase mai înainte numele de **Gonciaruc Piotr.** Provenea **dintr-o familie de mici negustori evrei din Basarabia.** Gonciaruc fusese mai înainte marinar în flota militară din Baltica, de unde NKVD-ul îl recrutase, folosindu-l mai întâi pe teritoriul URSS, după care fusese trecut peste Nistru, în România, cu misiuni de spionaj. Petre era un individ înalt, roşcovan, cu ținută atletică, pomădat şi parfumat, degajând optimism şi încredere în jur.

Locțiitor al colonelului Goncearuc Piotr, alias Petrescu Petre, era un medic ORL-ist, **pe nume** T. Eugen, evreu şi el **şi care ajunsese pe acest loc ca o recompensă pentru serviciul personal făcut lui Petea. Este vorba de o operaţie estetică: urechile clăpăuge îi fuseseră aduse într-o poziţie normală.**

Unitatea era organizată pe direcţii de acţiune: spionaj american, spionaj britanic etc. Serviciul I se ocupa cu anihilarea activităților spionajului american dus împotriva României şi era condus de **colonelul H. Isidor*.** Serviciul **II,** cu aceeaşi misiune, împotriva spionajului britanic, îl avea ca şef pe **Secuieşu,** căruia i-a urmat **M. Adam*.** Serviciul III era francez, IV – țări mici (Belgia, Olanda etc.), Serviciul V – Turcia. Mai era serviciul „Evrei", serviciul germani şi austrieci, serviciul fugari (români aflați în străinătate).

În afara lui H. Isidor şi M. Adam, menționați mai sus, **şefi de serviciu*** în perioada imediat următoare au mai fost, prin anii **1954-1956,** următorii: Dongoraz, Nenciu, Zavodnicu, Mircea Cacica Victor, Saşa alias Nicolau Victor*, Popescu Gheorghe, Friedlader Eugen*, Zalman Marcu* etc.

Direcția a ll-a

Direcția a **ll**-a sau **U.M. 0617** constituia unitatea centrală de **contrainformaţii economice,** componentă a D.S.S. Ofițerii acestei mari unități se ocupau cu supravegheatul fonic şi direct al salariaților, în vederea prevenirii actelor de spionaj economic şi spionaj industrial, când era cazul. Ofițerii de aici erau cei care avizau deplasările peste hotare, în interes de serviciu, ale personalului salariat, fie el director sau simplu salariat într-o întreprindere de stat.

Direcția a lll-a

Direcția a lll-a sau **U.M. 0625-C.P.** (Comerț, Protocol) era unitatea centrală care se ocupa de **contraspionaj** şi supravegherea contra- informativă **în sfera comerţului exterior, a protocoalelor din instituţiile care lucrau cu străinii, precum şi a străinilor sosiţi în ţara noastră ca turişti.** De ofițerii de aici depindeau încadrările în serviciile întreprinderilor de comerț exterior sau relații internaționale, precum şi a celor care deserveau serviciile de protocol destinate primirii şi convorbirilor cu străinii intrați pe teritoriul țării în interes de serviciu. în anul 1982, Direcția a lll-a a fost împărțită în două: **U.M. 0625** şi **U.M. 0500,** unitate nouă care a preluat întreaga competență în domeniul comerțului exterior şi protocolului, unitatea de bază rămânând mai departe supraveghetoarea contrainformativă a străinilor aflați temporar pe teritoriul României.

Ofiţerii din U.M. 0625 aveau cea mai mare bătaie de cap în timpul desfăşurării târgurilor internaționale din Bucureşti, **moment în care** hotelurile capitalei erau populate jumătate cu străini, jumătate cu ofițeri **aparţinând acestui compartiment al securităţii interne.**

Direcția a IV-a

Poseda numărul de cod 0644. Direcția a IV-a era unitatea centrală a Securității care se ocupa cu **contrainformaţii militare,** mai bine zis fiind vorba de ofițerii C.l. din unitățile militare. Sediul unității era situat în clădirea vecină atât C.C.-uIui, cât şi Bibliotecii Centrale Universitare, unitate dispunând de autonomie în cadrul D.S.S., fiind **direct subordonată Secției Militare a** C.C. şi implicit lui Nicolae Ceauşescu. **De aici şi zelul cu care Armata a mitraliat clădirea acestei Direcţii de Securitate, considerată de mulţi conducători ai Armatei drept depozitara unor documente compromiţătoare la adresa lor...**

Direcția a V-a

»

Agenții aparținând Direcției a V-a l-au sfătuit pe Ceauşescu să renunțe la prestațiile Departamentului de Informații Externe în organizarea vizitelor de peste hotare. D.I.E. pierduse astfel încrederea lui Ceauşescu în infailibilitatea sa în urma fugii lui Pacepa. Cauza o reprezentau **informaţiile externe care vorbeau de posibilitatea unor atentate la viaţa sa.**

Pentru organizarea şi derularea în bune condiții a vizitelor sale peste hotare a fost numit maestru de ceremonii, în locul lui Pacepa, **generalul Iulian Vlad,** pe atunci şeful Direcției **1**-a din Securitatea internă, secondat de **colonelul Moţ,** şeful unității de contrainformații externe (U.M. 0195).

Direcția a V-a **de Securitate şi gardă** din Ministerul de Interne a fost unitatea specializată în organizarea şi realizarea măsurilor de asigurare a securității preşedintelui României. Potrivit legii, unitatea în cauză – ce **îşi avea sediul pe strada Oneşti, lângă** C.C., **în continuarea Bibliotecii Universitare** – a avut misiunea de a asigura şi Securitatea şefilor de stat străini sosiți în țară,

precum şi a membrilor lor de familie, realizându-se măsuri de specialitate similare cu cele luate în oricare alt stat cu o minimă organizare politico-administrativă. Ofițerii acestei unități s-au limitat numai la realizarea sarcinilor de cunoaştere şi prevenire a acelor fapte şi împrejurări care puteau pune direct în pericol Securitatea înaltelor personalități române şi străine.

Laboratoarele şi tehnica aflate în dotare în sediul Direcției a V-a erau folosite pentru analize fizico-chimice şi controale sanitare ale produselor destinate consumului din sectorul „special", de care beneficiau personalitățile române sau străine, iar celelalte dotări tehnice se foloseau pentru transmisiuni şi asigurare a celorlalte măsuri de specialitate.

Unitatea purta numărul de cod **0666** şi era **destinată, în principal, pazei cuplului prezidenţial şi a demnitarilor,** ofițerii din această unitate fiind frecvent văzuți pe traseele prezidențiale, cotidiene bucu- reştenilor sau în timpul vizitelor de „lucru" ori de distracție ale fostei nomenclaturi.

Inspirându-se din experienţa lui Kaddafi în ceea ce priveşte organizarea corpurilor de gardă personală, **Ceauşescu a constituit Serviciul I din cadrul Direcţiei a V-a,** unitate autonomă în cadrul unității-mamă, **care avea ca menire specială paza şi protecţia familiei prezidenţiale,** în țară şi peste hotare. Pe lângă un corp de tineri antrenați în lupte marțiale şi apărare antiteroristă, Serviciul I a fost încadrat şi cu un grup de **tinere cu grade de ofiţeri,** antrenate şi ele în luptele corp la corp şi care aveau ca scop să fie şi doamne de companie pentru prima doamnă a țării ori pentru personaje feminine invitate de aceasta la Bucureşti.

La conducerea Direcția a V-a s-a aflat **generalul Nicolae Stan.**

În componența ei a fost înființată celebra unitate antiteroristă 620, **USLA,** cu competență de acțiune pe aeroporturi, puncte de trecere a frontierei, apărarea unor puncte strategice din țară şi străinătate.

Direcția a Vl-a

f

Fosta **U.M. 0638** sau **Direcţia de Cercetări Penale** din cadrul D.S.S.-ului a rămas pe mai departe în funcțiune, astăzi fiind **trecută sub autoritatea Inspectoratului General al Poliţiei, numai cu numele,** ea ocupându-se în continuare cu cercetarea celor care aduc sau se presupune că aduc, prin activitatea lor, atingerea securității statului.

Situată în clădirea de tristă amintire din **Calea Rahovei, nr. 37-39,** Direcția a Vl-a a fost **folosită de putere pentru anihilarea persoanelor incomode regimului.** Oficial s-a afirmat că respectiva Direcție a fost desființată, locul ei fiind luat de Procuratură care va ancheta cazu- rile de atingere a securității statului, în baza rechizitoriilor făcute de S.R.L, fără intermediul acestei direcții de tristă faimă.

Colonelul llie Avădanei, fost locțiitor al şefului Direcției a Vl-a, a funcționat între anii **1975-1986.** Licențiat al Facultății de Drept din Cluj şi cursuri postuniversitare din Bucureşti. **Una din primele măsuri luate de Alexandru Drăghici în anul 1953, când a vênit la conducerea M.A.I. a fost interzicerea bătăii ca presiune fizică în timpul anchetei.** Că nu s-a respectat întotdeauna, că erau oameni care încălcau această dispoziție, este o altă problemă. **Când afla, Drăghici îi scotea din Securitate pe cei vinovaţi. Existau şi directive scrise,** cum a fost **Directiva 1150-1980,** în care se stipula cu claritate conduita demnă, în spiritul legii, a anchetatorului în relația cu anchetatul.

Serviciul de securitate „K"

Pentru a-i lichida pe o parte din opozanții săi, în timpul detenției lor din motive nepolitice, Nicolae Ceauşescu se folosea de Serviciul de Securitate „K", **o componentă relativ redusă numeric, răspunzătoare de activitatea de contraspionaj** din cadrul sistemului penitenciar național.

În România, acest organ era subordonat Ministerului de Interne sau Ministerului de Justiție. **Creat de către sovietici în 1950,** după modelul KGB-ului, Serviciul român „K" avea misiunea cea mai murdară, fiind **îndreptat împotriva deţinuţilor,** pe care îi supraveghea cu ajutorul microfoanelor disimulate şi introducerea de „miei" informatori în celule, cu scopul de a-i trage de limbă şi a obține date compromițătoare şi a-i determina, în cele din urmă, să facă declarații incriminatoare. în unele cazuri, acesta **îi lichida în secret, înscenând pretinse sinucideri sau folosind otravă care producea o moarte aparent naturală.**

În primăvara anului 1970, Serviciul „K" a apelat la substanţe radioactive, furnizate de KGB, pentru completarea arsenalului său mortal. Nicolae Ceauşescu însuşi i-a dat acestui procedeu numele codificat de „Radu" şi obişnuia să dea ordine : *„Trimite-Ipe Radu la...".* Dozajul radiațiilor urma să genereze o formă mortală de cancer.

Pentru suprimarea celor aflați în libertate, **se amenajase o încăpere la parterul blocului situat vis-à-vis de sediul Securității.** Camera era complet acoperită cu tablă de fier, cu o masă de zinc şi scaune metalice. Respectivul era adus şi **pus să dea o declaraţie,** fiind lăsat singur. în acest timp, **primea o doză mortală de radiaţii...**

Serviciul „D" pentru dezinformare

Serviciul „D" era cunoscut în cadrul Securității, de puținii inițiați, ca fiind **o mică unitate de „Arhivă Documentară",** iar sediul său se afla ascuns **la etajul IV al clădirii izolate a Ministerului de Interne.**

Generalul Mihai llie, şeful secției „D", după război, împreună cu consilierii sovietici ai KGB, a organizat procesul de spionaj în care Vaticanul a fost prezentat

publicului drept o rețea de spionaj, fiind în cele din urmă obligat să-şi retragă reprezentanții de la Bucureşti.

După câțiva ani, **llie a devenit adjunctul şefului Direcţiei de Contra-spionaj a Securităţii, răspunzând de ţările de limba engleză.** El era creierul aflat în spatele oricărei operațiuni mai importante împotriva S.U.A. şi a ambasadei britanice de la Bucureşti. Cariera lui în spionajul extern a început ca agent într-o stație din Londra şi s-a sfârşit ca **director adjunct al D.I.E.** Un diabet avansat şi o ciroză i-au făcut pe medici să nu-i dea mai mult de doi ani de trăit, când, **pe la mijlocul anilor '60, a fost trimis ca şef alstaţiei din Paris,** mai ales ca să poată beneficia de tratamentul medical. Era galben ca lămâia la față şi pe mâini şi extrem de abătut. Rezultatele activității sale din Oraşul Lumină ca şi cele ale adjunctului său Mihai Caraman au depăşit toate aşteptările. **Două recrutări spectaculoase la sediile NATO au furnizat zeci de mii de documente militare occidentale,** ce e drept perimate, dintre cele mai secrete, aflate la arhiva care a fost **transportată din România direct la Moscova,** cu ajutorul unui avion militar special, **plata făcându-se cu monede de aur de către Kremlin.** Unul dintre funcționarii recrutați a furnizat **sistemul codificat francez,** de asemenea trimis imediat la Mosova.

Cariera externă a lui llie s-a terminat brusc, prin **dezertarea agentului său preferat, Ion lacobescu*,** care lucra la Paris sub acoperirea UNESCO şi care a cerut azil politic în SUA **în 1969.** Un an mai târziu, Nicolae Ceauşescu l-a numit pe llie şef al Serviciului de Deziformare şi a ordonat ca D.I.E. să-i plătească medicamentele şi medicii din străinătate. Acum nu lucra mai mult de patru ore pe zi, dar prezența sa la conducerea Serviciul de Dezinformare i-a sporit evident eficiența. în ultima parte a vieții, după ce s-a retras la pensie la o proprietate ce o avea la Cheia, **a scris şi a publicat mai multe cărţi de spionaj sub pseudonimul de I. Mocanu.**

Principalul scop al serviciilor de dezinformare din blocul sovietic era de a ascunde puterea militară reală a țărilor componente, **de a deforma adevăratele dimensiuni ale cantităţilor de arme,**

pentru a deruta guvernele şi mass-media occidentală cu privire la intențiile comuniştilor, punând în circulație poveşti închipuite şi lansând zvonuri în anumite scopuri tactice. Treptat, Ceauşescu a transformat dezinformarea românească în propriul său mareşal Potiemkin. **Serviciul „D" trebuia să creeze documente secrete occidentale false prezentând România ca o ţară independentă în cadrul blocului sovietic.**

În decursul anilor, Serviciul „D" a colecționat **sute de mii de semnături false, din tot Occidentul.** Bazat pe procurarea directă de către D.I.E., prin schimburi cu alte servicii ale Pactului de la Varşovia, precum şi cu iugoslavii şi libienii, colecția conținea semnăturile celor mai mulți şefi de state necomuniste, conducători de guvern, miniştri şi figuri importante din serviciile secrete, partide

politice, ziare şi reviste, firme particulare şi instituții caritabile. Chiar şi Vaticanul era reprezentat. Exista, de asemenea, o mare colecție conținând **copii de chei folosite la maşinile de scris ale acestor instituţii occidentale** în anumite perioade specifice de timp. Fiecare exemplar era verificat cu grijă, evaluat şi conservat.

Aceste materiale erau folosite pentru crearea documentelor „originale" occidentale conținând texte false, care erau multiplicate şi manipulate cu pricepere pentru un efect cât mai bun. **în ultimii opt ani ai anilor '80,** de exemplu, **Serviciul de Dezinformare a creat cu succes documente semnate de diverşi conducători occidentali.** Toate aceste documente atingeau diferite probleme inofensive şi conțineau, de asemenea, referințe întocmite cu grijă, care **„confirmau" independenţa României faţă de Moscova,** caracterul autentic al apropierii ei de Occident, dificultățile ei economice şi politice cauzate de afirmarea independenței în cadrul blocului sovietic şi **importanţa ajutorului occidental pentru România,** încurajându-se crearea altor breşe în blocul sovietic.

Purtând diferite niveluri de clasificare, astfel de documente „originale" au apărut Ia suprafață cu pricepere în alte țări decât cele în care se zice că ar fi apărut. Ele erau „uitate" într-o servietă lăsată într- un hotel de lux de o presupusă personalitate de nivel înalt, sau „văzut" pe masa vreunei oficialități occidentale, care era agent secret român, sau discret transmise unui ziarist de către un civil „occidental".

Dintre cele mai recente făcea parte un material folosit în vizita oficială a cancelarului vest-german Helmut Schmidt la Bucureşti, la întoarcerea sa de la Cairo spre Bonn, Serviciul „D" a creat cu grijă un **dosar despre Ceauşescu ce părea alcătuit de BND** – Bundesnachrichtendienst – serviciul secret extern vest-german – **ca material în j rezumat pentru Schmidt.** Pe lângă datele personale despre Ceau- [5] şescu şi familia lui, **dosarul conţinea comentarii critice cu privire la**

cultul personalităţii promovat de el, politica internă marxistă, ortodoxă, atitudinea lui față de emigranții germani din România şi politica lui cu privire la comerțul exterior. **Dar el sublinia, de asemenea, independenţa autentică a lui Ceauşescu faţă de Moscova şi dificultăţile economice ale României, generate de reacţia sovietică în această privinţă.** Scrisă pe o hârtie cu antetul B.N.D., clasificată „stren geheim", cu fiecare pagină numerotată, ştampilată şi înregistrată, dosarul putea fi luat cu uşurință drept real de cineva din afara B.N.D.

Pe 8 ianuarie 1978, **la numai câteva ore după plecarea lui Schmidt din Bucureşti,** un occidental, **în tranzit prin capitală,** a găsit o copie uitată a acestui dosar cu aspect oficial vest-german, în camera lui din Hotelul Athenée Palace. O altă copie a aceluiaşi dosar, împodobită cu propriile notații marginale

ale lui Schmidt, a fost uitată într-un hotel din Cairo, unde au stat membrii delegației vest- germane.

***„Colecția lui Leonte"* a ajutat România să-şi reducă importurile pe valută forte din Occident.** Prima operațiune de succes de acest fel s-a bazat pe îndelungata şi acerba rivalitate dintre firma franceză Schneier-Creusot şi un grup industrial vest-german, compus din AEG, Siemens şi Schlömann A.G., rivalitate legată de exportul de echipament meta-lurgic în România.

Fiecare document adus în Bucureşti de către reprezentanții francezi şi vest-germani, în timpul multor luni de negocieri, a fost fotografiat pe ascuns iar convorbirile telefonice şi telexurile au fost ținute sub observație continuă. Spre sfârşitul discuțiilor tehnice şi începutul negocierilor financiare, **oferta făcută de grupul vest-german a fost lăsată inteligent să transpire la Schneier-Creusot,** care a aflat astfel că prețurile acesteia erau cu peste 20% mai mari.

Firma franceză a coborât preţurile în mod drastic, iar noua ofertă, cu preţuri mult mai mici decât cele actuale, a fost aflată de vest-germani. Acest gambit a continuat timp de **câteva luni,** iar Bucu- reştiul a obținut o **reducere de preţuri de câteva milioane de dolari,** în consecință, respectiva operațiune a fost reluată în zeci de cazuri, făcând posibil ca Bucureştiul să se aleagă cu importante beneficii financiare.

Centrul de Informare şi Documentare (C.I.D.)

Cuprindea o bază de date foarte bine pusă la punct, dotată cu computere. Sediul se afla pe **strada Ion Câmpineanu.** Aici se concentrau datele despre întreaga rețea de informații, precum şi despre persoanele care făceau obiectul de activitate al organelor de Securitate.

Informator al serviciilor secrete poate fi o persoană care, prin natura activității sale zilnice, are posibilitatea de a recepta informații despre fapte, stări de fapt, acțiuni, evenimente ce pot aduce atingere siguranței naționale.

O **reţea de Informaţii** cuprindea circa **40 de informatori.** Organizarea unei rețele impunea următoarele **activităţi:**

1. **Formarea a patru rezidenţi** care îl ajutau pe ofițerul de Securitate în menținerea unei legături operative cu rețeaua. Rezidentul era ales din rândul informatorilor cu experiență şi cu timp liber la dispoziție. Acestuia i se preda în legătură directă un număr de 3-4 informatori, de la care avea sarcina să strângă material informativ sau cărora să le transmită instrucțiuni de la ofițer.

2. **Reîmprospătarea reţelei** prin recrutarea de noi informatori cu reale posibilități şi disponibilități informative.

3. **Depistarea de noi colaboratori** care, pe parcursul colaborării, să fie pregătiți în vederea recrutării lor ca informatori.

4. **Identificarea surselor de informaţii** care, în marea lor majoritate, o formau **membrii P.C.R.** obligați prin statutul partidului să acorde sprijin organelor securității statului.

Un informator al Securității avea nevoie de aprobarea secretarului de partid la nivel de oraş (sau sector, pentru Bucureşti).

5. **Crearea a două case de întâlniri** necesare asigurării conspirativității contactelor cu acei informatori ce nu dispuneau de condiții, în acest sens, la domiciliu.

În Bucureşti, Serviciul de Investigații era organizat pe **opt birouri,** câte unul pentru fiecare sector al capitalei. **Reţeaua unui sector** număra **40 de informatori.**

Direcția Generală de Tehnică Operativă

Era o unitate mare, care avea ca obiectiv interceptarea telefoanelor, plantarea de microfoane şi cenzura poştei din întreaga țară.

Se mai ocupa cu intrarea clandestină în locuințe particulare şi în instituții publice, supravegherea ambasadelor şi reprezentanțelor occidentale din România, inclusiv comunicațiile lor prin radio şi telex, ținând sub observație comunicațiile NATO din zonă.

Creată la începutul anilor '50 de către KGB, DGTO a sporit enorm în ultimii zece ani ai săi. **Nicolae Ceauşescu o considera ca fiind cea mai importantă armă a lui pentru supravegherea populaţiei civile,** mult mai eficientă decât grupurile de agenți ai Securității create în cadrul fiecărei organizații şi decât informatorii din bloc şi de pe stradă, acoperind toate ariile sociale, economice şi rezidențiale. Ceauşescu s-a arătat mereu interesat de toate activitățile DGTO, dar mai ales de cele în care se foloseau microfoanele de ascultare la tot ce se discuta.

Fascinaţia lui Ceauşescu pentru microfoane a apărut pe la începutul anilor '50, pe vremea când era comisarul politic al Forțelor Armate, responsabil cu înlocuirea Armatei democrate române cu alta nouă, comunistă, după modelul Armatei Roşii sovietice.

Direcţia pentru Contrainformaţii militare, cunoscută sub numele de **Direcţia a IV-a,** a fost **printre primele unităţi de spionaj pe care KGB-ul le-a creat în România.** Microfoanele erau, pe atunci, cele mai eficiente arme de care dispunea Direcția a IV-a. Când, în anul 1954, generalul **Nicolae Ceauşescu,** educat la Moscova, **a devenit secretar al P.C.R.** răspunzând de forțe armate şi de Securitate, fiind **instruit personal** de mai multe ori **de către Nikita Hruşciov,** Nicolae Ceauşescu a ordonat să fie construită o încăpere de supraveghere în spatele biroului său, astfel încât să poată personal verifica funcționarea telefoanelor.

Direcția Generală de Tehnică Operativă dispunea, în **martie 1978,** de circa **10 centrale şi 248 de centre periferice de supraveghere electronică automată,** la care se mai adăugau **1.000 de uni-tăţi portabile** pentru oraşele mici, stațiunile de vacanță şi monumen-tele istorice pitoreşti, preferate de turişti occidentali, precum şi **48 de unităţi de cenzurarea corespondenţei.**

Comandant al D.G.T.O. era generalul-locotenent inginer electronist **Ovidiu Diaconescu,** iar şeful Institutului de Cercetare din subordine, generalul-maior **Istichie Geartu**[1]**.**

Centrul de Tehnică Operativă şi Telecomunicaţii

C.T.O.T. era una dintre unităţile independente aparţinând Departamentului Securităţii Statului şi care **avea ca obiectiv interceptarea convorbirilor telefonice, a corespondenţei şi a expedierilor de colete din şi în străinătate.** Unitatea îşi exercita atribuţia în baza unei cereri făcute ei de către celelalte unităţi ale Departamentului, cereri aprobate în prealabil de către conducerea Ministerului de Interne sau a D.S.S.-ului.

Sediul acestui centru se afla pe strada Regală, **în spatele C.C. al P.C.R.,** cu care comunica. Comandantul unităţii era generalul-maior **Tencu Alexandru** iar şeful Comandamentului General locotenent **Diaconescu Ovidiu,** ce coordona activitatea de ascultare la nivel naţional.

Parte componentă a unui amplu program de măsuri vizând spionajul total (concept realizat iniţial de Gestapo şi preluat ulterior de NKVD-KGB, exportat apoi în ţările comuniste), **această metodă a**

; *Tinerama*, 19-25 febr. 1993, pag. 8.

beneficiat în România de o realizare tehnică considerată la vremea respectivă ca o premieră mondială.

Pe la începutul anilor '70, în baza indicaţiilor lui Nicolae Ceauşescu, în cadrul Comandamentului pentru tehnică operativă şi transmisiuni din Departamentul Securităţii Statului, un colectiv de specialişti, sub comanda generalului maior Istichie Geartu, a primit sarcina de a crea mijloacele tehnice şi stabili metodele cele mai eficiente pentru ca **înregistrările telefonice să poată fi efectuate la scara naţională.** Rezultatele i-au fost prezentate cuplului Ceauşescu în **mai 1978,** în cadrul unei expoziţii organizate în localul D.S.S. din oraşul Brăneşti, jud. Ilfov. Cu acest prilej a fost **prezentat un aparat telefonic prin intermediul căruia se puteau asculta discuţiile din încăperea în care se afla, chiar cu receptorul în furcă.** Aparatul se diferenţia de unul obişnuit prin introducerea unui minuscul amplificator şi a unui circuit cu diodă integrată. **Imediat, Nicolae Ceauşescu a ordonat ca în ţara noastră să nu mai fie fabricate decât astfel de aparate,** iar din toamna anului 1978, la întreprinderea Electromagnetica a început producţia lor în serie. **Până în decembrie 1989,** au fost **fabricate circa 1,5 milioane** aparate telefonice de acest tip.

Pentru ascultarea discuţiilor din apartamentul cetăţenilor se proceda astfel: se verifica dacă persoana vizată poseda sau nu telefon sau avea cerere depusă de instalare. Apoi, din centrala telefonică i se deranja telefonul, fapt pentru care abonatul solicita **serviciul Deranjamente.** Se prezenta imediat un depanator care constata că aparatul este defect şi îl înlocuia cu unul modificat. Din acest moment, prin cuplarea la masa de ascultare se puteau asculta, în afara

convorbirilor telefonice, tot ce se discuta în camera respectivă **24 din 24 de ore,** deoarece receptorul fiind în furcă, prin modificările făcute, **microfonul rămânea deschis.**

Cu realizarea practică a interceptărilor telefonice a fost însărcinată Unitatea Specială „T" din Comandamentul pentru tehnică operativă şi transmisiuni.

Direcția Tehnică a D.I.E.

Era o unitate cu caracter special care **lucra tot timpul** – şapte zile pe săptămână – **ca să dezvolte şi să aplice tot felul de accesorii de spionaj,** de la aparate de fotografiat ascunse într-un nasture de haină până la emițătoare în miniatură, capabile să transmită mesaje codificate **Ja distanțe de mii de kilometri** doar în câteva fracțiuni de secundă. Conducerea unității era asigurată de colonelul **Aurel Sandu.**

Brigada Tehnico-Ştiințifică

Era unitatea specială, în cadrul Departamentului de Informații Externe, care se ocupa cu procurarea din Occident a unor documentații privind cercetarea ştiințifică în domeniul tehnic. A lucrat mult pentru edificarea operei Elenei Ceauşescu. La începuturile ei, unitatea a fost folosită de sovietici pentru **furtul de tehnologie occidentală,** pusă sub embargo de unele state. A fost unitatea condusă de general- maior loan Mihai **Pacepa*.**

Acțiuni Valutare Speciale

Unitate specială ce făcea parte din Departamentul de Informații Externe şi avea drept scop realizarea de Acțiuni Valutare Speciale (A.V.S.), constând în **aducerea de valută în țară fără export de produse româneşti.** în acest sens, se inițiau tratative cu diverse bănci occidentale de la care se obțineau credite, care la rândul lor erau folosite drept împrumuturi pentru lumea a treia sau a patra, cu dobânzi mult mai mari decât cele percepute de băncile creditoare. **Din diferența dobânzilor se obțineau profituri** care erau raportate drept realizări' ale unității A.V.S. şi folosite conform dispozițiilor lui Ceauşescu. Unitatea A.V.S. nu era singulară în sfera economiei româneşti, ea având corespondenți în fiecare dintre întreprinderile de comerț exterior şi în Banca Română de Comerț Exterior, prin aşa-numitele servicii O.V.S. (operațiuni valutare speciale).

Brigada Ştiință-Dezvoltare

Unitate specială ce făcea parte din Departamentul de Informații Externe, **specializată în procurarea,** prin mijloacele specifice muncii de informații externe, a **documentelor tehnice** necesare dezvoltării diferitelor ramuri ale economiei naționale, precum **şi racolării unor specialişti de înaltă clasă** într-un domeniu sau altul şi care să acceadă la colaborarea cu statul român, în vederea dezvoltării unor ramuri de vârf în industria românească.

Serviciul Special de Contrainformatii E.L. din cadrul unității „Emigrație*

Format din ofițeri D.I.E. (în special dintre cei readuşi de urgență în țară după plecarea generalului Mihai Pacepa), cât şi din ofițeri tineri, abia încadrați, sau aduşi din direcțiile securității interne, era obligat să organizeze, să coordoneze şi să preia în legătură toți agenții rețelelor interne şi externe care dispuneau de aşa-zisele posibilități pe linia contactării şi **anihilării** activității postului de radio ***„Europa Liberă"***

Centrul Național de Transmisiuni Cifrate (CNTC)

în România, organizația numită ***„Serviciul H"*** a fost înființată ca o componentă **ultrasecretă** putând da socoteală numai unui trimis sovietic, care o păstra în cel mai deplin secret, pe baza unor reguli draconice. Misterul în jurul acestui Serviciu H" era atât de profund, încât **existau numai câţiva oameni,** foarte atent selecționați, **cărora le fusese permis să afle care este nucleul acestui sistem –** teancurile de dosare de unică folosință conținând numere alese la întâmplare pentru codificare şi decodificare, venind periodic de la Moscova. Iar numărul celor care ştiau că, în afară de broşurile cu perechi de cifre trimise la Bucureşti, mai rămânea întotdeauna **o a treia copie la Moscova,** pentru cazuri urgente, era şi mai mic.

Mihai Pacepa a descoperit că **sistèmul de cifrare, în 1962, era descifrat de Kremlin.** Opinia se baza pe faptul că **tot mai mulţi dintre agenţii D.I.E. de valoare din Occident** raportau că fuseseră recent **contactaţi de ofiţeri KGB acoperiţi,** ce încercau să-i ademe-nească **să coopereze cu Moscova în loc de Bucureşti,** oferindu-le garanții substanțiale mult mai mari decât cele pe care le primeau de la D.I.E.

Gheorghiu-Dej a ordonat ca un grup de ofițeri de Securitate, strâns la repezeală, să înceapă să dea zaruri cu zece fețe cât e ziua de lungă, în schimburi, pentru a produce seriile româneşti de unică folosință. Mai târziu, el a introdus, în loc de zaruri, măsuri de tip loterie, dar sistemul a rămas până la mijlocul anilor '60.

În 1964 a fost contactat **„Reinert",** proprietarul unei companii vest-germane numită **EMI** care producea **maşini de codificare pentru forţele militare NATO** şi care ne-a aprovizionat şi pe noi. Maşinile au fost transformate de specialiştii români, sub numele de ***„Romcif".*** Şeful CNTC-ului era însărcinatul D.I.E., **generalul Vasile Goga.**

Trupele de securitate

Copiate după modelul sovietic, grupele române de Securitate au devenit, din anul 1950, o ramură a serviciilor speciale, separate de armata națională, de marină şi de forțele aeriene, a^nd uniforme şi regulamente proprii şi fiind **subordonate numai secretarului-general al P.C.R.,** prin ministrul de Interne. Aceste trupe constituiau **o forţă militară comunistă de elită, puternic îndoctrinată** – numărul comisarilor politici fiind de cinci ori mai mare decât la

Ministerul Apărării – având un echipament de luptă şi un standard de viaţă substanţial nu

128

bun, aici existând însă şi o **disciplină mult mai severă** decât în alte unităţi militare româneşti.

Principala lor sarcină era aceea de a apăra sediile partidului comunist, **atât pe cel central, cât şi pe cele regionale, precum** şi clădirea guvernului **şi de** a preveni căderea staţiilor naţionale de radio şi televiziune în mâna eventualelor forţe ostile **care ar dori să comunice cu populaţia. Cu trecerea timpului, armele lor uşoare din dotare au fost suplimentate cu** piese de artilerie **şi** vehicule blindate **şi cu** unităţi ultrasecrete chimice şi bacteriologice, **adăugate din anul 1976.**

Partea cea mai importantă a forţelor de Securitate nu mai era ţinută în jurul sediilor partidului comunist, ci **în jurul persoanei lui Ceauşescu.** Trupele erau staţionate la Băneasa ori la Snagov, pe ţărmul Mării Negre în timpul lunilor de vară, atunci când acesta se muta la Neptun şi în Munţii Carpaţi, pe timp de iarnă, atunci când reşedinţa şi biroul lui Ceauşescu se aflau la Predeal sau Sinaia.

La Grădiştea, funcţiona **U.M. 0900,** care era o **şcoală de perfecţionare a cadrelor de securitate.** Unitatea şi-a încetat activitatea la 24 decembrie 1989.

Serviciul X

Existent ca cel mai secret compartiment al D.I.E., se ocupa cu partidele comuniste şi mişcările pacifiste occidentale. Funcţiona acoperit în Brigada U, ce răspundea de munca ilegală. **Şeful brigăzii era** generalul Gheorghe Maxim, **nume de cod Gheorghe Manea.**

Serviciul X a fost **înfiinţat în 1972,** când Brejnev i-a cerut lui Ceauşescu **să caute activişti de partid de naţionalitate germană, greacă, israeliană şi italiană** care să ofere o totală încredere morală şi politică. Aceştia urmau să fie recrutaţi în calitate de ofiţeri ilegali şi pregătiţi în vederea unor viitoare munci de răspundere în partidele comuniste şi mişcările pacifiste ale ţării lor de origine şi urmau să fie expediaţi acolo ca cetăţeni ai acelei ţări, fie şi sub identitatea lor reală.

Sarcina acestor activişti consta în **a se infiltra în conducerea autohtonă a partidului comunist, a mişcărilor pentru pace,** ca şi în alte organizaţii şi mişcări de masă conduse de partidul comunist. în perspectivă, le revenea sarcina de a crea viitoarele forţe de Securitate ale ţării, ce **vizau lichidarea aparatului de stat capitalist în momentul accederii la putere.**

T.I.R.

T.I.R. este numele dat unei organizaţii de comerţ exterior din România care se ocupă cu transportul în alte ţări, cu autocamioane, al mărfurilor pentru export. Numele provine de la organizaţia intermediară – Transportul Internaţional

Rutier – care îi reglementează activitatea. D.I.E. a preluat controlul direct asupra întregului sistem de transport pe uscat TIR din România.

Până fn 1974, majoritatea şoferilor de pe camioanele TIR româneşti erau agenţi secreţi ai D.I.E., fiind instruiți să transporte clandestin oameni, arme şi droguri, precum şi să descarce lăzile încărcate cu materiale de spionaj de către agenții străini ai D.I.E. şi ofițeri deghizați de-a lungul autostrăzilor occidentale.

Până în 1978, D.I.E. a folosit din plin camioanele TIR pentru aducerea de materiale de înaltă tehnologie şi echipament militar în România, precum şi pentru contrabanda cu arme nemarcate şi droguri în Occident.

acestor mişcări erau înfăptuite sub protecția acordurilor internaționale TIR şi Majoritatea a sigiliilor de la vămile străine. în decursul anilor, **toate sigiliile şi formularele de hârtie folosite de către autoritățile vamale occidentale au fost multiplicate de D.I.E. şi păstrate la îndemână,** cu scopul de a înlocui sigiliul vamal original distrus pe drum în scopuri operaționale.

Flotila 50

„Flotila **50**" era numele codificat pentru **flota specială de avioane a lui Ceauşescu,** care, după modelul sovietic, era subordonată Ministerului de Interne. Ea cuprindea **două IL-62 noi şi două IL-18,** dotate cu dormitoare şi saloane pentru zboruri lungi, **două AN-24** şi **două elicoptere** pentru zboruri în țară. Mai era şi **un Boeing 707, construit la comandă** şi dotat cu echipament de comunicație.

Sediul Flotilei 50 era în partea sudică a Aeroportului Internațional Bucureşti Otopeni. Hangarele ce adăposteau aparatele păreau a fi o parte din aeroportul comercial. Comandantul flotilei era **generalul aviator Calomfirescu.**

Şcoala Militară de Securitate Băneasa

Şcoală destinată pregătirii ofiţerilor de Securitate. Regimul de viață era cazon, extrem de sever. Elevii prestau inițial o lună de instrucție militară, după care depuneau jurământul.

În **1970,** comandantul şcolii era **generalul Budişteanu Ion,** considerat un profesionist, ce activase trei ani sub acoperire în Franța, după care Ti căzuse rețeaua şi fusese retras în țară.

Orice greşeală, cât ar fi fost de neînsemnată, era sancționată fără menajamente. **Ofiţerii erau astfel formaţi încât să se obişnuiască să fie ei înşişi supravegheaţi şi să se supravegheze reciproc.** Era un antrenament pentru ca viitorul ofițer de Securitate să nu intre în panică, în condițiile când realizează că el însuşi este supravegheat, că este de fapt vânătorul vânat.

În **anul I** de şcoală se făcea o pregătire generală, de ansamblu, privitor la Securitatea statului: sarcini, obiective şi mijloace de lucru.

În **anul II** se făceau cursuri pe profile de activitate: contraspionaj, filaj, investigații.

Anul III era destinat mai mult laturii practice a noțiunilor teoretice învățate.

Grupul „Z"

Se ştie că, pe la mijlocul anilor '30, din dispoziția lui Stalin, a luat ființă infamul *„Spețbiuro"* sau *„Smersh",* o unitate ultrasecretă aparținând serviciului de informații externe, care avea ca sarcină asasinarea duşmanilor politici ai U.R.S.S. din afara țării.

La mijlocul anilor '50, după consolidarea comunismului în țările Europei răsăritene, **fiecare serviciu de informații externe al țărilor blocului sovietic dispunea de echivalentul lui *„Spețbiuro".*** D.**I**.E. avea ***,lgrupui Z",*** întrucât litera Z era ultima literă a alfabetului, reprezentând soluția finală de tristă amintire din lagărele naziste.

Secția era condusă după reguli draconice, fiecare operație de „pedepsire" de peste hotare fiind personal aprobată de conducătorul suprem al statului, **respectiv Ceauşescu.** Asasinii trebuiau să fie cetățeni străini, aparținând unor țări necomuniste. **Nu erau permise folosirea de documente în legătură cu aceste operații. După fiecare operaţie de pedepsire,** D.I.E. trebuia să producă „dovezi" care să incrimineze CIA sau alte organizații similare occidentale ca fiind autoare.

Capitolul VI

OPERAȚII PE CORD DESCHIS"

I.C.E. Dunărea: 0107

Prin **Decretul 164/1979** s-a reorganizat Ministerul Comerțului Exterior, iar prin **Decretul 276/1979** s-a instituit o nouă serie de măsuri menite să îmbunătățească activitatea de comerț exterior, cu referire specială la apetitul întreprinderilor producătoare le mărfuri pentru export.

Pentru impulsionarea activității de export din cadrul întreprinderilor şi ministerelor de resort, Ceuşescu trimite din nou în „obiective" ofițerii D.I.E. şi pe cei din Direcția III din departamentul intern de Securitate.

Toți aceştia convin asupra unui plan comun de acțiune codificat ***„operațiunea Dunărea***prin care cele două compartimente menționate ale Securității îşi delimitau şi îşi compuneau câmpurile de atac pentru *„înscrierea comerțului exterior românesc pe făgaşul gândit de tovarăşul Ceuşescu".*

Cum prin „operațiunea Dunărea", ofițeri; Ministerului de Interne aduceau servicii întreprinderilor şi Ministerului Comerțului Exterior, iar orice serviciu serios se plăteşte, activitatea ofițerilor ce acționau a început să fie recompensată în lei, prin deschiderea unui **cont-simbol în lei la B.R.C.E. pe seama Departamentului Securităţii Statului,** cont în care erau vărsate sumele ce reveneau drept **comision** din partea întreprinderilor de comerț exterior pentru „aportul" ofițerilor de Securitate în derularea contractelor şi-a celorlalte aranjamente de comerț exterior în care se implica şi Securitatea. Acest comisibn a

fost fixat inițial la un procent de până la **1,5%** din valoarea contractului de vânzare-cumpărare extern în care erau implicați şi ofițerii, sumă pe care I.C.E.-urile se obligau să o transfere în contul-simbol de la B.R.C.E., grație contabililor-şefi ai I.C.E., cu concursul funcționarilor de la B.R.C.E., care cunoşteau dedesubturile acestor transferuri.

Anii 1980 şi 1981 au decurs fără probleme pentru „operațiunea D- nărea". începând însă cu anul **1982,** lucrurile au început să transpire. Din ce în ce mai mulți directori de întreprinderi de comerț exterior şi chiar funcționari superiori din M.C.E. au început să se plângă în dreapta şi în stânga că li se iau banii cu japca din cont de către Securitate, **fără temei legal,** fără aprobările necesare pentru asemenea transferuri bancare, fără somații inițiale privind iminența unor astfel de goliri ale conturilor unor întreprinderi şi servicii de comerț exterior.

Informat de această situație, Ceuşescu se preface surprins şi admonestează pe loc Securitatea. **Din partea conducerii D.I.E., *„operațiunea Dunărea"* era condusă de generalul Aristotel Stama- toiu, locțiitorul şefului D.I.E.,** cunoscător al problemelor de comerț exterior. Generalul lansează ideea înființării unui compartiment în cadrul D.I.E. care să se ocupe exclusiv de comerț exterior, aşa cum era practica la unele instituții centrale.

Ideea generalului de înființare a unui asemenea compartiment este supusă dezbaterii Consiliului de Conducere al Ministerului de Interne. Se cere generalului să aprofundeze problema şi să vină cu o soluție mult mai viabilă. în scurt timp, **generalul propune înființarea unei întreprinderi de comerț exterior, la vedere,** ca să folosească atât mijloacele clasice de comerț exterior, civile^ cât şi cele cu caracter militar, cu uz de Securitate şi spionaj.

Pentru intrarea în legalitate a ideii, aprobată de toți membrii Consiliului de Conducere al Ministerului de Interne, se dă ordin de întocmire a decretului de organizare şi funcționare a noii unități de Securitate, codificată imediat ca fiind **U.M. 0107** în catalogul de unități al Ministerului de Interne.

Ca model, s-a inspirat după modul de organizare al I.C.E. Romtehnica, Carpați şi I.C.E. Terra, din subordinea M.C.E.*

Pentru legendarea originii şi scopului noii întreprinderi s-a hotărât ca ea să fie **trecută în subordinea M.C.E., însă efectiv, ea era subordonată Departamentului Securității Statului.** Această situație s-a menținut **până în aprilie 1983,** când, într-o broşură privind lumea comerțului exterior românesc, I.C.E. Dunărea era prezentată ca depinzând de Departamentului Securității Statului.

Odată cu apariția şi funcționarea sa, I.C.E. Dunărea a nemulțumit o serie de întreprinderi cu tradiție de comerț exterior prin preluarea de la acestea a operațiunilor de import-export, a mărfurilor de mare valoare şi volum mic, precum: diamante sintetice şi sculele dia- mantate şi abrazive – de la I.C.E. Tehnoimport-export; mobila şi covoarele produse de deținuți preluate de la llexim

şi Icecoop; alte operaţiuni de comerţ exterior, printre care transportul, navlosirea mărfurilor, asigurarea externă şi controlul mărfurilor de la întreprinderile aparţinând M.C.E., intermedieri de afaceri pe bază de comision, operaţiuni în contrapartide pentru import de materii prime, operaţiuni valutare speciale etc.

În al doilea rând, **seriozitatea cu care erau derulate contractele încheiate de I.C.E. Dunărea cu parteneri străini îi conferise un prestigiu pe piaţa externă faţă de celelalte întreprinderi de comerţ exterior româneşti.** Fără îndoială că Securitatea veghea din umbră ca să se realizeze cu prioritate producţia pentru export derulată prin intermediul I.C.E. Dunărea, lăsând pe planul doi celelalte întreprinderi. Nu este mai puţin adevărat că **I.C.E. Dunărea îşi selecta partenerii externi** cu mare scrupulozitate, **alegându-i pe cei mai valoroşi.** în acest scop, se folosea de informaţiile ofiţerilor D.I.E. aflaţi Ia post în diverse ţări occidentale. Să mai menţionăm că, **încă de la început, a folosit fonduri importante pentru reclama comercială.** Şi nu în ultimul rând, ea se detaşa de alte I.C.E.-uri prin seriozitatea cu care desfăşura tratativele comerciale şi vizitele prin întreprinderile producătoare pe care le organiza pentru partenerii străini ce se arătau dornici de a încheia afaceri.

În scurt timp, mai bine-zis după primii doi ani de activitate, ca urmare a bunelor rezultate obţinute, i se cere să-şi amplifice activitatea de comerţ exterior pentru **realizarea a cât mai multă valută ce mergea în întregime fa plata datoriei externe a României.**

Sediul I.C.E. Dunărea se afla pe **strada Varşovia,** nr. 4, într-o vilă. Aici a funcţionat, **din octombrie 1982 şi până în martie 1990.** Iniţial, vila servise drept sediu pentru ambasadele unor ţări occidentale acreditate la Bucureşti şi în 1972 trece în administrarea Ministerului de Interne, care la rândul său o va pune la dispoziţia D.I.E.

Din 1972 şi până în octombrie 1982, vila a servit drept sediu spionajului tehnologic român, aici reunindu-se brigăzile T.S. şi D.S. ale D.I.E. Instalarea I.C.E. Dunărea nu a dus la mutarea celor două brigăzi tehnice, care au rămas să-şi exercite mai departe activitatea într-un spaţiu mai restrâns, într-un corp de clădire aflat în incinta perimetrului vilei.

Clădirea dispunea de **21 de birouri,** în care erau montate telefoane cu trei cifre, graţie unei centrale telefonice proprii; birourile conducerii, în număr de patru, şi cele ale şefilor de serviciu, şase la număr, dispuneau de telefoane cu patru cifre racordate la centrala'Ministerului de Interne; 15 birouri dispuneau de telefoane de oraş, cu şapte cifre, **telefoane ce nu puteau fi interceptate,** deoarece dispuneau de dispozitive de decuplare automată atunci când pe reţea interveneau obstacole electronice; biroul generalilor, al secretarului de partid, dotate ambele cu legături telefonice cu întreaga ţară, **telefonul cu fir scurt cu trei cifre pentru legăturile operative cu Cabinetele I şi II din**

C.C. Cabinetul central din vilă era legat prin telefon T.O. (tehnico- operativ) cu prefecturile județene şi reşedințele lui Ceauşescu din țară.

Clădirea mai dispunea de un **sistem de alarmă complicat,** bazat pe principii electromagnetice combinate cu cele fotoelectrice. De cum se deschidea poarta de la intrare, un senzor TI avertiza discret pe portar, salariat ce îşi avea postul în holul mic din partea dreaptă.

Ceilalți senzori erau dispuşi pe uşile fişetelor din birourile şefilor. Toți aceşti senzori erau legați la un tablou dispus în camera ofițerului de serviciu (fiecare salariat îşi avea rândul) şi care indica locul unde a avut loc excitarea senzorului prin deschiderea uşilor şi ferestrelor fără decuplarea alarmei.

Dacă o pasăre trecea în zbor şi atingea uşor cu aripa geamul unuia dintre birourile mari se declanşa imediat alarma în întreaga clădire.

Clădirea dispunea de o **centrală termică proprie,** dotată cu injec- tor electronic de motorină ce asigura o temperatură constantă de 25°C în toate încăperile şi un consum redus de 45-50%.

Birourile mai dispuneau de **aparatură modernă,** cum ar fi: telex, **fax,** xerox şi malaxor de tocat hârtia. La subsol era amenajată o sală de mese cu un bufet, laborator foto şi depozit de materiale.

I.C.E. Dunărea a luat ființă în baza decretului 382/15.10.1982 şi a funcţionat până la 19.01.1990, când a intrat în lichidare, iar de la 24.01.1990 un colectiv format din reprezentanți ai B.R.C.E., M.C.E şi M. Finanțelor a efectuat controlul activității întreprinderii, urmând ca de la 01.03.1990 să-şi înceteze activitatea odată cu ultimele livrări contractate.

Activitatea I.C.E. Dunărea se derula în cadrul a 6 **secţii,** director coordonator fiind generalul-locotenent Aristotel Stamatoiu, locțiitor al şefului C.L.E. şi secretar de stat în Ministerul de Interne.

In 1984, după trecerea generalului Pleşiță ca şef al Şcolii de perfecționarea cadrelor M.l. de la Grădiştea, generalul A. Stamatoiu a urcat în fotoliul de şef al D.I.E., predând conducerea I.C.E. Dunărea generalului-locotenent **Epifanie Amohnoaie,** fost şef al Inspectoratului Județean Bacău al Ministerului de Interne, sprijinit în ascensiunea sa de Alexandrina Găinuşă.

În conducere se mai aflau:

Colonelul **Gheorghe Bădiţă.** Anterior I.C.E. Dunărea a fost şef al brigăzii T.S. din cadrul D.I.E. La înființarea între-prinderii a fost numit director-adjunct şi în continuare şef al brigăzilor T.S., ofițerii T.S. continuându-şi activitatea în clădirea preluată de I.C.E. Dunărea. în 1978 a fost avansat la gradul de general-maior şi trecut ca adjunct al ministrului Comerțului Exterior.

Locotenent-colonelul **Constantin Gavril.** Fost şef al Agenției Economice a României din Cairo. Este numit prim-adjunct al directorului coordonator al I.C.E. Dunărea pentru subordonați şi director-general pentru terți, fiind singurul cunoscut oficial ca lucrător în comerțul exterior.

Maiorul **Petre Moisa,** absolvent al Facultăţii de Petrol şi Gaze din Bucureşti, inginer petrolist. Ofiţer de Securitate la terminarea facultăţii, a lucrat o vreme la Institutul de Economie Mondială (director: **colonel D.I.E. – Costin Murgescu)** şi apoi la Agenţia economică română de la Milano, în calitate de consilier, îndeplinind sarcini pe linie informativă. Este promovat locţiitor al şefului brigăzii S.D. şi uns ca director-adjunct al I.C.E. Dunărea. în 1985 este avansat la gradul de locotenent-colo- nel, iar în 1986 devine director al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, cel care însoţea ambasadorii străini când aceştia îşi prezentau scrisorile de acreditare sau cereau să fie primiţi de şeful statului.

*

Spre deosebire de celelalte întreprinderi de comerţ exterior (cu excepţia I.C.E. Carpaţi, I.C.E. Terra), **I.C.E. Dunărea a avut cont în valută la B.R.C.E.** Procurarea de devize s-a făcut cu precădere prin cedarea de către întreprinderile de comerţ exterior (aparţinând de ministerele economice) a unei cote-parte din devizele obţinute la exportul de produse româneşti pe relaţia devize convertibile (cele de pe relaţia „cliring ţări socialiste" neprezentând interes pentru I.C.E. „Dunărea").

În anii 1983-1988, cota-parte pentru I.C.E. „Dunărea" a fost de 50% din încasările la export. Ulterior, procentul s-a diminuat, deoarece fostul viceprim-ministru N. Ibănescu a observat că există o mare diferenţă între volumele de export raportate de I.C.E.-uri şi cifrele încasărilor în devize convertibile vărsate la fondul centralizat al statului. Cota-parte pentru I.C.E. „Dunărea" era precizată de către fiecare întreprindere de comerţ exterior prin documentul prin care se remiteau la B.R.C.E. documentele comerciale aferente livrărilor de mărfuri la export.

Cedarea unei cote-parte de valută la I.C.E. „Dunărea" (în detrimentul valutei vărsate la fondul centralizat al statului) **s-a făcut ca urmare a unor presiuni exercitate asupra conducerilor celorlalte I.C.E**.-uri, care, dacă s-ar fi opus, ar fi riscat să nu primească vize de ieşire la deplasările în străinătate în interes de serviciu.

„Sprijinul" acordat I.C.E.-urilor de către personalul I.C.E. „Dunărea", în contul procentului de devize pe care îl încasa, se limita la a participa la tratativele comerciale pe care le susţineau delegaţii I.C.E.-urilor. La aceste tratative personalul I.C.E. „Dunărea" nu se angaja cu nici o semnătură pe documentele contractuale, fiind de fapt numai *„ochiul şi timpanul* **M./.".** Este de reţinut că **reprezentanţii I.C.E. „Dunărea" nu lipseau niciodată de la tratativele purtate în străinătate.** înainte de plecare, ei nu făceau nici o pregătire profesională în vederea rezolvării cu succes a misiunii. Beneficiau însă de **diurne de deplasare cel puţin duble** (conform baremului M.I.), iar la întoarcere erau **exceptaţi de la**

orice control vamal, întrucât nu risca cineva să deschidă valizele delegaților I.C.E. „Dunărea" (identificați la sosirea pe aeroport de un delegat al M.I.).

S-a pus de multe ori întrebarea la ce au servit fondurile în valută depuse în contul I.C.E. „Dunărea" în detrimentul fondului centralizat al- statului. Se cunoaşte că au fost folosite pentru finanțarea de publicații şi publicitate în străinătate pentru „perechea prezidențială", cât şi pentru finanțarea activității din străinătate a membrilor ambasadelor cu dublă subordonare (M.l. şi M.A.E.), **care se ştie că dispuneau de** fonduri speciale.

Prin activitatea ocultă dusă de I.C.E. „Dunărea" nu numai că au fost legalizate sustragerile de valută din bugetul țării, dar **România a pierdut de două ori, şi la import şi la export. La import,** unde în afară de privilegiile şi exclusivitățile acordate unor firme străine pe termen lung, partea română a fost nevoită să accepte şi **materii prime de calitate inferioară, cu acordarea de creşteri de preț,** întrucât aceste firme îşi impuneau condițiile lor, care să le asigure şi un beneficiu propriu suplimentar pentru aportul adus la constituirea de fonduri valutare în străinătate la dispoziția unor I.C.E.-uri sau persoane din România. **La export,** datorită materiilor prime importate, necorespunzătoare calitativ, **nu se puteau obține prețuri competitive** şi nu se puteau realiza exporturi în condiții de eficiență.

Pentru operațiunile de comerț exterior, I.C.E. „Dunărea" primea un comision de **1,5%** din valoarea contractului, sumă care se vărsa **în contul Securității** prin concursul B.R.C.E.

Începând cu 19.01.1990 I.C.E. „Dunărea" a intrat în lichidare, iar la 01.03.1990 şi-a încetat complet activitatea.

Diamantele Securitătii

Acțiunea *„Stele",* numele codificat de fabricare a diamantelor sintetice, i-a fost încredințată brigăzii S.D., condusă de genera- lul-maior inginer Teodor Sârbu, **un bun specialist. Menționăm că, la scurtă vreme după fuga lui Pacepa, generalul Sârbu, care nu prea îşi ținea gura,** a murit în urma unei explozii „întâmplătoare" Ia garajul său, **eveniment petrecut în** ianuarie 1984. **Cu el, dispare singurul om care cunoştea întreaga odisee a acțiunii „Stele".**

Când Nicolae Ceauşescu a văzut primele diamante artificiale, a dat Tdin să se facă o" fabrică şi în România, care să le producă pe scară mare. A fost ales şi locul: **un garaj părăsit pe strada Bujoreni din cartierul Drumul Taberei.** Utilajele au fost achiziționate cu bani gheață şi aduse pe diferite căi în țară.

Acțiunea a început în 1972-1973 şi a fost finalizată în 1977. Securitatea a cheltuit atâția bani în tot acest timp încât, **de 26 ianuarie 1978,** când **Elena Ceauşescu le-a propus celor de la Interne să-i facă tovarăşului cadou un... borcan cu diamante,** generalul Sârbu, când a văzut cele 10 kg de pietricele alături de o puşcă de vânătoare, cadouri pentru „şeful cel mare", ar fi

spus: *„Prea scumpă această distracție".* Şi reflecția a fost auzită de urechi indiscrete şi raportată. Urmarea o cunoaştem...

Cea mai secretă unitate industrială a țării, **copilul Securității, a rămas să fie gestionată de Ministerul de Interne şi nu, cum era normal, de industria de mecanică fină. Pentru că,** conform ideilor lui Ceauşescu, ca şi în cazul drogurilor şi armelor, comerțul de contrabandă trebuia să fie efectuat de Securitate.

Prin urmare, în **1975,** Ministerul de Interne înaintează o notă, cu acordul lui Gheorghe Oprea – prim-vicepcim-ministru – prin care se arată că instalațiile de sinteză pentru diamante produc **(60 kg)** şi că **a fost asimilată în întregime tehnologia de producere a acestora.** Se solicita înființarea în cadrul Securității a unei unități de producție specială, organizată pe principiul bugetar. Personalului civil i se asigura o retribuție cu 20% mai mare decât primeau civilii din M.I., precum şi alte sporuri. în **mai 1976,** Nicolae Ceauşescu semnează **Decretul de înființare a unității militare „P.S." (Producţie Specială),** care avea în schemă **140 de posturi** - 13 ofițeri, 9 subofițeri şi 118 angajați civili.

Într-un alt decret va fi mărit numărul de posturi la **526.** Decretul purta numărul **163/29.XII.1975** şi finanțarea se făcea conform articolului **55** „cheltuieli speciale". Sediul: **str. Bujoreni 5-7.**

După aprobare, **Decretul nu va fi publicat în Buletinul Oficial al R.S. România.** Decretul prezidențial prevedea *„contractarea de către Ministerul de Interne, în 1976-1978,* a *echipamentelor şi utilajelor necesare dotării noii dezvoltări, precum şi trecerea fondurilor în valută la B.R.C.E., într-o poziție specială şi într-un cont separat".* Securitatea era autorizată să cumpere echipamente şi materiile prime, direct sau prin întreprinderi de comerț exterior. N-a fost omisă din Decretul 286/1976 nici cota de gaze naturale. Interesant este şi faptul că în anexa nr. 1 este specificat şi cursul de revenire brut: leu/leu valută .

Prin urmare, Tudor Postelnicu – pe atunci şeful D.S.S. -, şi Gheorghe Oprea – prim-viceprim-ministru – au întocmit şi ei o „expunere de motive" în termeni cât mai oficiali, din care tot transpar dedesubturile afacerii. Postelnicu prinsese aripi: **obiectivul *„P.S."* ajunsese la 2,92 milioane carate (885 kg) şi oferea mari disponibilități la export.** De aceea, solicita ca materiile prime – pirolita, cobaltul, grafitul – să fie

aprovizionate prin mijloacele muncii speciale, cu derogare de la unele reguli generale de import.

Subliniem faptul că, **întrucât producerea diamantelor sintetice era protejată de patentele concernelor** *„General Electric Company"* **şi** *„De Beers",* lucru care face prohibitivă vânzarea directă, s-a prevăzut ca valorificarea producției să fie efectuată prin firma „Suni- tron" sau alte firme intermediare. Decretul **secret** 144/12.VI.1978 dat de Ceauşescu pentru obiectivul „P.S." prevedea **exceptarea de la controlul vamal intern,** iar banii urmau a fi vărsați

în **contul** *„O.V. 78".* Mai târziu, operațiunile comerciale vor reveni **I.C.E.** *„Dunărea".*

IPRS II Băneasa

IPRS II (Băneasa) se voia **o copie românească a oraşului microelectronicii situat nu departe de Moscova,** losif Stalin însuşi ordonase construirea primului oraş tehnologic, după ce agenții lulius şi Ethel Rosenberg* furnizaseră informații referitoare la bomba atomică.

Acel „oraş nuclear" care a pus capăt monopolului occidental a fost, în curând, urmat de altele. „Oraşul cosmic" a devenit celebru pe **12** aprilie 1961, odată cu lansarea lui Vostok I şi a primului cosmonaut luri Gagarin.

Brejnev a creat „oraşul microelectronicii" cu scopul de a transforma puterea nucleară sovietică într-un sistem de arme de primă mână, având precizia americană. Acest oraş face parte dintr-un sistem foarte secret de **„oraşe tehnologice" numite G.N.T.,** însemnând *„gorod nauki i tekhniki".* **Scopul acestora era de a crea noi tehnologii militare şi sisteme de armament bazate pe spionajul efectuat în Occident de către KGB şi GRU.**

Aceste oraşe nu figurează pe nici o hartă, nici chiar militară, sunt construite şi conduse de KGB, iar întreaga populație, formată în special din oameni de ştiință şi ingineri, este pe statul de plată al KGB-ului,. deşi câțiva dintre ei sunt rotiți de la Ministerul Apărării şi de la diferite institute de cercetare ştiințifice. Până în 1978, populația lor combinată depăşise **20.000 locuitori.** Ultimul din serie a fost GND pentru *„strateghiceskaia oborona"* însărcinată cu dezvoltarea sistemului de rachete antibalistice, în conformitate cu filozofia Kremlinului potrivit căreia **cel care controlează Spațiul conduce Lumea.**

IPRS II avea expus echipament pentru producerea circuitelor integrate de uz militar, sustrase recent din Statele Unite, furnale de difuzie, reactoare epitaxiale, aliniamente cu mască, generatoare şablon şi **emițătoare cu fotografie.** Ele erau dispuse în Pavilionul „TI",

al cărui director èra generalul inginer electronist **Teodor Sârbu.** Aparatura provenea de la „Texas Instruments".

Tot echipamentul de microelectronică fusese obținut de DIE şi DIA prin contrabandă, folosindu-se firme sau birouri fictive create în Germania de Vest, Austria sau Japonia, **furate de către agenții DIE având paşapoarte occidentale.** Aceste companii importau, chipurile, echipamentul american pentru câteva țări necomuniste. Undeva, în timpul transportului, **etichetele şi documentele însoțitoare erau schimbate cu altele false,** prezentând echipamentul ca pe ceva nesemnificativ, cum ar fi articole fotografice sau de laborator, iar lăzile erau apoi încărcate în avioane sau pe nave comerciale româneşti. Din motive de securitate, **firmele fictive erau dizolvate după câteva operațiuni importante şi înlocuite cu altele noi.***

Acțiunea „Venus"

După fuga lui Pacepa, faimoasa acțiune *„Orizont"* a fost reluată şi continuată, fiind rebotezată ***„Venus"*, cunoscând două variante: *„Venus 1"*ş\ *„Venus 2"*.**

Față de acțiunea „Orizont", „Venus" – cu cele două variante ale sale – îşi propusese drept **obiectiv principal** *„refacerea imaginii deformate a României în Occident",* urmare a presupuselor dezvăluiri ale lui Pacepa, precum şi urmare a atacurilor mediilor de informare în masă occidentale la adresa lui Ceauşescu şi a politicii sale interne şi pe plan internațional.

Dat fiind că, **în anul 1980, România era implicată în patru mari evenimente de interes internaţional** – Conferința pentru Securitate şi Cooperare în Europa, ce urma să aibă loc în luna mai la Bruxelles, vizita lui Ceauşescu în Franța la sfârşitul lui iulie, Reuniunea Conferinței pentru Securitate şi Cooperare în Europa de la Madrid din septembrie-noiembrie şi vizita în Suedia a Ceauşeştilor -, **Departamentul de Informaţii Externe a fost solicitat să se implice total în activitatea de dezinformare a opiniei publice internaţionale,** pentru prezentarea într-o lumină cât mai favorabilă a realităților româneşti şi mai ales a modului în care sunt respectate drepturile omului în România.

Aceştia au constituit în principal factorii ce au determinat reluarea cu alt nume de cod a fostei acțiuni „Orizont". Noua denumire „Venus" avea să fie ulterior divizată în acțiunea *„Venus 1"* şi *„Venus* 2", ambele având vectorii îndreptați către vestul Europei şi Statele Unite.

Cele patru evenimente menționate necesitau, **pentru evitarea unor momente penibile pentru conducerea ţării,** gesturi de bunăvoință din partea autorităților româneşti care se ocupau de aprobarea emigrărilor din țară în Occident.

Într-o primă etapă s-a pornit de la ideea aprecierii solicitanților la emigrare **în funcţie de anii de studii efectuaţi în ţară.** Astfel, toți solicitanții de viză de emigrare **care nu dispuneau de studii superioare** s-a hotărât să primească de urgență paşapoarte maron pentru stabilirea în Occident, funcție de rudele pe care le aveau acolo şi îi puteau sprijini.

De ducerea la îndeplinire a acțiunii „Venus 1" erau răspunzători atât ofițerii DIE din centrală şi județe, cât şi ofițerii de la direcțiile de Securitate internă şi de la inspectoratele județene ale aceleiaşi instituții.

Principala sarcină a unui ofițer ce participa la „Venus 1" era cea de prelucrare contrainformativă a celor care urmau să plece definitiv în Occident.

Instructajul contrainformativ îşi propunea două scopuri:

1. **încetarea oricăror acţiuni de protest şi avertizare împotriva autorităţilor române** din partea celui care urma să emigreze, cât şi din partea celor de afară, care, prin asemenea procedee, încercau să urgenteze eliberarea documentelor de plecare definitivă din țară a celor aşteptați de mult să le vină în

preajmă; această prelucrare contrainformativă privea numai perioada cuprinsă între data depunerii cererii de emigrare şi plecarea efectivă în exterior;

2. **abţinerea de la denigrarea ţării şi a conducerii acesteia** în perioada de după stabilirea definitivă în Occident; **participarea activă la desfăşurarea acţiunilor organizate de către ambasadele ţării noastre** pe linia atragerii emigranţilor români la rezolvarea unor afaceri ale autorităţilor de la Bucureşti, precum **obţinerea clauzei naţiunii cele mai favorizate de** la Statele Unite, contracararea iredentis**mului** maghiar etc.

Pentru că mulţi dintre beneficiarii lui „Venus 1" erau slab pregătiţi profesional, iar alţii nu se acomodau cu regimul de viaţă occidental, în special cu legile penale, **autorităţile** locale i**-au obligat** pe toţi aceşti pribegi prin diverse ţări **să se înscrie în evidenţele lagărelor** de **emigranţi** şi să respecte regulamentele acestor stabilimente, pentru a putea fi mai uşor supravegheaţi. Aceste măsuri aspre luate de poliţiile ţărilor respective îşi aveau ca motivaţie faptul că, **de la** venirea valului **de emigranţi, fenomenul infracţional primar atinsese cote nemaiîntâlnite până atunci:** furturi din magazine şi apartamente, spargeri de autoturisme şi vitrine, tâlhării la drumul mare, înşelăciuni diverse etc.

Ca urmare, „*Venus 1",* departe de a-şi atinge scopul urmărit, a condus **Sa** accentuarea degradării imaginii României în Occident.

.Venus 2"

„Venus 2", faţă de precedenta acţiune, prevedea o instruire complexă a celor avuţi în vedere pentru expedierea peste hotare, pregătire ce se finaliza cu semnarea unui angajament de colaborare cu Securitatea, precum şi dotarea candidatului cu un sistem de legătură cu ofiţerul care l-a instruit.

Candidaţii ce se înscriau în „Venus 2" trebuiau să întrunească următoarele **calităţi personale:**

1 - să fie absolvenţi ai unor forme de învăţământ superior;

2 - să fie membri de partid sau UTC;

3- să aibă asigurate locuri de muncă în exterior la firme industriale sau comercial-bancare care prezentau interes pentru serviciile secrete române. De asemenea, se solicita şi să aibă asigurate posibilităţile de locuire din partea unor rude sau persoane cunoscute ca fiind serioase.

Se excludeau aceia care participaseră la acţiuni de protest la adresa partidului sau autorităţilor române.

Scopul acţiunii „ ***Venus 2" era* acela** de a crea o reţea de colaboratori externi care să influenţeze următoarele categorii de persoane, în favoarea statului român:

– conducătorii unor firme industriale care produceau aparatură şi diverse instalaţii puse sub embargo pentru ţările socialiste; se cerea influenţarea lor în vederea livrării către România, printr-o verigă intermediară, a acestor produse supuse embargoului;

– conducătorii şi managerii firmelor comerciale, pentru a intra în relații de afaceri cu întreprinderile româneşti, în condiții reciproc avantajoase şi în detrimentul celorlalte țări socialiste;

– conducătorii băncilor occidentale sau instituțiilor financiare mondiale pentru acordarea de credite României, în cele mai avantajoase condiții, termene de rambursare elastice, dobânzi minime şi termene de garanție largi;

– şefii delegațiilor permanente în organismele internaționale pentru a se abține de la boicotarea aprobării proiectelor de tratate internaționale, amendamentelor sau moțiunilor propuse de România forurilor respective;

– directorii şi redactorii mijloacelor de informare în masă din Occident şi care se situau pe o poziție net defavorabilă politicii duse de Bucureşti în exterior şi interior;

– emigranții români ce dispuneau de posibilități materiale bune sau foarte bune în vederea sponsorizării diverselor acțiuni ale ambasadelor române sau ale serviciilor de informații externe, pentru reuşita şi credibilitatea acestora în rândul diasporei;

– scriitorii români exfeți şi care criticau vehement politica lui Ceauşescu, de îndoctrinare s poporului român cu sloganurile comuniste la modă în acele timpuri;,

– conducerea instituțiilor de învățământ superior, academii şi societăți culturale şi ştiințifice, în vederea acordării de diplome şi medalii cuplului prezidențial român, precum şi pentru emiterea unor invitații de vizitare a unor asemenea aşezăminte de către cei doi soți, în cadrul vizitelor oficiale în statul respectiv;

– alte persoane care apăreau în centrul atenției serviciilor secrete în timpul derulării unor acțiuni, în țară sau în exterior.

După pregătirea contrainformativă pe unul dintre domeniile de mai sus, funcție de posibilitățile colaboratorului, se trecea la **instruirea privind folosirea sistemului de legătură prin parole memorate,** sistem care intra practic în funcțiune numai după ce emigrantul se instala în postul pe care îl viza din țară. Până în acel moment, el era lăsat în pace, Securitatea, prin ofițerii de legătură, neavând interesul să-şi compromită sursa externă printr-o conlucrare neavenită.

Se cunosc multe cazuri în care emigranții au acționat conform celor stabilite în țară sau în exterior, prin intermediul ofițerilor aflați la post în țările respective.

Nu toţi emigranţii au respectat angajamentul semnat cu Securitatea. Foarte mulți dintre ei s-au pierdut în ceață sau au refuzat să colaboreze cu Securitatea, amenințând cu denunțuri la autoritățile locale în cazul în care ofițerii D.I.E. nu-i vor lăsa în pace.

În anul 1981, analizându-se rezultatele acțiunii „Venus 2" s-a tras **concluzia că,** prin această acțiune, au fost **scoşi afară foarte mulţi specialişti**

români în diverse domenii şi care, odată ajunşi în exterior, **au ignorat total D.I.E.** care i-a ajutat să plece.

Ca o concluzie s-a dispus **încetarea acţiunii *„Venus"*.**

Capitolul VII

REȚEAUA CARAMAN

9

Spionul care a umilit NATO

De numele generalului Mihai Caraman este legată una dintre cele mai reuşite afaceri de spionaj efectuată de serviciile secrete române între anii **1960-1969,** având ca obiectiv penetrarea sacrosanctului N.A.T.O. Şi, într-adevăr, **Caraman a reuşit o performanţă puţin obişnuită: înjghebarea unei reţele extraordinar de eficiente prin care s-au scurs informaţii deosebit de valoroase pentru Tratatul de la Varşovia.** De fapt, Mihai Caraman, fie că o ştia sau nu pe atunci, lucra mai mult pentru serviciile sovietice K.G.B, şi G.R.U. Astăzi, când dosarele secrete ale războiului invizibil inerent celuilalt război, rece, încep să fie scoase la lumină şi de o parte şi de cealaltă, aflăm că în antenele ce erau plasate în avant-posturile muncii informative sovietice, se aflau trei servicii, până la un timp satelite: al R.D. Germane, cehoslovac şi... românesc!

Căderea *„reţelei Caraman",* după numele celui care i-a fost artizan, **nu s-a datorat,** cum s-a crezut la vremea respectivă şi încă mult timp după aceea, **vreunei greşeli, ci trădării** cauzate la origine de nişte mişcări făcute „undeva" **în cadrul serviciilor secrete sovietice, la nivel de conducători de zone de acţiune.** Amănunte şi detalii nu se ştie dacă se vor cunoaşte vreodată. Şi poate că nici nu mai prezintă importanţă...

Mihai Caraman a sosit la Paris în decembrie 1958. **Acoperirea sa era cea rezervată numai acelora care se bucurau de o trecere deosebită din partea conducerii organelor fostei Securităţi. Trebuie să spunem că** numai în cazul unor operaţiuni de extremă importanţă, ce implicau riscuri mari, se acorda acoperirea diplomatică. **într- adevăr, Mihai Caraman ocupa postul de** prim-secretar şi consilier economic comercial. Timp de 11 ani, va conduce antena serviciilor speciale în Franţa.

Celor care îl întâlneau pentru prima oară, Mihai Caraman ie oferea imaginea unui bărbat înalt, cu corp atletic, elegant îmbrăcat şi cu o figură inteligentă şi plăcută. **Locotenent-colonel la 30 ani,** Mihai Caraman promitea o carieră strălucită. **Provenea dintr-o familie cu suficientă stare materială, beneficiase de o cultură solidă** şi vorbea **o franceză fără cusur.** Comportându-se disciplinat cu superiorii, îndeplinea ordinele aşa cum prevedea regulamentul, fără a ştirbi vanitatea acelora care urcaseră treptele ierarhice prea repede şi fără merite deosebite, poate doar cele de ordin politic...Energic şi exigent cu subordonaţii, se dovedise un **bun organizator** şi un om **plin de dinamism.**

Sensibil la sexul frumos, nu-i erau indiferente toate acele „amănunte" ce fac viața frumoasă.

În inexpugnabilul N.A.T.O., Caraman utiliza trei agenți pe care îi recrutase: Imre Nahit, ofițer turc, Robert Van de Wielhe şi Francis Rousilhe, doi funcționari francezi.

Racolare cu ajutorul... primarului din Paris !

Ianuarie 1960. Parisul era înghețat şi posomorât. Pe străzile pe care se circula anevoie, o maşină ducea patru diplomați români la Primărie. Printre ei – Mihai Caraman. Cei patru aveau să-şi reprezinte țara la una dintre recepțiile oficiale care marchează tradițional Anul Nou. Festivitatea conta printre cele mai importante, nu din pricina bufetului, ci pentru că la ea participa întregul corp diplomatic.

Recepţie la Primăria Parisului. Maiestuoasa clădire, patinată de vreme, este luminată, „ă giorno". Risipa de lumină este multiplicată de apele bijuteriilor ce scânteiază orbitor. Dömni şi doamne, îmbrăcați elegant, formează un amalgam ce se mişcă pe fundalul unei muzici discrete. Convorbirile în toate limbile pământului sunt întretăiate de clinchetul cupelor de cristal pline cu şampanie. Consiliul municipal al capitalei Franței a primit corpul diplomatic. Este prezentă floarea diplomației mondiale. Sălile sunt neîncăpătoare, atmosfera este destinsă, se discută, se fac noi cunoştințe, se schimbă impresii, se leagă prietenii, chiar şi sentimentale...

Mihai Caraman era mohorât. Până atunci nu făcuse progrese în adevărata lui activitate. **în şaptesprezece luni în care căutase să găsească agenți de recrutat, nu izbutise nimic.** Cei vreo zece posibili agenți, care nici nu bănuiseră măcar că fuseseră urmăriți, cântăriți şi studiați cu minuțiozitate, nu-l satisfăcuseră. Cum însă reuniunile mondene sunt uneori terenuri prielnice pentru astfel de vânători, Caraman acceptă să-l însoțească pe ambasadorul Nicuță la serata de la Primărie.

În anul acela, autoritatea pariziană care invita la recepția respectivă era **Pierre Devraigne.** Medic-şef al centrului de luptă împotriva sterilității, era un practician renumit, care, din martie 1959, devenise preşedintele consiliului municipal, adică, întrucâtva, **primarul Parisului,** calitate în care îi primea acum pe diplomații străini.

Secondat de un secretar, doctorul Devraigne veghea ca nici unul dintre invitați să nu se plictisească. Astfel, l-a abordat pe Mihai Caraman, care era singur, şi **i-a prezentat o vagă cunoştinţă, pe Robert Van de Wielhe, funcţionar al N.A.T.O.**

Lângă unul dintre' bufete, în mijlocul unui grup de sud-americani zgomotoşi, un bărbat mic de statură, vioi, de circa 35 ani, se întreținea politicos cu un străin, foarte „latino-american". Aşa cum se obişnuieşte, mai ales după o seară plăcută, la despărțire, cei doi au făcut schimb de cărți de vizită iar omul

nostru plin de viaţă şi bine dispus, Robert Van de Wielhe, a descoperit că prietenul său, pe care îl credea columbian, este în realitate diplomat şi se numeşte... Mihai Caraman.

„Un milion de franci lunar vă satisfac ?"

Peste câteva zile, pe la începutul lui **ianuarie 1961,** a sunat telefonul în apartamentul lui Van de Wielhe. Era Caraman.

– Aş vrea să vă fac o invitaţie... Dar nu ştiu când sunteţi disponibil.

– Sâmbătă.

– Atunci de acord, la Prunier, !a ora...

Van de Wielhe avea o fire prietenoasă şi lega uşor contacte, mai ales acum, când se simţea foarte flatat de a fi în compania unui diplomat dintr-o ţară răsăriteană.

Pentru ofiţerul de informaţii, obişnuit să analizeze cu luciditate şi obiectivitate calităţile şi mai cu seamă punctele slabe ale caracterului viitoarei sale victime, la sfârşitul recepţiei aproape că nu mai încăpea nici o îndoială că Van de Wielhe trebuia urmărit îndeaproape şi recrutat.

A urmat o perioadă de tatonări, de rapoarte trimise de Caraman şefilor de la Bucureşti, cifrat, desigur, prin care îi ţinea pe aceştia la curent pas cu pas, cu progresele înregistrate în subjugarea victimei sale.

La fiecare dintre întâlnirile sale cu funcţionarul N.A.T.O. ofiţerul român de informaţii dezvolta aceleaşi idei. înţelegea, spunea el, că orânduirea comunistă îi poate speria pe occidentalii care ţin la economia liberală cu avantajele ei. El credea, totuşi, că oamenii de stânga şi de dreapta erau mai puţin îndepărtaţi unii de alţii decât se părea, că pot colabora la instaurarea unei societăţi mai drepte şi mai bune pentru toţi. Nu era vorba doar de a repartiza mai bine bogăţiile, domeniul rezervat economiştilor, ci fiecare poate veghea la salvarea autonomiei ţării sale, poate să o facă mai bine cunoscută altora, care îşi fac o imagine falsă despre vecin. Asta ar însemna o pace fără însă a fi pusă în discuţie de Marile Puteri. **Adevăratul duşman este expansionismul, cel al Statelor Unite, la fel de funest ca şi imperialismul Uniunii Sovietice.** De când se afla în Franţa, el, Caraman, se considera destul de bine plasat ca să poată aprecia situaţia. **Era evident că influenţa americană copleşea Europa.** Totul se petrecea ca şi cum Washingtonul urmărea să canalizeze în folosul său politica externă a democraţiilor occidentale, ca să le transforme în **sateliţi** care ar deveni, totodată, **bazele lui...**

Abia după trei luni, când între cei doi s-a ajuns la un anumit grad de încredere, francezul i-a mărturisit, între două păhărele de calvados, lui Caraman că lucrează **de peste nouă ani la N.A.T.O.** Bineînţeles, Caraman s-a arătat foarte surprins şi chiar neîncrezător. Punctul critic a fost apoi trecut foarte repede, mai ales că legenda era convenţională: *„totul pentru binele şi pacea între naţiuni"* şi,

pentru a se înăbuşi cel mai mic scrupul, a trecut repede dintr-un buzunar în altul circa **un milion de franci vechi, în trei-patru reprize.**

– Domnule Wielhe, nu sunt pretențios, aduceți tot ce vă cade în mână şi ce găsiți la N.A. T. O., chiar dacă nu vi se pare interesant...

Van de Wielhe deținea un post bine situat la serviciul de documentare, unde sorta materialele în pachete, sute de documente secrete sau confidențiale care priveau fie bugetele militare ale Organizației, cât şi infrastructura sau lista funcționarilor. Când serviciile secrete sovietice au început să primească materialele obținute de Caraman, au rămas, se spune, surprinse. **Depăşea orice imaginație!**

Spionaj cu... înlocuitori şi DST

Van de Wielhe a începu să realizeze în ce afacere se băgase, de fapt aşa cum se întâmplă de obicei, abia atunci când agentul român a început să-l preseze, solicitându-i tot mai mult. Pentru „serviciile" sale **primea lunar un milion de franci. Pentru a scăpa de cursa în care căzuse, nu a găsit altă soluție decât să demisioneze – la circa opt luni după prima lor întâlnire.** După câteva luni de întrerupere a legăturii dintre cei doi, aceştia s-au reîntâlnit de două ori în 1962. în septembrie sau octombrie, când a avut loc ultimul rendez-vous, într-un mic bar de lângă Madeleine, **Caraman i-a cerut să-i prezinte un înlocuitor.**

Atunci Van de Wielhe s-a gândit la unul dintre vechii săi foşti colegi din N.A.T.O. de la serviciul de documentare. Era vorba de **o femeie în vârstă de 48 ani, ce avusese o serie de probleme financiare şi care voia să le rezolve vânzând un tablou de valoare.** Cei doi au pus la cale modalitatea de a fi abordată. Şi soluția a fost găsită, fiind cât se poate de simplă şi banală: Caraman a fost prezentat ca un eventual client, amator să cumpere tabloul.

Pentru agentul român, tratativele ce au urmat nu au servit decât ca un pretext pentru a-şi studia victima şi a găsi fisura prin care s-o abordeze direct pe doamna D. Caraman a trecut la atac şi i-a propus direct să-i furnizeze informații privind N.A.T.O.. Bineînțeles, în schimbul unei remunerații substanțiale. Brusc, surprinsă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, **doamna D. s-a adresat serviciului de Securitate ai N.A.T.O. (noiembrie 1962), care, la rândul său, a încunoştințat rapid D.S.T.**

Caraman nu ştia nimic de cele întâmplate şi a continuat să recruteze noi agenți. In aceeaşi lună **(noiembrie)** a făcut **cunoştință cu) Francis Roussilhe, funcționar şi el la N.A.T.O.** şi care figura pé lista dată de Van de Wielhe ca posibil să fie recrutat. Caraman, prudent, **s-a**

dat drept negustor grec de conserve de pateu de ficat de gâscă, o delicatesă mult apreciată de francezii gurmanzi.

Anchetat de D.S.T., la 16 iunie 1963, Van de Wielhe a fost eliberat după aceea. A găsit de cuviință să-l anunțe pe Caraman

de cele ce i se întâmplaseră şi i-a cerut o întâlnire. Rendez-vous-ul fiind suprave-gheat de D.S.T., la câteva zile a fost convocat din nou şi supus unor interogatorii strânse. Probabil fiind evidente, va fi judecat şi **condamnat 13 luni mai târziu, la 2 martie 1964, la un an închisoare cu suspendare,** conform articolului 79, paragraful 6 din Codul penal francez.

Noua „victimă" era campion de tir şi karaté...

Mai bine de un şi jumătate se scursese de când se închegase „colaborarea" dintre Roussilhe şi Caraman. Timp în care „obiectivul" a fost studiat cu minuţiozitate, iar roadele nu au întârziat să se arate.

Roussilhe era mai tânăr cu un an decât Caraman. Corpolent, **iubitor de trai bun** şi mese copioase stropite cu vin de marcă, nu dispreţuia prezenţa femeilor tinere şi dinamice, pe care înţelegea să le răsplătească generos. Pentru fizicul său (avea craniul ras) şi mai ales firea sa, colegii şi prietenii îl porecliseră ***Taras Bulba.***

Plăcându-i să se facă remarcat, să fie mereu şi pretutindeni în centrul atenţiei celor din jur şi al societăţii în general, putea fi găsit foarte uşor: în sindicate, societăţi de ajutor reciproc, asociaţii sportive (era un **apreciat campion de tir şi de... karaté),** iar cu ocazia sărbătorilor şi festivităţilor făcea afaceri frumuşele **vânzând şampanie şi pateu.** Vă întrebaţi poate pentru ce făcea toate acestea? Simplu: să strângă ban lângă ban, **pentru a-şi realiza visul vieţii: o mică fermă în plaiurile sale natale, Lot.**

A intrat în serviciul N.A.**T**.O. în 1952, **bineînţeles pe bază de recomandare, ca ofiţer de Securitate. Conştiincios şi remarcabil observator,** a contribuit ia identificarea şi prinderea unui ziarist italian ce confecţiona pentru serviciile secrete cehoslovace documente false şi ştampile ale N.A.T.O. **Afacerea a stârnit multă vâlvă la vremea respectivă când a avut loc procesul de la Paris, la 6 martie 1958. Ca recompensă, a fost** avansat şef al pazei şi, mai târziu, trecut într-o muncă administrativă ca documentarist.

Racolare cu... pateu de ficat din România

Când, în **1967,** în urma împrejurărilor cunoscute datorate poziţiei Franţei, **N.A.T.O. s-a mutat la Bruxelles,** Roussilhe şi-a schimbat şi c el domiciliul, păstrându-şi aceeaşi funcţie. Presa a relatat în acei ani, cu multe amănunte, procesul Roussilhe, insistând asupra detaliilor cum acesta **făcea comerţ cu pateu de ficat adus din România.**

Începusem să spunem, că agentul român se fixase asupra unui nume aflat pe lista posibililor colaboratori, înmânată de Van de Wielhe. Pretextul contactării sale, de astă dată, a fost următorul: **Caraman,** pentru a evita orice risc, **s-a prezentat sub numele de Michel,** con- tactându-l pe Roussilhe direct la domiciliul acestuia, l-a propus, simplu, să-i livreze cu regularitate diverse cantităţi de pateu de ficat „extra". Era în **decembrie 1962.** S-au derulat **mai multe tranzacţii** ce au adus francezului beneficii de peste **300.000 franci.** Când

a considerat că Roussilhe a „muşcat", Caraman i-a propus direct să lucreze pentru el.

Pentru primul document emis a primit 25.000 de franci vechi. Era în **august 1963** şi materialul, în ochii francezului – după propria sa părere -, nu prezenta o prea mare importanță: descria **conservarea alimentelor în stocurile strategice N.A.T.O. din Europa.** Probabil că şi-a spus, frecându-şi satisfăcut mâinile în fața unui pahar de Bourbon: *„Cum aruncă pe fereastră banii serviciile secrete!"* Dar nu era câtuşi de puțin aşa...

Francis Roussilhe nu-şi pusese asemerîea probleme. Dosarul cerut de Caraman exista, aşa că l-a luat şi **l-a scos pur şi simplu din sediul N.A.T.O. în servietă.** Ştia că nu riscă prea mult, pentru că serviciile de Securitate ale Alianței Atlantice îi cunoşteau bine servieta care dimineața îi era plină cu pateu de ficat de gâscă.

Nici colegii de serviciu ai lui Roussilhe, nici vecinii lui n-au observat atunci nimic suspect în comportarea lui. Psihologii în domeniul informațiilor explică faptul: atunci când are loc o manipulare cu consimțământul victimei, primii ani ai delictului nu au importanță pentru cel manipulat, ci, dimpotrivă, generează o stare de amețeală, exaltă instinctul puterii propriu fiecărui individ. în acest răstimp, spionul e în strânsă legătură cu ofițerul recrutor, care îl teleghidează. El se bucură de o plăcere secretă: sentimentul de bucurie că înşeală autoritățile şi legile, că influențează evenimentele internaționale, că se deosebeşte de cei creduli şi inconştienți, fără să-l bănuiască cineva. Abia după aceea apar îndoielile, senzația morbidă că a fost doar un instrument, conştiința vulnerabilității şi, în sfârşit, frica.

Mai avea NATO secrete ?

Roussilhe a operat astfel vreme de **şase ani.** Tot ce-i cădea în mână era bun. Până în 1967, data mutării sediului N.A.T.O. într-o suburbie a oraşului Bruxelles, tehnica sa de escamotare a dosarelor era asemănătoare celei a lui **Van de Wielhe, predecesorul şi, fără îndoială, inițiatorul său.** Misiunea sa de documentarist consta în a asigura materialele pentru întocmirea studiilor şi dărilor de seamă necesare pentru înalții funcționari ai țărilor membre: scotea documentele originale din arhive, le fotocopia, le încredința persoanelor respective pe timpul discuțiilor, apoi, după ce ele se întorceau în serviciul lui, distrugea fotocopiile. La acest nivel deturna Roussilhe materialul pentru Caraman, **scoţându-l în servietă.**

Multe dosare treceau prin mâna lui...De la rapoarte neînsemnate privind gestiunea cantinelor N.A.T.O. până la dări de seamă stenografiate ale adunărilor Comitetului militar ce întruneau reprezentanții forțelor americane, franceze şi engleze. **Roussilhe nu neglija nimic.** Nici buletinele interne editate de fiecare dintre țările membre ale N.A.T.O., nici materialele privind reuniunile secrete ale

miniştrilor acestora, nici bilanţurile şi sintezele referitoare la bazele militare ale Alianţei Atlantice, **nici planurile de apărare ale acesteia până în anul 1975.**

Cu un agent de un asemenea calibru, Mihai Caraman era foarte mulţumit. Nici una dintre dorinţele lui nu rămânea nesatisfăcută.

Informaţii de aur

începând din 1964, Caraman a schimbat modul de retribuire a agentului său. **Recompensele băneşti creşteau repede:** de la 700 de franci la început, au ajuns la 3.000, apoi la 5.000 de franci. Temându-se că Roussilhe o să-şi schimbe prosteşte nivelul de viaţă, ofiţerul român **a hotărât să-l plătească în napoleoni,** ceea ce constituia un calcul judicios: monedele de aur pot simboliza mai bine bogăţia decât bancnotele şi stimulează spiritul de economie. **Până în 1967, Caraman nu a fost decepţionat.** El îi înmâna direct banii lui Roussilhe la ieşirea din staţia de metrou „4 septembrie", schimbând uneori locul de întâlnire, dar alegându-l întotdeauna pe linia dintre Porte des Lilas şi Pont de Levallois. Tot atunci, francezul îi înmâna şi microfilmul.

„Banii sunt ca bălegarul care nu slujeşte la nimic dacă nu e împrăştiat pe câmp". Proverbul e cunoscut în provincia Lot, iar **Roussilhe** îl practica bine. El **a început să investească în terenuri** banii care se înmulţeau pe măsura trădării sale. în 1965, visul de a deveni proprietar prindea viaţă, **funcţionarul N.A.T.O. cumpărând de la unchiul său proprietatea de la Gorse,** unde petrecuse trei ani pe vremea copilăriei şi terenul stâncos împreună cu peticul de pădure din vecinătate. E adevărat că **l-a plătit foarte scump – cu 80.000 de franci,** ceea ce a făcut gurile rele să bârfească spunând că *„mulţi bani trebuia să mai aibă Roussilhe ca să-i arunce pe fereastră"* şi *„cu siguranţă că nu face afaceri numai cu pateu de ficat de gâscă".*

Roussilhe a început o viaţă nouă în octombrie 1967, când N.A.T.O. şi-a mutat sediul la Bruxelles. Lăsându-şi soţia şi copiii la Paris, funcţionarul francez a început să se afişeze tot mai frecvent în cabarete cu o funcţionară a Alianţei Atlantice; a devenit de o **generozitate** cu care până atunci nu-i obişnuise pe colegii săi, cărora acum le oferea adesea şampanie la restaurantul Organizaţiei.

În afara relaţiilor de serviciu a devenit **posomorât.** Ciudat, nu mai răspundea la salut, reacţiona agresiv şi imprevizibil, astfel că şi vecinii de la Paris găseau că s-a schimbat. Caraman, fireşte, sursa vădită a acestor schimbări, era totuşi singurul faţă de care nu îşi schimbase comportarea.

Se întâlneau frecvent începând din 1967, **la Paris,** unde ofiţerul român ceruse să aibă loc operaţia de înmânare a microfilmelor dosarelor N.A.T.O., când funcţionarul francez venea să-şi vadă familia.

Documentele „top secret"... rupeau servieta agentului!

Legătura dintre cei doi a luat o turnură serioasă abia **în 1964,** când **Caraman i-a înmânat lui Roussilhe un aparat *„Minox".*** Este vorba de o capodoperă a tehnicii, de dimensiunile unei brichete, ce se reglează automat şi

poate efectua şi fotografii de documente, dispunând de.un obiectiv cu totul special. Préréglât, fără a mai folosi lanţul ce măsoară distanţa – cca 30 cm – aparatul execută, la lumina unei lămpi de birou, fotografii de o claritate ieşită din comun. E drept, costul său este destul de ridicat, dar nu există serviciu secret de pe glob care să nu-l aibă în dotare, în zeci de exemplare.

De atunci, la fiecare 4 sau 5 săptămâni, **Roussilhe era,** exact Ia orele 19, **la ieşirea din staţia de metru „Quatre septembre" sau la o altă staţie, dar aparţinând aceleiaşi linii,** cu o servietă grea în mână, plină până la refuz cu documente strict secrete N.A.T.O.

Caraman îşi făcea apariţia, după ce mai întâi se asigurase că francezul nu avea nici o „coadă" şi, în învălmăşeala pasagerilor grăbiţi, **îi lua geanta** fără măcar să fi schimbat nici un cuvânt. **Exact a doua zi, în aceleaşi condiţii, ea îi era remisă înapoi,** de astă dată puţin mai grea datorită bancnotelor sau monedelor de aur ce reprezentau plata spionului. Roussilhe punea la loc documentele şi se pregătea pentru o nouă recoltă.

Documentele sustrase astfel se numărau cu miile şi se refereau la absolut toate problemele ce preocupau N.A.T.O.: reuniuni ale diver-selor comisii, informaţii asupra personalului etc. **Fiecare lot furnizat era plătit cu 40-50 de mii de franci vechi, din care valoare 80% în aur.** La toate aceste sume **se adăugau indemnizaţiile în timpul concediilor,** când normal nu se mai lucra, precum şi banii necesari cumpărării unui **automobil elegant.** Roussilhe, după faze de teamă şi nesiguranţă, devenise netemător şi încrezător în steaua sa. Noua îndeletnicire nu-i răpea mai mult de două ore de „muncă" pe săptămână. Cât priveşte banii, primea incomparabil mai mult decât salariul său.

Roussilhe găsi că trebuie să-şi uşureze munca şi trecu ia metode mai directe: utilizarea Minox-ului. **El fotografia documentele în biroul său,** camuflat în spatele unui teanc enorm de cărţi şi dosare. Aparatul îl ascundea apoi într-un loc sigur, într-o cameră ce servea drept depozit şi în care aveau acces mai multe persoane. Pentru a fi şi mai sigur, un fir de păr servea drept sigiliu şi marca faptul dacă cineva umblase acolo. Introducerea şi scoaterea microfilmelor nu constituia o problemă, dat fiind faptul că **salariaţii nu erau niciodată percheziţionaţi.** Şi chiar dacă ar fi fost aşa, un mosorel de dimensiunea unei monede divizionare se putea ascunde cu uşurinţă.

Despre adevărata identitate a lui Caraman şi mai ales a naturii serviciului său, Roussilhe nu avea să ştie decât foarte târziu. La drept vorbind, nici nu-l interesa: primea banii cu regularitate, conform înţelegerii şi cu un efort minim. Nimic nu părea că va tulbura activitatea sa, iar banii se adunau în contul său la bancă, apropiind ziua în care va fi fericitul posesor al mult visatei ferme din Lot.

Lovitura de teatru s-a produs în ultimele luni ale lui 1968, odată cu arestarea în septembrie a ofiţerului turc Imre Nahit. Ajunşi în acest punct

vom face o paranteză în derularea întâmplărilor, pentru a vedea cum s-a ajuns aici şi care erau legăturile între serviciile secrete răsăritene ce activau în Occident.

Trădarea venea de la KGB...

Berlinul occidental, 9 octombrie 1967. La Consulatul Statelor Unite, situat pe Clay Alee nr. 170, o voce de femeie telefonează, solicitând urgent să vorbească cu **vice-consulul James Martin, şeful antenei C.I.A. la Berlin.** Perplexitate: cum de se ştia acest lucru?! Pentru a da mai multă greutate spuselor sale, persoana de la celălalt capăt al firului oferă o serie de amănunte stupefiante: în linii mari, totul despre Martin. După această introducere ce avea rolul să demonstreze seriozitatea şi „greutatea" propunerii, necunoscuta întră în subiect: soțul ei deține documente ce interesează Occidentul şi doreşte să le ofere spre examinare chiar în acea zi.

După câteva ezitări, Hugh Clement, prim-secretar al vice-consulului Martin, acceptă propunerea necunoscutei şi stabileşte modul de contactare: soțul acesteia va fi acostat **în Grădina zoologică din Berlin,** la intrarea în sera şerpilor şi va fi adus la hotelul Kempinski de o echipă de agenți, ce vor avea şi misiunea de a dejuca o eventuală încercare de urmărire.

În după-amiaza acelei zile, 5 oameni trecură la acțiune: doi o luară în direcția Grădinii zoologice, cu mult timp înaintea orei fixate pentru întâlnire, pentru a examina împrejurimile, iar trei, în frunte cu Clement, închinară camera 217 de la hotelul Kempinski, de pe Kurfürstendamm.

Lucrurile au decurs fără nici un incident: în camera de hotel îşi făcu apariția un bărbat puțin agitat şi transpirat – urcase pe scară -, care se prezintă simplu şi scurt: **Evgheni Evghenievici Runge, locotenent- colonel în KGB, responsabil de organizarea şi gestiunea unei divizii a sectorului Europa din cadrul Centralei.** Venise cu mâinile goale, dar îşi asigură interlocutorii că dispune de informații de cel mai înalt interes. Documentele se află într-o geantă lăsată la biroul de bagaje de la Aeroportul Internațional Tempelhof. Se hotărâse să facă acest pas întrucât îşi dăduse seama că **şefii săi,** din motive necunoscute deocamdată pentru el, **hotărâseră să-l lichideze.** Nu avea timp mult la dispoziție, locuința nu mai era în siguranță şi trebuia să acționeze neîntârziat. **Solicita în schimb să i se asigure existenţa, undeva peste Ocean** lui, soției Valentina, care telefonase şi copilului lor în vârstă de 8 ani, Andrei.

Până să fie luată o hotărâre în acest sens, cei trei fugari au fost găzduiți într-o pensiune discretă, supravegheați de C.I.A. Bineînțeles că acțiunea a primit aprobarea şi Runge a intrat pe filiera obişnuită a prelucrării, timp de câteva săptămâni, mai întâi în R.F. Germania şi apoi în S.U.A. **Printre altele, el a furnizat şi datele unui important agent secret ce lucra în cadrul N.A.T.O. la serviciile financiare şi spiona pentru Est.**

Evgheni Runge a făcut mai multe dezvăluiri anchetatorilor săi, nu numai celor americani, dar şi celor din serviciile franceze de contra-spi- onaj – chemaţi de la Paris în acest scop – cu privire la agenţii folosiţi de el.

Pentru anihilarea ofiţerilor recrutori care manipulau în Franţa reţeaua de spionaj ce acţiona în folosul KGB-ului, americanii – în urma declaraţiilor lui Runge **– anchetatorii i-au sfătuit pe ofiţerii francezi să investigheze în zona ambasadei României la Paris.**

Direcţia de Supraveghere a Teritoriului (D.S.T.) şi Serviciul Francez de Contrainformaţii care funcţionează pe teritoriul Franţei au început o vastă operaţie de reexaminare a tuturor dosarelor emigranţilor din România şi de supraveghere a diplomaţilor români.

... şi chiar din DIE !

La jumătatea lui **iulie 1969,** un bărbat, însoţit de o femeie şi de un copil, se prezintă **la ambasada Angliei.** Ca şi Runge, **venea să ceară azil politic** şi era **ofiţer** al unui serviciu de spionaj dintr-o ţară răsăriteană.

„Mă numesc **Dan lacobescu**, spuse el. Oficial, îndeplinesc funcţia de **secretar III al Misiunii române la UNESCO.** Dar asta este acoperirea. în realitate, sunt ofiţer de informaţii cu gradul de **căpitan** în Securitatea română. în misiune de mai mulţi ani în Franţa, **urma să fiu rechemat la Bucureşti** sub pretextul plecării în concediu. Nu mai pot rămâne aici. **Mă tem pentru viaţa mea.** Sunt la dispoziţia dumneavoastră".

Controlul rapid efectuat de englezi dovedi că transfugul nu minţise, cel puţin în ceea ce privea identitatea lui şi postul la UNESCO. Şi, deoarece era convenabil să i se acorde azilul cerut, înainte de a se cunoaşte mai multe cu privire la motivele dezertării lui, **se hotărî să fie dus în Marea Britanie.**

Familia lacobescu trecu astfel Canalul Mânecii într-un charter cu turişti, escortată de doi agenţi ai serviciului englez de contraspionaj în străinătate.

Şase zile mai târziu, la **20 iulie,** Direcţia Supravegherii Teritoriale primea la Cartierul ei general din Paris un mesaj din partea autorităţilor britanice, care o informau că un diplomat român în post la Paris ceruse azil politic Angliei şi că fusese adăpostit în Scoţia. După cum se dădea de înţeles, transfugul accepta să fie interogat de francezi, astfel că era la dispoziţia lor.

Ocazia era minunată şi nu trebuia scăpată. **Comisarului André Guérin,** care se ocupa de ancheta determinată de mărturisirile lui Runge, i se păru că această cerere de azil politic al spionului român se încadrează perfect în cercetările pe care este însărcinat să le facă. **Trei comisari plecară în Scoţia să-l vadă pe lacobescu.** Acesta îi aştepta într-unui din micile castele din zonă. **Mărturisirile lui au furnizat, de la bun început, date extrem de bogate.** El a recunoscut că a practicat o activitate ilegală pe teritoriul francez, vreme de vreo 10 **ani,** a vorbit de existenţa unei reţele active şi bine structurate, cuprinzând mulţi spioni, afirmând că **el era braţul drept al şefului reţelei** şi manifestându-

şi dorinţa de a le spune anchetatorilor săi, cine sunt ofiţerii recrutori şi agenţii manevraţi, obiectivele, ţelurile atinse, incidenţele politice şi legăturile cu KGB-ul, deoarece, a arătat el, ***„lucrăm pentru U.R.S.S."***

Când audierea unui transfug începe într-un ritm atât de susţinut, cel în cauză nu intenţionează să ascundă nimic. Căpitanul Dan lacobescu a explicat interlocutorilor săi motivele fricii care pusese stăpânire pe el.

Totul începuse cu zece luni în urmă, în septembrie 1968, când Siguranţa belgiană arestase la Bruxelles pe unul din agenţii manipulaţi de reţea, turcul Imre Nahit, infiltrat în N.A.T.O. **îngrijorarea echipei de ofiţeri recrutori români crescuse simţitor după o lună, când,** în R.F. Germania, mai multe persoane bănuite de spionaj – printre care un fost contraamiral în N.A.T.O. şi un general – mureau în mod misterios **iar anchetele concluzionau că este vorba, fie de sinucideri pricinuite de depresiuni nervoase, fie de morţi accidentale.**

Echipa care a speriat Vestul

lacobescu le preciză trimişilor speciali ai D.S.T. că reţeaua română lucra în colaborare cu agenţii germani care muriseră, toţi denunţaţi în Occident de un ofiţer superior sovietic, **coordonator al informaţiilor primite de la ei.**

Şefui reţelei sale crezuse că el, adjunctul său, e vinovat de starea de spirit proastă a oamenilor săi, demoralizaţi de căderea confraţilor vest-germani, şi-l prevenise că va cere rechemarea lui la Bucureşti.

Întocmai ca şi Runge în faţa agenţilor C.I.A., căpitanul Dan laco- bescu din Securitate **făcu dezvăluiri amănunţite** comisarilor de la D.S.T., veniţi special în Scoţia ca să-l interogheze. Aşa cum făgăduise, **el spuse totul, inclusiv numele şi funcţiile foştilor săi colegi: Mihai Simula,** născut la Huedin, secretar **II** la UNESCO; **Mihail Georgescu,** născut la Bucureşti, secretar II la ambasadă; **George lonescu,** născut la Cornetu – Prahova, secretar II la amba-sadă; **Eugen Vişan,** născut la Bucureşti, secretar II la ambasadă; **Pavel Cismaru,** născut la Petroşani, secretar **I** la ambasadă; **Constantin Minea,** născut la Curtea de Argeş, secretar II la amba-sadă; **Ion Păduraru,** născut la Casimcea, secretar II la UNESCO; **Marin Negrea,** născut la Voila, secretar II la ambasadă; **Mihai llie,** născut la Bucureşti, prim-consilier la ambasadă şi, în sfârşit, **Mihai Caraman,** şeful reţelei. **Toţi erau tineri, cca 30 ani.** Era un comando de şoc, ai cărui membri făcuseră cu toţii studii diploma-tice înainte de a fi trimişi în Franţa, dar şi studii de ofiţeri de informaţii.

Identitatea şi misiunea reală a acestor spioni legali, raporturile lor cu fiecare dintre agenţii manevraţi de ei, dovezile cu privire la activitatea lor, **toate acestea au fost comunicate de D.S.T. judecătorului de instrucţie Michel Leloir. Toţi însă se bucurau de imunitate diplomatică,** astfel că nu mai rămânea altceva de făcut decât să fie declaraţi indezirabili pe teritoriul francez şi expulzaţi.

Reţeaua Caraman – caz unic în Franţa

» »

Afacerea spionilor români se singulariza prin dimensiuni. Niciodată până atunci contraspionajul francez nu avusese de-a face cu un contingent atât de numeros de ofițeri recrutori străini, invulnerabili din pricina convențiilor internaționale, demascați în bloc, într-o singură rețea. **Afacerea, după cum am arătat, căpăta proporţii insolite şi impunea cel puţin un protest formal.**

Mihai Caraman împlinise 30 ani când se instală la Paris, în decembrie 1958, însoţit de soţia sa Maria. în cei peste **10 ani** de serviciu în Franța, el va ocupa pe rând trei locuințe: pe rue de l'Exposition 7, o casă în vecinătatea ambasadei, apoi în rue Brémontier 17 şi, în sfârşit, în bulevardul Malesherbes **161.** în umbra lui Constantin Nicuță, ambasadorul Republicii Populare Române, Caraman va fi, **în 1958, secretar I însărcinat cu probleme economice.** Sub oblăduirea aparentă a lui Victor Dimitriu şi apoi a lui Constantin Flitan, succesorul lui Nicuță, el va deveni prim-consilier. **Aceasta era faţada. La adăpostul onorabilităţii ei,** Caraman va crea şi exploata cea mai activă rețea de spionaj care a funcționat vreodată în Franța.

Nimeni nu i-a dat vreo atenție diplomatului român când a debarcat pe aeroportul Le Bourget. Serviciile de Securitate franceze aveau alte griji. Țara trecea printr-o criză gravă, sfâşiată fiind de războiul din Algeria, care dura de patru ani.

Generalul De Gaulle luase puterea la 3 iunie 1958, investit de Adunarea Națională cu 239 voturi contra 224.

Spionaj en-gros-1.500 de microfilme/agent!!!

Arestarea spionului indicat de Runge a avut loc la **13 septembrie 1968,** la **orele 18*,** la Bruxelles, la sediul Organizației Pactului Nord Atlantic. Patru agenți ai serviciului de Securitate au deschis cu un şperaclu uşa biroului unde lucra **Imre Nahit,** ofițer de naționalitate turcă, ce ocupa un grad înalt în ierarhia administrativă a N.A.T.O. şi anume de **şef al controalelor financiare.** Avea gradul A 7, fiind retribuit cu un **salariu net de peste 10.000 lire sterline pe an.**

Spre nenorocul său, **agenţii l-au surprins în flagrant delict, având în mână clasicul Minox, iar pe biroul său de lucru documente ultrasecrete.** Nu a avut ce să mai obiecteze. încadrat de agenți, a fost imediat predat celor împuterniciți ai Siguranței belgiene, ce aşteptau afară, într-o limuzină încăpătoare. Totul a decurs fără nici cel mai mic incident. **Spionul turc a recunoscut totul,** motivându-şi trădarea prin nevoia de bani, în ciuda unui salariu neobişnuit de mare. în ultima perioadă se dovedise extrem de nervos şi începuse să bea.

Nahit fusese pus sub urmărire încă de la jumătatea lunii iulie 1968, după ce Runge divulgase americanilor identitatea sa. Agenții N.A.T.O. au instalat imediat **camere de filmat şi microfoane în biroul său şi acasă,** surprinzându-l fără echivoc pe Nahit în timp ce fotocopia documentele Pactului.

Filmele erau developate seara acasă, în baia transformată în atelier fotografic. Microfilmele erau apoi disimulate în mici tuburi etanşe şi **de două ori pe lună le depunea în anumite locuri,** începând cu crăpături în ziduri, copaci, sub bănci în parcuri sau în bazinele de apă din WC-urile cafenelelor. în total, **peste 1.500 microfilme!...**

Predat ţării sale, de fapt al cărei reprezentant şi era, Nahit a fost judecat de un tribunal militar de la Ankara, care l-a condamnat la 20 **ani de închisoare.**

Urmărindu-I pe Nahit, agenții de Securitate ai N.A.T.O. au descoperit pe cel ce ridica materialul depus de acesta: Mihai

Tincu, secretar II la ambasada română. Nu se ştia atunci, întrucât Nahit refuzase să-şi denunțe partenerul, că lucra de fapt pentru Caraman. Din acel moment, funcționarii Ambasadei au fost puşi sub urmărire discretă.

Să revenim la Roussilhe. Pe la începutul lui **decembrie 1968,** cu prilejul unei întâlniri într-o cafenea elegantă situată pe Avenue Opera, Caraman i-a explicat francezului că este obligat să se întoarcă grabnic acasă şi că îi face cunoştință cu succesorul său. Roussilhe s-a arătat surprins şi stânjenit, dar nu avea de ales, trebuia să continue jocul. A fost de acord şi, la un semn al lui Caraman, cineva s-a ridicat de la o masă apropiată. Domnul Jean. S-au făcut prezentările de rigoare şi **domnul Jean, alias Tomescu, secretar II la UNESCO, l-a înlocuit pe predecesorul său. Dar Roussilhe se legase de Caraman, pe care-l considera tipul perfect al gentlemanului.** Jean era rece, năzuros şi ştia să ceară cât mai mult. Şi i-a furnizat, în mai puțin de 6 **luni, 30 de microfilme,** pentru care a primit aproximativ **2 milioane franci vechi.**

„Afacerea Rocheron"

Tomescu nu era un novice în materie, dimpotrivă. Cu un înainte de a-l înlocui pe Caraman la manipularea lui Roussilhe, procedase la fel, succedându-i lui Dorobanțu în manipularea lui Rocheron.

Originar din regiunea Bordeaux, înalft, bine clădit, cu frunte ce se pierdea într-un început de calviție, **Pierre Rocheron** şi-a început cariera în administrație ca inspector de poliție, în 1954, la informațiile generale din Tunisia. Avea pe atunci 23 ani. în 1960 a fost admis prin concurs la E.N.A. După terminarea şcolii şi-a ales cariera externelor şi, în **august 1963,** a fost **repartizat la Ambasada Franţei la Washington,** mai întâi ca **ataşat** şi apoi ca **secretar de ambasadă.**

Era un bărbat inteligent, pasionat de munca de informații – denumire pudică şi profesională în acelaşi timp a spionajului -, fapt care l-a determinat să-şi aleagă ca temă a proiectului de absolvire la E.N.A. acest subiect. în ciuda tuturor acestor calități evidente, **nu dispunea de un caracter ferm şi nu avea,** ceea ce se cheamă, **noroc la bani.**

Fiind la post **la Wahington,** pe când frecventa clubul corpului diplomatic, **a cunoscut pe Dorobanţu, secretar il la Ambasada română.** De vârste apropiate, s-au simpatizat şi împrietenit. Dorobanțu era, bineînțeles, agent al Securității.

Timp de **doi ani,** prietenia lor s-a rezumat la lucruri absolut fireşti şi colegiale. într-un bar din Wahington, pe care-l frecventa uneori, Pierre Rocheron a cunoscut-o pe Eva, o superbă femeie de culoare, ce trăia singură cu cei patru copii...Voia să se căsătorească cu ea dar, până în ziua mult aşteptată, întreținea cu ea o legătură pe cât posibil de discretă.

Dificultățile şi neplăcerile au început în 1965. Eva a rămas gravidă. Rocheron, care nu dispunea de mijloacele financiare care să-i permită un eventual voiaj în Mexic pentru un chiuretaj, s-a destăinuit bunului său prieten **Dorobanții,** care **i-a împrumutat** 3.000 **dolari. Şi aşa au început împrumuturile, bineînţeles contra unor chitanţe,** căci Rocheron era foarte strâmtorat.

Într-o zi, Dorobanțu i-a vorbit, Ia început pe ocolite, apoi direct, despre posibilitatea unei cooperări. îi solicita mici servicii, documente la care naționalitatea sa (Blocul Răsăritean etc., etc.) nu-i permitea accesul. în schimb, Eva era tot mai pasionată. Schimbul documentelor era realizat prin camuflarea acestora în reviste, iar banii în plicuri, operație ce se făcea cu prilejul dejunurilor pe care le luau împreună. Astfel **„cooperarea" a durat aproape doi ani, practic până în august 1967, când Pierre Rocheron a revenit în Franţa.**

La Paris, Rocheron a primit un post **la Banca Mondială** şi aproape îl uitase pe prietenul său Dorobanțu. într-o zi a primit un telefon la birou. Necunoscutul s-a prezentat a fi drept un prieten al lui Dorobanțu. Dorea un rendez-vous. Rocheron a refuzat, dându-şi seama de jocul ce-l aştepta. Necunoscutul nu s-a dat bătut şi a insistat să se întâlnească şi astfel, în cele din urmă, au făcut cunoştință. **Până în vara lui 1969, o dată pe lună, Rocheron îi va transmite lui Tomescu documentele secrete.**

Pretextând că România a început demersuri oficioase în vederea admiterii sale în cadrul Băncii Mondiale, Tomescu îi solicita lui Rocheron un studiu detaliat privind avantajele şi inconvenientele acestei posibile participări, studiu pe care dorea să-l prezinte în țară. Dar cererile sunt curând extinse şi privitor la relațiile economice cu țările din Est.

Rețeaua KGB din Vest – lovită de „microbul sinuciderii"...

În **vara** anului **1968,** agenții est-europeni ce acționau în Europa erau neliniştiți. Ceva se întâmplase. **Căderile se succedau într-un ritm neobişnuit.** De fapt, se petreceau lucruri care îi amețeau la gândul că ar fi putut avea vreo legătură între ele. Şi totuşi...

Dintr-o bază N.A.T.O., aflată în apropiere de Neuburg (R.F.G.), **a dispărut o rachetă Sidewinder.** „Hoții" o expediaseră în afara granițelor – avea să se constate – din Hamburg, ca pe un simplu colet poştal.

La **8 octombrie 1968,** pe la amiază, secretarul-general Wendland, numărul doi al **serviciilor de contraspionaj vest-germane,** a intrat în biroul şefului său. Cu capul sprijinit de tăblia biroului, generalul părea că ațipise,

doborât de oboseală. Dar nu dormea: era mort. Decesul, conform versiunii oficiale, se datora unei „depresiuni nervoase".

„Analiza toxicologică a conținutului stomacal a pus în evidență faptul că generalul absorbise conținutul câtorva tuburi cu barbiturice..." *se menționa în raportul medico-legal. Dar o mână de oameni știa prea bine care era adevărata cauză a morții ofițerului superior...*

La nici câteva ore mai târziu, o altă știre ce avea să provoace senzație s-a răspândit ca fulgerul. **Contraamiralul Luedke se sinucidea, şi el, în aceiaşi mod. Luedke fusese şef adjunct al serviciilor logistice ale S.H.A.P.E.** (Cartierul general N.A.T.O. de la Bruxelles). Prin funcția sa, avea acces la documentele cele mai secrete, denumite codificat „COSMIC" (ce cuprindeau în special, printre altele, modalitatea eventuală de efectuare, în cazul unui conflict mondial, a unei mobilizări a țărilor membre N.A.T.O.).

Şi iarăşi...aparatul de fotografiat! La Bruxelles, Luedke trecea drept un om căruia îi plăcea să trăiască bine şi nu lăsa să-i scape nici o plăcere care se putea oferi unui bărbat de vârsta şi talia sa. Printre altele, era pasionat de fotografie. Filmele găsite în locuința sa conțineau reproducerea unor documente ultraconfidențiale ale N.A.T.O. Printre ele, figurau domnişoare foarte puțin...îmbrăcate!

Sarabanda sinuciderilor suspecte, o adevărată molimă, a continuat. Era rândul Iui **Hans Schenk, funcţionar ia Ministerul Economiei din Bonn.** Acest bărbat perfect sănătos până atunci, în decurs de mai puțin de 24 ore, cade pradă unei depresiuni psihice ce-l va determina să-şi pună capăt zilelor, spânzurându-se în apartamentul său. Depresiune nervoasă...se va auzi pronunțându-se diagnosticul devenit, se pare, la modă.

Edeltraut Grappentin era **funcţionară la serviciul de presă ai Guvernului.** La începutul lunii **noiembrie 1968** a fost atinsă de o... depresiune nervoasă! Şi, ca urmare, a absorbit o doză mortală de barbiturice.

În aceeaşi perioadă, **colonelul Johannes Grimm** a ales, la rândul său, pentru a se sinucide, un mijloc mai bărbătesc: un foc de revolver în tâmpla dreaptă. Şi el a fost victima diagnosticului la modă: depresiune nervoasă...!

Dar această „epidemie", mai mult decât ciudată, nu a evitat să-l contamineze şi pe **Gerhard Boehm,** un modest **funcţionar la Ministerul Apărării.** După ce scrie câteva rânduri de rămas bun soției sale, el se aruncă în Rin, deşi nu ştia să înoate. Corpul lui va fi găsit abia după 10 zile.

A venit,apoi, rândul unui funcționar la Ministerul Agriculturii, **Arnold Willerding;** ai unui portar la acelaşi minister, **Bernard Dudek;** al lui Ruedinger Herold, funcționar al Ambasadei R.F. Germania la Haga.

Cu un umor negru, ziarele vremii se întrebau dacă nu cumva era cazul să se întreprindă o anchetă în privința motivelor acestor sinucideri în serie, aparent

datorate aceloraşi cauze: depresiune nervoasă, urmare a unui climat neprielnic şi a unei activităţi profesionale excesiv de...epuizante!

în **ianuarie 1969, comandantul Schiller** a luat, într-o seară, la culcare, atât de multe somnifere, încât nu s-a mai sculat niciodată. Acest **ofiţer de aviaţie** în vârstă de numai 35 ani avusese acces şi **manipulase dosare strict secrete...**în februarie, acelaşi an, un caz de sinucidere prin spânzurare: **Eric Wollf, ofiţer de telecomunicaţii în cadrul forţelor aeronavale.**

În iulie a fost arestat un industriaş extrem de bogat, **miliardar din regiunea Ruhr-ului,** pe nume Hans Heinz Post, în vârstă de 46 ani. Lucra pentru serviciile secrete est-europene.

Când „Congresul se distrează", arestările se țin lanț...

Dar epidemia de sinucideri misterioase, a fost urmată sau s-a produs aproape concomitent cu una de dispariții tot aşa de misterioase. Astfel, **pe la începutul lunii martie 1968, peste 20 de persoane au dispărut în cursul nopţii,** Frankfurt, Hamburg, Karlsruhe şi Bonn fiind oraşele în care locuiau şi aveau serviciu.

Agenţii secreţi din Est s-au reîntors acasă. Semnalul transmis prin radio a fost cât se poate de anodin: *„Congresul se distrează".*

Toate aceste întâmplări, aparent inexplicabile, se datorează faptului că agenții germani care muriseră fuseseră denunțați în Occident de un ofițer superior sovietic, coordonator al informațiilor primite de la ei.

Arestările au început în iulie 1969, primul căzut fiind Francis Roussilhe. 14 persoane au fost anchetate, dintre care 9 erau francezi, **funcţionari la Externe, Economie, Finanţe, Armată, Poliţie şi N.A.T.O.,** un funcționar internațional O.C.D.E., un scriitor şi 4 refugiați români, **unul având o falsă identitate franceză. O** femeie s-a sinucis.

Operațiunile declanşate au fost urmate de **16 rechemări ale diplomaţilor români în ţară, de la Ambasada din Paris şi UNESCO. Şapte inculpări au fost pronunţate,** dintre care şase de către Curtea de Siguranță a Statului şi una pentru corupție a unui funcționar. Trei condamnări: **8 ani** de închisoare pentru **Van de Wielhe,** la 19 noiembrie 1970; **20 ani** pentru **Roussilhe,** la 20 ianuarie 1971 şi **3 ani închisoare cu suspendare** pentru **Rocheron,** la 4 iunie 1971. La inceputul verii lui 1969, Mihai Caraman se va întoarce la Bucureşti.

Capitolul VIII

EXPORTUL DE „NATIONALITÄT! CONLOCUITOARE"

" » »

Mossad voia... să importe evrei din România!

Unul dintre cele mai valoroase cadre ale D.I.E. a fost tânărul general Gheorghe Marcu. L-am cunoscut personal şi pot să spun numai cuvinte frumoase despre el. îşi alegea cu grijă subalternii şi punea preț pe calitatea oamenilor, fiind **exigent dar şi extrem de omenos.** Bun ofițer de informații, nu

s-a implicat în politică şi din acest motiv a avut de suferit. A fost un specialist care putea fi folosit cu mult succes, **ll caracteriza cinstea şi corectitudinea,** fiindu-i străine lăcomia şi dorinţa de înavuţire. în ultimii ani de activitate a funcţionat ca **director adjunct a! Institutului de Economie Mondială,** unde director general era Costin Murgescu, colonel de Securitate şi apoi **director al Şcolii de cadre** de pe şoseaua Olteniţei. **De numele lui Gheorghe Marcu se leagă unele dintre cele mai reuşite afaceri de spionaj economic înregistrate de D.I.E.**

Emigrarea evreilor a constituit mult timp **o problemă pentru autorităţile de la' Bucureşti.** Numărul mare de cereri de emigrare nerezolvate constituia o pată neagră pentru reputaţia ţării. Soluţia avea să vină **la sfârşitul anilor '50,** când **un om de afaceri britanic, Henry Jacober,** care întreţinuse legături de afaceri cu România vreme de mai mulţi ani şi fusese **recrutat de D.I.E., a solicitat o întrevedere urgentă cu Gheorghe Marcu, care constituia legătura sa.** El i-a spus acestuia că a informat serviciul de spionaj israelian referitor la contactul său cu spionajul român şi că urma să i se încredinţeze o misiune într-o operaţiune specială foarte secretă. Mesajul său consta în faptul că **serviciul israelian era gata să plătească guvernului român o anumită sumă de bani, confidenţială, pentru fiecare evreu lăsat să emigreze,** totul fiind bazat pe o înţelegere nescrisă, amiabilă, între Jacober şi Gheorghe Marcu.

Ministerul de Interne exporta... evrei şi carne !

La început, Bucureştiul a respins oferta, considerând-o drept o provocare, dar Jacober a insistat. Câteva luni mai târziu, **el a propus construirea unei ferme de pui, automatizată, în România, pe gratis, cu condiţia ca 500 de familii de evrei să capete permisiunea să emigreze!** Conducătorul român de atunci, Gheorghe Gheorghiu-Dej a aprobat în cele din urmă propunerea, ca experiment unic. Inainte de sfârşitul anului, o fermă de pui modernă a fost instalată cu discreţie **la**

Periş, pe proprietatea deţinută de Ministerul de Interne. Când **Gheorghiu-Dej** a făcut o vizită, după câteva zile, i-a plăcut foarte mult şi a aprobat imediat 500 de cereri de vize de ieşire pentru evrei, **dând ordin să se mai construiască încă cinci ferme de pui.**

Până la sfârşitul anului 1964, Ministerul de Interne devenise cel mai mare producător de carne de pasăre din România. Poseda ferme de pui, ferme de curcani şi ferme de porci (producând zeci de mii de animale pe an), câteva ferme de vite şi alte ferme de animale, numărând aproximativ **100.000 de oi,** toate fiind prevăzute cu abatoare automate, dotate cu conge'atoare şi instalaţii de ambalare igienică a cărnii. [1] . [1]

Pentru transportul cărnii ambalate dispunea, de asemenea, de **un parc de autocamioane TIR frigorifice, marca Mercedes.**

Pe la începutul anului **1965,** o **fabrică de fulgi de porumb** construită de Kellog s-a adăugat sectorului a'imşntar al ministerului.

Toate aceste ferme şi uzine de produss alimentare au fost plătite de către Henry Jacober, în schimbul vizelA[r] *de ieşire pentru evreii români. Ele au fost **construite în aceeaşi zoi; a Perişului şi deservite de deţinuţi politici,** o sursă dé la carë IV. nişterul de Interne îşi putea lua veterinarii şi inginerii necesari.

„Dacă nu poţi găsi în închisoare oamenii de care ai nevoie, atunci arestează-i pe cei care ai nevoie şi apoi foloseşte-i" era răspunsul obişnuit dat de Gheorghiu-Dej, atunci când ministrul de Interne, Alexandru Drăghici, se plângea că fermele reclamă mai multă forţă de muncă decât poate el să asigure. Adjunctului său, Alexandru Dănes- I cu, i s-a dat exclusiv sarcina de a se ocupa de ferme a căror producţie era destinată nurriai exportului în Occident. Henry.Jacober a ajutat acest export, atât direct, cât şi indirect. **începând** din **anii '60, numărul anual de vize pentru emigrare date evreilor români depindea în întregime de ouăle, puii, curcanii, porcinele şi fulgii de porumb ce se exportau în Occident.**

Spionii DIE racolau... purcei danezi şi spermă de taur !!

An de an, D.I.E. s-a implicat tot mai mult în emigrarea evreilor. Trebuia nu numai să menţină „înţelegerea amiabilă Jacober-Marcu" dar şi **să obţină cele mai bune rase de animale şi să le transporte în România** cu avioane închiriate, plătite tot de Jacober. Valiza diplomatică transporta mai mult spermă de taur obţinută cu ajutorul şi banii lui Jacober decât informaţii secrete...

Totuşi, de departe cea mai spectaculoasă tranzacţie cu vite condusă de către D.I.E. a avut loc **între anii 1958 şi 1965,** prin care **se scoteau prin contrabandă din Danemarca,** cu ajutorul lui Jacober, **porci danezi Landrace, vii, necastraţi.** Porcul Landrace alb, cu urechile pleoştite, ce putea fi întâlnit în Europa centrală şi de est, fusese

transformat în Danemarca, într-un porc superior prin încru-cişare selecţionată. Porcii Landrace erau comercializaţi în Anglia, la Wietshire. Din aceştia se făcea şuncă, aceasta fiind dată comerţului xterior danez. Danemarca şi-a menţinut monopolul şi preţurile extrem je mari, interzicând cu stricteţe exportul de porci Landrace pentru creştere. Totuşi, **timp de şapte ani, DiE a adus prin contrabandă mii de purcei din Danemarca.** Aceştia erau anesteziaţi şi transportaţi la .nceput în automobile diplomatice speciale, iar în cele din urmă în camionete TIR mari protejate de sigilii diplomatice. **Până la începutul anului 1965, România producea 50.000 de porci Landrace pe an, foţi exportaţi în Occident în chip de şuncă şi slănină cu ajutorul luiJacober.**'

Ceauşescu accepta doar dolari...

Înţelegere confidenţială Jacober-Marcu a fost ţinută în cel mai mare secret. **Primul-ministru Ion Gheorghe Maurer,** care era cel mai bun prieten al lui Gheorghiu-Dej, **nu ştia absolut nimic despre această afacere. Ceauşescu**

însuşi a aflat de-afacere abia în 1965, când a venit la putere după moartea lui Gheorghiu-Dej. **El a denunţat-o ca fiind „*scandaloasă***a desfiinţat-o, a transferat fermele de animale în cadrul Ministerului Agriculturii, l-a concediat pe Marcu din DIE **şi a redus drastic emigrarea evreilor.**

Doi ani mai târziu, lui Ceauşescu i-au venit alte gânduri şi a întrebat dacă Jacober mai trăieşte. La puţin timp, **generalul Marcu a fost reînrolat în DIE, promovat în grad (general) şi funcţie, dându- se ordin secret să ia din nou legătura cu Jacober.** De această dată, totuşi, schimbul nu mai consta în ferme de animale, ci **în valută forte (dolari).** Acum operaţiunea a devenit mai secretă ca oricând.

După ce Jacober a murit de cancer, directorul adjunct al agenţiei de informaţii israeliene pentru imigrare, personaj născut în România şi având paşaport diplomatic israelian pe numele de Ytzhak Yesahanu, a devenit noul partener în înţelegere confidenţială. în 1972, după ce a pus mâna pe serviciul de spionaj, suprave- ghindu-l de aproape, Ceauşescu a hotărât să înlăture numele DIE din noua înţelegere confidenţială Yesahanu-Marcu. O poveste menită să dezinformeze a fost împrăştiată cum că Marcu fusese scos din DIE. J

Noua şi nescrisa înţelegere confidenţială Yesahanu-Marcu prevedea ca României să-i fie plătită o anumită sumă „de bani gheaţă" în funcţie de vârstă, nivel de instruire, profesie, slujbă şi statut familial, pentru fiecare evreu căruia i se va permite să emigreze, **în iulie 1978, plata a fost** între **2.000** şi **50.000** dolari **de persoană. în**

câteva cazuri individuale i s-a cerut lui Yesahanu să plătească până Ia **250.000 dolari.**

Întâlnirile dintre Marcu şi Yesahanu aveau loc lunar la ambasadei României din Germania de Vest, Austria sau Elveţia, unde Marr aducea listele cu numele evreilor cărora li se dăduse aprobarea să emigreze, iar Yesahanu oferea valize cu dolari. **în 1974, una dintre aceste valize s-a pierdut la aeroportul din Zürich,** unde a fos' **găsită** până la urmă, **după două zile.** Era încă **intactă, conţinând peste un milion de dolari** ! în decursul anilor, înţelegerea Yesahanu-Marcu a adus Bucureştiului **un venit net de milioane de dolari, precum şi nenumărate credite avantajoase pe termen lung** de la diferite bănci occidentale, **cu dobânda plătită de Yesahanu.**

H.D. Genscher – „importatorul" de saşi şi şvabi

încurajat de rezultate, **Ceauşescu a ordonat ca DIE să iniţieze o operaţiune similară pentru vânzarea etnicilor germani.** Aceasta i s-a părut potenţial chiar mai avantajoasă, România având aproximativ **un milion de etnici germani** în interiorul graniţelor sale. Vânzarea cetăţenilor români de etnie germană a fost aranjată în cadrul aceloraşi parametri, totul bazându-se pe o înţelegere personală între acelaşi Marcu şi **„Eduard",** care se înfăţişa ca agent de spionaj infiltrat şi **reprezentant personal al lui Hans Dietrich Genscher,**

ministrul de Interne vest-german, care a fost implicat direct în facilitarea opera- **j** țiunii de emigrare a germanilor din Europa de Est.

„Eduard" a jucat **în** continuare acest rol secret chiar **după 1977,** când a spus că fusese **ales în Bundestag. Valize pline cu dolari ,** erau aduse lunar la Bucureşti cu liniile aeriene române TAROM, iar **credite speciale** cu o parte din dobândă plătită de „Eduard" erau acordate pentru a menține emigrarea.

La sfârşitul lui 1977, Ceauşescu **s-a hotărât să mai stoarcă un profit din comerţul său cu fiinţe omeneşti:** i-a dat ordin lui Yesahanu să-i furnizeze arme occidentale în schimbul unei creşteri a emigrației evreilor. Un tanc american sau britanic era prima sa prioritate.

După 1980, generalul Gheorghe Marcu a primit funcția de **director general adjunct la un Institut,** funcție care-i servea drept paravan pentru a-şi duce mai departe activitatea sa ocultă. Cazul Pacepa avea să-i influențeze hotărâtor cariera, fiind transferat Ia o şcoală de ofițeri de lângă Bucureşti.

Capitolul IX

DOSARE DE CADRE ALE SECURITĂTII

»

Cadrele Securității

Cu problemele de cadre la C.C. al P.C.R. se ocupa pe atunci tovarăşa **Eliza Vass,** care avea grijă să aprobe repartizarea la Securitate numai a oamenilor „siguri", după criterii de etnie şi devotament față de măreața Uniune Sovietică.

Angajarea se făcea potrivit sloganului: *„Aprecierea ofițerului român se face în raport cu gradul de devoțiune față de Marea Uniune Sovietică".* Şi în unitățile ajutătoare erau puşi în funcții-cheie oameni asupra loialității cărora nu existau semne de întrebare.

Neagu Cosma, fost general-maior în Securitate[1], ne prezintă date privind cadrele Securității din perioada 1947-1980. Vom apela, cu îngăduința dreptului de a-l cita, la o serie de informații extrem de prețioase care nu pot fi omise:

„Şefii de serviciu, cu o singură excepţie, erau toţi conaţionali ai lui Concearuc, Teişan, Szabo şi Holinger. Adam Mauriciu, venit în contraspionaj din Direcția de Informații Interne, era absolvent al Academiei Comerciale; **Marcu Zalman,** tot absolvent al A S.E., a emigrat ulterior în Israel; **Lucian,** jurist, s-a sinucis din motive necunoscute (soția şi sora lui, **Lucian Tony** şi **Lucian Rodica,** lucrau tot în contraspionaj); **Nicolau Victor,** fost coleg de studii în Occident cu **Nicolau Serghei,** venit în contraspionaj din D.A.; **Zavodnicu Mircea,** originar din laşi, a făcut câtiva ani de închisoare până la 23 august 1944, în prezent plecat în S.U.A.; **Hida Tiberiu,** originar din comuna Hida-Sălaj, emigrat în Israel; **Friedlaender Eugen,** absolvent al facu'tății de limbi străine; **Farcuş Mauder,** originar din Ardeal, venit în contraspionaj din aparatul politic al trupelor de grăniceri; **Niculescu Martin,** m prezent stabilit la Paris".

În funcții de subalterni de nivel, locțiitor şef serviciu şi mai mici, precum şi'translatori pe lângă consilieri sovietici, ofițeri ai NKVD-ului ataşați pe lângă conducerea unității, au fost următorii: **Bucicov** IVSîra (soția colonelului **Bucicov Valeriu,** fostul locțiitor al lui Pantiuşa la Serviciul I – organizare, anterior şeful Direcției a V-a); Tania FiSipescu, fiică de ruşi albi refugiați în România după Revoluția din octombrie din

Rusia; **Gribici Voladia,** originar din Basarabia; **Adolf Kohner,** emigrat în Israel; **Demetrescu Raul,** emigrat în Anglia; **Năvodeanu Luisa; Sadovici Mihail** – originar din Basarabia, lansat în primăvara anului 1944 în România în zona Galați, îndeplinea funcția de şef al grupului de translatori; **Maxinrenco Feodor,** basarabean din Ismail. (în 1941, după ce Basarabia a fost eliberată, el a rămas în spatele frontului ci misiuni de informare şi diversiune. Arestat, judecat şi condamnat I? moarte, a scăpat datorită evenimentelor de la 23 august 1944. A rămas în România pentru a face parte, după luarea puterii de către comunişti, din nucleul Direcției Generale a Securității Poporului. A lucrat mai întâi în D.I.E. (D.A.), după care a trecut în contraspionaj); **Ebner Silvia,** fostă luptătoare într-o unitate israeliană din armata britanică în cel de-al doilea război mondial (După terminarea războiului a făcut parte, în Palestina, dintr-un comandou care acționa împotriva armatei britanice. Este trimisă în România şi încadrată în contraspionaj. A emigrat ulterior în Israel); **Alexeev loska,** basarabean trimis în misiuni în România prin anii 1934-1936, a fost arestat şi închis, eliberându-se la 23 august 1944. în 1948 a rămas în România şi a lucrat în D.G.S.P.

Direcţia a ll-a Contraspionaj avea la conducerea sa pe colonelul Gluvacov Andrei, iar de prin anii 1952-1953 pe Breban Nicolae, venit din aparatul C.C. al P.C.R., cu gradul de colonel.

Direcţia a lll-a (ulterior D.I.) **Informaţii Interne,** inițial condusă de colonelul Birtaş lanoş. Acesta a fost înlocuit, după câțiva ani, de Aranciz Pavel, originar din Braşov.

Direcţia a IV-a Contrainformaţii Militare, condusă de la înființare de generalul Grigorii Naum, cel care a fost lansat cu paraşuta în munții Predealului, în cadrul grupului „Carpați", grup pe care-l conducea. Printre adjuncții săi îi menționăm pe colonelul Rangă şi pe colonelul Mănescu.

Direcţia a V-a Securitate şi gardă (pază sedii şi escortă demnitari) era 'condusă de colonelul Mladin Ştefan, cel care s-a aflat în fruntea echipei de chelneri care l-a preluat pe mareşalul Antonescu din seiful în care îl sechestrase regele Mihai în după-amiaza zilei de 23 august 1944 şi l-a transportat în casa conspirativă din Vatra Luminoasă – Bucureşti. Aici, lui Antonescu şi celorlalți demnitari arestați, echipa lui Mladin, cu el în frunte, le-a asigurat paza sub supravegherea lui Emil Bodnăraş, venit de peste Nistru cu misiuni de spionaj, până când prizonierii au fost predați autorităților sovietice.

Locțiitor al lui Mladin a fost numit Bucicov Valeriu, care a preluat comanda după moartea şefului. Lui i-a urmat generalul Neagoe.

Direcţia a Vl-a Transporturi, condusă de generalul-maior Mazuru Vladimir (Mazuran), venit şi el de dincolo de Prut. Unitatea se ocupa de informații şi prevenirea sabotajelor în transporturi, care luaseră o mare amploare pe direcția URSS. Se transporta din România în URSS pe calea ferată, pe calea apei şi a aerului, mult din ceea ce producea economia românească. Sovromurile fuseseră create cu scopul pompării de materii prime. Generalul Mazuru şi oamenii săi aveau misiunea ca transporturile să ajungă bine la destinație. Ulterior, această direcție s-a desființat.

Direcţia de Anchete Penale (ulterior Direcția a Vl-a) era cea care finaliza, dădea un sens eforturilor celorlalte Direcții menționate. Aici ajungeau oamenii de care se ocupaseră informativ Direcțiile şi se confirmau sau nu dovezile procurate de lucrătorii operativi. O bună parte dintre ei erau specialişti în deschideri de domicilii, percheziții şi ridicări (arestări) de persoane. Şeful unității a fost, inițial, Dulgheru şi apoi colonelul Butika Francisc, trimis de la C.C. al P.C.R., în acelaşi timp cu Breban şi Szabo, pentru a întări unitățile de Securitate.

Serviciul tehnic care se ocupa cu interceptarea telefoanelor, folosirea mijloacelor electronice de ascultare şi a altor mijloace tehnice care fac parte din dotarea serviciilor de contrainformații, era condus de maiorul Hirsch, alias Haiducu, alias Forestiere Mathieu*. Locul maiorului Hirsch l-a luat colonelul Szaczko Sandor, a cărui îndeletnicire era să bea votcă.

Serviciul „K" avea în preocupările sale controlul informativ al cadrelor Securității şi era condus de Petruc Mişa, venit şi el de peste Nistru cu misiuni de spionaj în România, şi scăpat la 23 august 1944.

Şeful **Serviciului filaj şi investigaţii** a fost inițial Milea**, emigrat în Israel, succedându-se mai mulți şefi printre care colonelul Leibovici** şi generalul Kovacs Pius.

Şeful **Cifrului** a fost numit colonelul Scherler Şandor, ajutat de colonelul Ady**, al cărui frate a devenit general şi ministru adjunct al MJ., ocupându-se de serviciile de înzestrare şi financiare unde şeful compartimentului „Servicii" era colonelul Hary Bogdan**.

Şcoala de ofiţeri Băneasa era comandată de colonelul Voicu-lescu Ervin**, care a emigrat în Israel; Mazilu a fost şi el comandant aici.

Şeful **Casei de cultură** a fost numit Fux Beria**, iar al spitalului M.l. dr. IHerşcovici.

În fruntea regiunilor de Securitate au fost numiți: la regiunea Bucureşti – generalul maior Stancu Aurel, care venea din Spania, iar în '44 a fost încadrat ca ofițer N.K.V.D., ajungând şef de serviciu. Tot la regiunea Bucureşti, celelalte posturi de conducere au fost ocupate de către maior Weiss Isidor**, maior

Hâncu** – emigrat în Israel, maior Kohn Bernard**, maior Edelştein** şi maior Rodelstein**.

La regiunea Ploieşti, după 1944 a fost comandant Coco Mănescu, căruia i-a urmat Ştrul Mauriciu**; la Braşov – colonelul Kalauşek Koloman, care ulterior a fost mutat la Craiova; la Piteşti – colonelul (ulterior

avansat general) Nedelciu, care de la Piteşti a fost mutat la Cluj, iar de aici în aparatul central, şef al Arhivei Operative.

Alţi şefi:

Generalul Stamatoiu, şeful secţiei de spionaj extern din Direcţia Securităţii Statului.

Generalul Mortoiu, şeful secţiei Contraspionaj.

Generalul Emil Macri, şeful Direcţiei a ll-a din D.S.S. Inculpat în procesul de la Timişoara.

Colonelul llie Avădanei, fost loctiitor al şefului Direcţiei a Vl-a. (Licenţiat al facultăţii de Drept din Cluj şi cursuri postuniversitare în Bucureşti A început în anul 1952, când a intrat în şcoala de ofiţeri de Securitate şi a ieşit la pensie în 1986. A ocupat funcţia între 1975-1986.

Colonelul Filip, şeful Agenţiei Comerciale române din R.F. Germania, ilegalist, din Timişoara, om cinstit; şi-a găsit refugiul în pahar.

Colonelul Nicolae Pleşiţă a fost mulţi ani şeful serviciului de pază al lui Nicolae Ceauşescu, promovat în funcţia de adjunct al ministrului de Interne. Şeful Direcţiei a V-a.

Colonelul Băjenaru, şeful gărzii de corp a lui Nicolae Ceauşescu. I

Colonelul Filipescu, şeful biroului Anchete, era parcă născut pentru activitatea secretă, având o inteligenţă nativă, cu o extrem de bogată imaginaţie şi intuiţie. Câţiva ani mai târziu, transferat la Direcţia de Informaţii a Marelui Stat Major, va aduce un serviciu deosebit de valoros în domeniul spionajului militar din Turcia.

Generalul Gheorghe Zagoneanu, mai întâi şef al unui inspectorat judeţean de miliţie, îl va înlocui pe Mihai Pacepa, ca loctiitor al şefului D.I.E. şi secretar de stat în cadrul Ministerului de Interne.

Nicolae M. Nicolae, inginer mecanic strălucit (ca pasiune – cânta la vioară). Ministrul Comerţului Exterior. în 1972, Nicolae Ceauşescu i-a acordat în secret gradul de colonel în serviciul de spionaj şi apoi de , general, iar în mai 1976 l-a trimis în Statele Unite ca ambasador. în urma unui conflict intern, a fost compromis cu prilejul vizitei Iui ! Ceauşescu în Statele Unite. A fost rechemat în tară, unde i s-a dat o i funcţie la Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice şi pensionat.

Remus Dima, istoric, specialist în istoria mişcărilor muncitoreşti din Oltenia, îl va înlocui pe generalul Gheorghe Dănescu. Odată cu instalarea la pupitrul D.I.E., trece la organizarea serviciului de spionaj după o concepţie

originală. Au fost schimbate cifrurile şi rebotezate unităţile [1] componente ale departamentului, D.I.E. trecând în C.I.E. (Centrul de Informaţii Externe). Şeful unităţii C.I., colonelul Moţ, a introdus regula ca cel care deţinea o informaţie putea să se adreseze direct oricărui comandant care credea de cuviinţă.

Calica Victor (Nicolau), evreu. Şeful cabinetului (secretariatului) S.S.I., vechi ilegalist din 1928, a lucrat cu Sergiu Nicolau încă din Belgia, unde a fost recomandat în partid chiar de Sergiu. Incoruptibil, fiind expus celor mai rafinate manevre şi oferte ademenitoare pentru a

fi atras de partea acelora care începeau să organizeze lovitura împotriva şefului său Nicolau.

Colonelul Molse Virgil, evreu, şeful secţiei Filaj din S.S.I. Provenit dintr-o familie înstărită, el intră în legătură cu activitatea de partid ilegală. îşi întrerupe studiile superioare pentru a-şi consacra întregul timp muncii ilegale. Ajunge, ca şi Filipescu, după ani petrecuţi în S.Ş.I., la Direcţia de Informaţii a Marelui Stat Major, unde devine şeful Secţiei de Tehnică Operativă şi unde, cu o mână de ofiţeri extrem de inimoşi (Ferencz, Georgescu, Deneş, Galambaş), reuşeşte să facă reale minuni.

Mitea, agent KGB, împreună cu alţi agenţi sovietici a fost paraşutat în luna martie 1944, în munţii Predealului, cu misiunea de a face cércetare strategică în spatele frontului inamic. Acest Mitea a devenit mai târziu un membru al „Brigăzii Mobile", embrionul viitoarei Securităţi; îndeplinea în cadrul acestei echipe de cercetare funcţia de cifrator şi radiotelegrafist (istoriografia comunistă a prezentat pe aceşti para- şutişti sovietici drept „Grupul de partizani Carpaţi"). După elibe- rarea Ardealului, Mitea a primit sarcina de a fi şoferul şi garda personală a lui Pantiuşa. A luat parte la asasinarea lui Foriş, fost secretar al P.C.R. şi a altor oameni nevinovaţi. Făcea chefuri cu tatăl Anei Pauker, ce locuia pe strada Apolodor.

Colonel Constantin Olcescu, însărcinat cu afaceri externe române şi şeful staţiei D.I.E. din Liban. La 1,60 m, bine clădit, dar nu gras, cu părul închis la culoare şi pielea foarte bronzată, îmbrăcat ca de obicei cu haine de cea mai bună calitate, dar frizând neglijenţa, semăna cu un palestinian. Mulţi ani fusese însărcinatul cu afaceri externe al României în Liban, şef secţie D.I.E. şi agentul de legătură al lui Ceauşescu pe lângă conducătorul Yasser Arafat. Om plin de energie şi întreprinzător.

Agenţii secreţi

Raţiunea formării şi infiltrării de agenţi secreţi în ţările occidentale dezvoltate era aceea de obţinere a unor documentaţii tehnice secrete privind ramurile de vârf ale industriei, facilitarea acordării României de credite bancare cu dobândă minimă, termene de rambursare maxime şi termene de garanţie favorabile; încheierea de convenţii comerciale cu parteneri români de către firme de marcă din Occident, în defavoarea altor ţări socialiste (la ora aceea);

achiziționarea de aparatură şi echipamente electronice sofisticate puse sub embargo de unele țări industrializate în defavoarea țărilor din lumea a treia sau socialiste; influențarea conducerilor unor state oau organizații internationale în adoptarea unor decizii care să sprijine politica şi poziția României în unele probleme internaționale sau regionale (nu este lipsit de sens exemplul intervenției lui Ceauşescu şi pe lângă

Willy Brandt pentru recunoaşterea lui Yasser Arafat şi al OEP-ului de către Internaționala Socialistă şi unele țări vest-europene).

Pentru atingerea obiectivelor **se vizau cu predilecţie posturile de:** directori administrativi sau tehnicieni în luarea deciziilor directoriale, consilierii acestora, şefii departamentelor cu greutate în luarea deciziilor directoriale, consilierii personali ai şefilor de partide, şoferii maşinilor personale ale unor lideri politici, şefii gărzilor personale etc.

Selecţionarea agenţilor se efectua sub stricta îndrumare a lui Pacepa"'. Cel ales era obligat să-şi schimbe domiciliul din localitatea unde fusese recrutat şi să vină în Bucureşti sub diferite pretexte: încadrarea într-un post mai bine plătit, efectuarea unor cursuri de ridicarea calificării, iminența căsătoriei în Capitală etc. Ajunşi în Bucureşti, primeau cheile de la nişte **garsoniere amplasate numai în zona centrală** şi anume cea cuprinsă în perimetrul înconjurat o dată de liniile tramvaiului 26 (linia de zi şi de noapte pe un traseu circular şi care unea Gara de Nord cu Oborul, şoseaua Mihai Bravu, Şoseaua Olteniței, Viilor, Panduri şi Cotroceni). Aceste mici apartamente erau **dotate cu tot strictul necesar,** avându-se grijă să cuprindă, **în primul rând, instalaţii şi tehnică de uz casnic adusă din Occident,** pentru obişnuința în mânuirea lor de către viitorii ofițeri agenți secreți. In aceste locuri se derulau, de regulă, acțiunile de **instruire secretă şi practică,** imaginându-se diverse scenarii pe baza documentelor întocmite din timp de ofițerii instructori cu privire la tot ceea ce interesa activitatea obiectivului strategic occidental avut în vedere de conducerea D.I.E. pentru plasarea agenților.

Documentele cuprindeau atât materiale scrise, cât şi înregistrări pe bandă magnetică, familiarizând viitorul agent cu tot ce interesa mai mult de la viitorii săi colegi şi şefi, cu locurile unde erau stocate datele secrete care interesau România, accesul în obiectiv şi circulația dintre diverse compartimente ale acestuia etc.

În sfârşit, dar nu pe ultimul loc, era **documentarea juridică,** însuşirea corespunzătoare a reglementărilor legale din statul respectiv, cunoaştere care trebuia să fie cel puțin la nivelul unui cetățean cu pregătiră medie, în ceea ce priveşte cadrul familiei, muncii şi cel penal etc.

Componenta practică a instruirii consta în **mânuirea sistemelor dé legătură** pe care urma să le folosească în corespondența sa viitoare cu centrala D.I.E.

Regula la acest capitol era instruirea agenților cu toată gama mijloacelor de legătură, **atât cele clasice, cât şi cele moderne,** opțiunea pentru unul sau altul din ele făcându-se după reguli stricte de conspirativitate şi condiționată dé apariția unor situații neprevăzute în terun (țara unde urma să-şi desfăşoare activitatea agentul). Pentru folosirea oricăruia dintre mijloacele de legătură, **elevul ofiţer era pus să memoreze, ca pe Tatăl Nostru, un cod personal de cifre şi un sistem de parole** (cu răspunsurile respective) **pentru tot atâtea situaţii speciale în care se presupunea că îl va folosi.**

Noua sa casă, precum cea discutată mai sus, era **garnisită şi cu aparatură de supraveghere video şi audio,** prin care instructorii îşi supravegheau elevii şi le verificau loialitatea față de serviciile române de spionaj. Erau **folosite,** de asemenea, **şi farmecele feminine ale unor colaboratoare ale Securităţii,** care, odată ajunse în camerele elevilor, începeau să pună întrebări naive şi provocatoare, după un scenariu bine pus la punct de instructor. In alte cazuri, elevul era **arestat de „miliţie", anchetat şi molestat** folosindu-se diferite pretexte, doar-doar va trăda legătura sa cu serviciile de spionaj, mai precis cu instructorul său, întrucât aceasta era regula: **fantomele trebuiau să cunoască din aparatul D.I.E. doar o singură persoană, instructorul** care, mai târziu, devenea legătura sa personală cu Centrala. Regulă instituită de Pacepa şi încălcată tot de el, în mai multe rânduri...

Odată trecute cu bine aceste examene, pregătirea intra în **faza finală: „toaleta înainte de plecare",** fază care presupunea **utilizarea identităţii false într-o serie de condiţii date,** urmărindu-se folosirea fără ezitare şi gesturi trădătoare a noii identități (nume, prenume, cetățenie şi profesie).

Pentru acomodarea şi facilitarea intrării în pielea personajului pe care urma să-l joace ani de-a rândul, elevul era dotat cu acte false de identitate şi **trimis în delegaţie la anumite instituţii din provincie,** antrenând discuții pe marginea unor contracte externe, **în calitate de reprezentant al' unor firme străine,** contactând familii din țară cu rude în exterior şi la care pretindea că aduce mesaje etc. în cadrul acestui test, **proba de foc era dată în hotelurile în care trebuia să rămână peste noapte.** Dacă reuşea să inducă în eroare armata de colaboratori şi ofițeri de „obiectiv" care mişunau prin aceste locuri publice, făcându-i să creadă că este cetățean străin, drumul spre aeroportul internațional îi era larg deschis, putea să plece din moment în moment spre zările străine.

Ajunşi la destinație, după parcurgerea itinerariilor (ca să nu mai uzăm de scenarii) stabilite de Centrală, **ofiţerii-fantomă aveau obligaţia,** printre altele, **să se căsătorească cu localnice indicate de Centrală şi verificate de Securitate.** Prin asemenea căsătorii se consolida credibilitatea de care se bucura „fantoma" din partea băştinaşilor, precum şi câmpul de relații de care aceştia aveau nevoie în

demersurile lor. Din asemenea căsătorii au rezultat copii, nepoți, rude colaterale etc.

Cum a sunat alarma, Imediat după plecarea generalului Pacepa, aceste familii s-au văzut abandonate de urgență de către stâlpii casei, în mod misterios, asupra lor planând amenințarea că pot fi demascați de generalul fugar. Unele .,fantome" au sosit în țară la volanul unor maşini luxoase şi încărcate cu diverse obiecte de uz casnic, luate la repezeală de prin case, altele ajungând numai cu recuzita vestimentară în care i-a prins „seismul Pacepa". \

în cazul rămânerii definitive în Occident a unor ofițeri inferiori şi superiori, se ordona imediat înceta-rea activității lor secrete pe spațiul sau zona în care se produsese trădarea spionului şi ; aducerea în țară a tuturor ofițerilor cunoscuți în această calitate de către cel care trădase.

„Fantomele" nu erau însă alarmate. Ca măsură , şventivă erau **numai avertizate** împotriva unor provocări la care se outeau deda serviciile de contraspionaj din Occident, pentru a depista rețelele de spionaj române, în special şi socialiste, în general.

În ce constau aceste **provocări?** Printr-un reportaj dedicat, chipurile, actului de trădare, se dădea **ştirea falsă** că respectivul spion român a emis autorităților polițieneşti occidentale una sau mai rnuite liste cuprinzând rețele de spionaj românesc infiltrate în diverse medii. Poliția respectivă, în marea ei considerație, pentru respectarea drepturilor omului, invita pe toți cei care vor să nu suporte rigorile legii, situându-se pe respectivele liste, să se predea singuri autorităților sau să părăsească în 24 de ore statul în care activau ca spioni. **Cei slabi de înger cădeau pradă acestor anunţuri** şi se predau poliției sau forțau nota la aeroporturi pentru întoarcerea la bază, moment în care forțele de ordine îi pescuiau, făcând mare publicitate în jurul cazului, în speranța nemărturisită că alții vor cădea în plasa întinsă panicarzilor.

Tratamentul special de care se bucurau **„fantomele"** în cazul defecțiunilor de grad inferior în rețelele de spionaj se datora faptului că ele **nu erau cunoscute decât de doi ofiţeri ai Centralei – cel care îl instruia şi apoi, pe timpul misiei, îi asigura legătura cu baza şi al doilea *„tovarăşul Prahoveanu",* alias generalul Pacepa,** cel care verifica personal potențele informative ale fiecărei fantome şi dădea sau nu OK-ul pentru plecarea sau nu în exterior.

În cazul în care ar fi trădat un ofiţer instructor, rămânând peste hotare, era adusă de urgență în țară „fantoma" aflată în legătura sa, fiindcă ofițerul instructor avea legătura personală numai cu o „fantomă", **rare fiind cazurile în care se aprobau luarea a două sau trei.** Cum însă Pacepa îi cunoştea personal pe toți cei care acționau în străinătate, defecțiunea produsă de el'aparatului Securității a făcut necesară aducerea de urgență în țară a tuturor ofițerilor agenți secreți răspândiți pe mapamond.

Cine avea şansa să pătrundă de bunăvoie în acel labirint de clădiri unde se pregăteau cu tenacitate şi răbdare viitori spioni ai României, **nu mai putea ieşi** din universul obligațiilor „strict secrete, de importanță deosebită" pe care şi le asuma, **decât cu picioarele înainte, între patru scânduri, fără inscripţii...**

Programul de muncă oficial începea la ora 9^{00} şi se termina la ora 23^{00}, cu o pauză de două ore (15-17) zilnic, iar sâmbăta se încheia la ora 16^{00}. El era însă mult prelungit peste orele menționate. O precizare se impune: toate şedințele organizației de partid, ale celei de tineret ori administrativ-profesionale se țineau după orele de program, aşa că **nu de puţine ori îi prindeau zorile prin unitate.**

Reflectorul^ era unul din procedeele diabolice de anchetă importat de la KGB. **începând cu anul** 1952, când Alexandru Drăghici a preluat conducerea Ministerului de Interne, deci şi a Departamentului Securității, **metoda cu reflectorul a fost interzisă.**

Candidatul la recrutare ca agentul informator era aşteptat în zorii zilei la un colţ de stradă, pe traseul de la domiciliul acestuia spre locul de muncă şi acostat sub un pretext oarecare de doi ofițeri în civil şi invitat să intre în autoturismul „Ford" aflat lângă bordură cu portierele larg deschise. Până ce „candidatul" realiza despre ce era vorba era **împins brutal în maşină,** care, cu motorul ambalat la maximum, demara ca un bolid, dispărând de la locul evenimentului. Omului, destul de şocat, **i se acopereau ochii cu ochelari negri, opaci.** Explicația era simplă: nu trebuia să afle casa în care a fost condus, fiind conspirată. **Omul trebuia îngenuncheat prin diminuarea voinţei şi a puterii sale de rezistenţă,** ori metoda săltării de pe stradă, plimbarea lui cu ochelari negri şi introducerea între patru pereți, despre care se putea presupune orice, inclusiv că acolo se afla un abator uman, **trezea în cel ajuns într-o asemenea situaţie dorinţa fierbinte de a scăpa de acolo cu orice preţ. Iar preţul cerut era colaborarea cu Securitatea. Metoda** se pare că a fost **abolită printr-un ordin expres al lui Alexandru Drăghici.**

Nu existau prin anii '50 instrucțiuni ori directive operative. Totul se transmitea prin viu grai. Primele documente scrise care au apărut în Direcția de Contraspionaj au fost lecțiile privind rețeaua informativă: **cum se crea şi cum se dirija această reţea. Se insista cu deosebire pe modalităţile multiple de atragere la colaborare a unei persoane.**

Se insista până la obstinație pe **construirea pragului psihologic,** peste care, dacă ofițerul reuşea să-l treacă pe candidat, recrutarea putea fi socotită o reuşită. Cum creai acel prag şi cum îl trecea candidatul , făcea şi face parte din profesia ofițerului specialist în arta informațiilor.

Se intra, apoi, într-o perioadă de pregătire intensă: trageri cu armamentul de tipuri variate, din orice poziție şi în orice condiții de timp, învățarea alfabetului Morse şi manipularea aparatului t.f.f., inclusiv cifrarea şi descifrarea, cum se pregăteşte un exploziv şi cum se foloseşte el pentru a distruge o fabrică, un pod

etc, săritul cu paraşuta în condiții de lipsă de vizibilitate şi de la joasă altitudine, cum se falsifică documente de identitate, cum se scapă de urmărire.

Inițial, novicele trebuia să lucreze pe lângă o ambasadă, pentru a-şi perfecționa limba, pronunția, după care era azvârlit în luptă înarmat – dacă era posibil – cu un statut de imunitate diplomatică.

Prima lecție, într-o aşa de sinistră clasă, încât elevii nu aveau permisiunea să-şi cunoască numele, strigându-se între ei cu numărul atribuit fiecăruia de şeful cursului, **demara cu *„Istoria spionajului mondial***ce începea cu sublinierea: *„Spionajul, dragi tovarăşi, a existat din cele mai vechi timpuri, suferind schimbări, în mod dialectic, în ce priveşte doar forma şi metodele uzitate. în descrierea acestei activități discrete trebuie să plecăm de la Rahab, care l-a informat pe Isus Navin de situația militară din Jerihon, ca primă manifestare a acestei îndeletniciri."* Despre „ochii şi urechile împăratului" din perioada lui Darius I, care a avut în componența armatei o subunitate de spionaj militar, de cercetaşi infiltrați în teritoriul inamic în fiecare noapte şi folosiți cu succes, inclusiv în campania împotriva sciților (514 -513 Î.Hr.). Apoi Dalila, o spioană care a obținut informații prețioase cu privire la puterea miraculoasă a lui Samson şi, tăindu-i acestuia şapte şuvițe din păr, l-a deposedat de miraculoasa forță. Hannibal, maestru în arta deghizării, îşi îmbrăca oştenii în blănuri de animale şi-i trimitea în tabăra duşmană, alături de turme întregi de oi, de ale căror coarne lega torțe aprinse, creând o teribilă panică nocturnă, împrejurare în care „spionii" lui acționau. Inchiziția, care a folosit cumplitele suplicii şi ascultarea permanentă a dialogurilor regale şi imperiale, în spatele tronurilor fiind chilii secrete, unde se auzea tot ce vorbeau capetele încoronate. Apoi, perioada de înflorire a Veneției, când spionajul a avut un rol atât de important. Epoca lui Friederich al **ll**-lea, care obişnuia să spună că el preferă să plece la luptă cu o sută de spioni, decât cu o sută de bucătari. Revoluția franceză, cu aşa-zisul său „cabinet negru", care controla întreaga corespondență, episod ce se apropie ceva mai mult de spionajul modern... Poate că nici steaua lui Napoleon nu s-ar fi înălțat aşa de sus, dacă n-ar fi existat celebrul Schulmaister, care a înscenat un conflict cu marele împărat al Franței şi a ajuns în contact cu statul major austriac... Nu omitem nici moştenirea franceză denumită „maşina infernală". Pentru prima dată în istorie, această denumire a fost aplicată la Paris unui... butoi, în ziua de 24 decembrie 1800, când regaliştii au pus la cale un atentat împotriva primului consul Napoleon Bonaparte. Butoiul, plin cu artificii şi proiectile, a fost aşezat pe o căruță la intrarea în strada Saint- Nicaise, pe unde Napoleon venea în mod obişnuit spre Tuileries. Explozia s-a produs la câteva secunde după trecerea lui Bonaparte. Consecința: 8 persoane au fost omorâte şi 46 de case avariate şi incendiate. Apoi, episodul plin de romantism al dansatoarei orientale margareta Gertruda Zelle, supranumită „Mata Hari", apreciată a fi fost cea mai periculoasă

spioană a epocii sale; Karl Haus Loid, versatul spion naval, ceva mai aproape de noi, misteriosul Sorge din Orientul îndepărtat etc.

Tudor Postelnicu

Ministru secretar de stat şi şef al Departamentului Securităţii Statului – avea în subordine şi serviciile secrete – nu făcea altceva pe linie de spionaj decât să semneze diverse ordine cu caracter administrativ privind avansările în grad, volumul fondurilor în lei sau în valută ale DIE, trimiterea sau retragerea din misiuni a ofiţerilor aflaţi peste hotare, premierea de 23 august sau 30 decembrie etc.

În ceea ce priveşte plicurile sigilate care treceau de la DIE către Ceauşescu, via cabinetul său, Postelnicu nu cunoştea conţinutul lor, el neavând competenţa legală de a cenzura asemenea corespondenţă specială destinată înaltelor foruri ceauşiste.

Vasile Patilinet

»

Vasile Patilineţ, aflat în conducerea partidului, ani de zile, a răspuns în C.C. de secţia M.A.I.-M.F.A., fiind mâna dreaptă a lui Drăghici, iar împreună i-au întărit legenda spionului Pacepa, l-au împins, l-au ajutat să urce scările ierarhice ale Puterii. **Patilineţ, omul care,** în tandem cu Drăghici, a dat o lovitură nimicitoare Direcţiei de Informaţii din Marele Stat Major, **era încărcat cu povara a nenumărate fărădelegi ale Securităţii împotriva poporului român.**

Generalul Nicolau a avertizat despre pericolul trimiterii lui Patilineţ ca ambasador în Turcia. Avertismentul a fost respins energic şi dur de către Petre Lupu, unul dintre locotenenţii ceauşişti.

Ce a căutat Patilineţ în Turcia? Se pare că nu vom afla niciodată cu exactitate, întrucât cei doi principali protagonişti, Ceauşescu şi Patilineţ, sunt morţi, iar instrucţiunile primite de Patilineţ de la şeful său în mod cert nu au fost scrise, ci s-au dat verbal, între patru ochi, în grădina cu trandafiri.

Patilineţ a fost plimbat prin diverse funcţii, numit în anii '70 **ministru al Economiei forestiere şi materialelor de construcţii,** deci undeva în eşalonul doi al Puterii, fără a mai putea influenţa decisiv pârghiile puterii.

După fuga lui Pacepa se prea poate să se fi dus la Ceauşescu ca să-şi ofere serviciile, subliniind că îl cunoaşte bine pe Pacepa şi eventual ar putea intra în contact cu el, ar putea negocia cu acesta.

Pentru cian exista o bază de negocieri, şantajul: fiica lui Pacepa, Dana, era la Bucureşti. **Nu este exclus să mai fi existat şi alte pârghii**

în mintea puternicilor zilei, prin care să încerce să acţioneze împotriva lui Pacepa. în afară de aceasta este cunoscut că **s-a oferit un substanţial premiu în dolari pentru prinderea sau lichidarea fugarului.**

Cum a acţionat în mod concret Patilineţ la Ankara, de la venirea la post şi până la imprevizibila sa moarte în acel accident de maşină, nu se ştie, putându-

se face doar presupuneri. Moartea ambasadorului român în Turcia ne demonstrează fără tăgadă că **s-a lăsat antrenat în jocul serviciilor secrete, fără a dispune de vreo şansă de reuşită.**

Pacepa nu mai acţiona de mult pe cont propriu. Devenise de acum o rotiță într-un angrenaj politic important. In spatele său acționa un puternic serviciu secret care conducea cu mână sigură ostilitățile.

Apărând la Ankara, Patilineț, care nu a realizat nici o clipă măcar complexitatea jocului în care a intrat, **încercând să se lege de Pacepa a deranjat jocul ocult al serviciilor secrete.** Se poate presupune că Patilineț mai avea unele puncte vulnerabile, bucurându-se de „respectul" serviciului secret străin: de pildă, **cadourile primite de la Pacepa,** lucru ce putea fi exploatat de serviciul secret străin. Nu este exclusă \ i ipoteza ca Patilineț să se fi opus acestei tentații, ceea ce până la urmă i ar fi atras condamnarea sa la moarte. '

Se ştie că ambasadorii români (şi în general lucrul este valabil la toți înalții diplomați) la post în străinătate sunt supuşi la o serie de restricții, au un anumit mod de comportament, impus de nişte reguli mai mult sau mai puțin stricte. Ne vom referi la una singură, regulă pe care Patilineț, ambasadorul României la Ankara, a încălcat-o. **Automobilul de serviciu al Ambasadei era condus de un şofer profesionist, de cele mai multe ori ofiţer de Securitate.** Explicația este simplă: ar fi neplăcut şi s-ar solda cu complicații, dacă un ambasador al unui stat în misiune ar provoca un accident de maşină care s-ar solda şi cu victime, toate din vina ambasadorului respectiv.

Patilineţ începe să conducă singur maşina, fără şofer, încălcând astfel regula impusă. De ce, ne întrebăm? **Pentru că avea de îndeplinit întâlniri conspirative, de mare importanţă,** la care nu era dorită nici măcar prezența şoferului, un ofițer de Securitate!

Orice întâlnire Pacepa-Patilineț era dăunătoare lui Ceauşescu. A avut loc un accident de maşină, care s-a soldat cu moartea ambasadorului român. Versiunea oficială a fost că ar fi făcut un infarct în timpul conducerii maşinii.

Accidentul a fost, fără îndoială, montat, deducând faptul că Patilineț a încercat să se bage prea adânc în activitatea ocultă a serviciilor secrete. **A încercat să-l şantajeze pe Pacepa,** folosind existența fiicei sala la Bucureşti şi prin aceasta a deranjat, nu atât pe Pacepa, cât serviciul secret american. **Sau, după altă ipoteză, a existat chiar o tentativă ratată de recrutare a ambasadorului român** şi acesta s-a opus şantajului.

Cert este că, indiferent de scenariu, Patilineț a trebuit să plătească cu viața. Este la fel de cert că **Pacepa a fost amestecat;** fiind unicul şi principalul obiectiv al lui Patilineț. S-a demonstrat, astfel, câtă dreptate a avut generalul Nicolau când a avertizat, în legătură cu trimiterea lui Patilineț ca ambasador în Turcia, că este un pericol pentru acesta.

La scurt timp după moartea lui Patilineț, şi-au mai pierdut viața alți câțiva diplomați români aflați la post la Ankara, sau şi-au pierdut viața în mod ciudat după întoarcerea lor în țară.

Era în pericol secretul în legătură cu depunerile de fonduri în străinătate? A comis Patilineț vreo indiscreție față de un colaborator mai apropiat de la Ankara?

Problema rămâne deschisă.

Generalul Mihai Caraman

Profesionist de înaltă clasă, cu vechi state de serviciu, cum se obişnuieşte să se spună, Mihai Caraman nu este un necunoscut pentru cei ce studiază istoria serviciilor secrete. **Rival al generalului Pacepa,** după unele surse Mihai Caraman a fost marginalizat o lungă perioadă de timp, în ciuda faptului că s-a dovedit a fi un ofițer de informații destoinic, după părerea unor autori. **Până la sfârşitul lunii decembrie 1989 a fost adjunctul şefului secției „F" care se ocupa de contrainformații externe.**

După înlăturarea lui Ceauşescu şi reorganizarea Securității, Mihai Caraman revine în actualitate pentru o scurtă perioadă de timp, deşi era trecut de vârsta pensionării. A fost **numit în fruntea Serviciului de Informații Externe pentru scurt interval, fiind înlocuit cu generalul loan Talpeş,** viitor consilier prezidențial.

În privința valorii informațiilor furnizate de rețeaua Caraman există şi păreri contrare. De pildă, **generalul Dumitru I. Dumitru,** într-un articol publicat în *„Spionaj-contraspionaj",* **afirmă că valoarea informativă a materialelor respective era depăşită,** deoarece, aşa cum se ştie din presa franceză a timpului, fuseseră date în păstrare la arhivă, adică nu mai erau de actualitate.

În acest spirit se formulau şi aprecierile scrise care, menționând de regulă numai valoarea documentară a lor, au început să supere şi au contribuit la înăsprirea în continuare a relațiilor dintre cele două organe. Ca o reacție a nemulțumirii D.I.E., un colectiv numeros formate din grade mari de la Departamentul respectiv, din Ministerul de Interne şi de la SecJa pentru probleme militare şi justiție de la C.C. al P.C.R., a descins la Marele Stat Major să verifice şi să se convingă de realitatea şi seriozitatea aprecierilor făcute asupra materialelor primite. Era urmarea incompetenței în plan militar a celor care obțineau şi mânuiau aceste materiale la Ministerul de Interne şi care le atribuiau valori deosebite. Acel colectiv de control a cerut detalii, a investigat

mulți specialişti din Marele Stat Major şi din Ministerul Apărării Naționale, a comparat cu materiale informative furnizate de sursele proprii ale Marelui Stat Major, transformând controlul respectiv de documentare într-o veritabilă anchetă. Se punea chiar problema dacă nu cumva cineva avea interesul să compromită prestigiul organis-mului omniprezent condus de generalul Doicaru şi de umbra sa, generalul Pacepa. Dar lucrurile s-au lămurit repede. **Aprecierile**

erau supărător de fundamentate, temeinic şi corect prezentate şi colectivul de control s-a retras ruşinat. N-a căzut nici un cap. încă o dată, Securitatea a fost j înfrântă pe propriul ei teren... I

Generalul Mihai Ion Pacepa

Ion Mihai Pacepa s-a născut la **17** august **1928** în Basarabia.

Urmează cursurile facultății de chimie industrială din Bucureşti.

În cartea sa „Orizonturi roşii" face afirmația că **a intrat în serviciul secret încă din 1946** şi că **prima lui misiune** a fost **să se infiltreze în munţi,** unde se aflau grupuri răzlețe de legionari şi de foşti ofițeri anticomunişti, care trebuiau depistați şi localizați pentru a fi prinşi, misiune de care s-a achitat cu succes.

El va fi amestecat şi în acțiunile antisemite care s-au derulat în anii 1958-1960 pe scena proceselor din România.

Nu ştim dacă cele de mai sus sunt exacte, dar în mod cert în anii '50 se afla în rândurile noii formate Securități a Statului.

Datorită inteligenței sale ieşite din comun, dotat fiind şi cu o memorie excepțională – fapt care e contrazis de Bela Simon Titus – precum şi a modului exemplar în care-şi îndeplineşte misiunile încredințate, Pacepa se face remarcat şi, **în 1965, devine unul dintre cei mai importanţi consilieri ai lui Ceauşescu,** fiind numit **şef al Departamentului de Informaţii Externe** din cadrul Securității şi înaintat la gradul de **general-locotenent.**

Locuia într-o vilă cu un nivel pe b-dul Zoia la nr. 28, la parter, într-un apartament luxos şi dispunea de o grădină mare, cu piscină. Etajul, cu grădină pe terasă, era locuit de fiul cel mai vârstnic al dr. Petru Groza.

Dintre realizările lui Mihai Pacepa am enumera următoarele: **reuşeşte să-l angajeze în slujba lui Ceauşescu pe** Sabry Khali Bana, alias **Abu Nidal,** unul dintre cei mai căutați terorişti internaționali, conducătorul grupului terorist „Junie cel Negru"; **înfiinţează,** la ordinul lui Ceauşescu, **secţia „K"** a Securității, secție responsabilă cu activitatea de contraspionaj din cadrul sistemului național al penitenciarelor din România; **în anul 1970, adaugă arsenalului mortal de otrăvuri ale secţiei „K"** (otrăvuri care cauzează aparent moartea naturală) **substanţe radioactive** furnizate de către KGB şi cunoscute sub numele codificat'***„Radu"*** (la ordinul lui Ceauşescu, „Radu" era administrat

deținuților politici incomozi); **împiedică, în 1972, o tentativă de asasinare la Bucureşti a fostului prim-ministru israelian Golda Meir,** de către un grup de terorişti egipteni*; inițiază în **1974** o colaborare intensivă cu forțele de Securitate libiene; în **1975** obține, la cererea şefului statului,' tehnologia şi echipamentul necesare producerii **diamantelor sintetice;** inițiază, la ordin, în **1976,** o **tentativă de asasinat** îndreptată împotriva crainicului de la „Radio Europa Liberă" – **Emil Georgescu,** realizată cu ajutorul a doi traficanți de droguri francezi racolați de către D.I.E.; pune la punct în comuna Brăneşti o **şcoală de spionaj** destinată instruirii viitorilor agenți ai D.I.E.; participă la realizarea

proiectului **IPRS II** – versiunea românească a sovieticului oraş al microelectronicii, oraş construit din ordinul lui Ceauşescu şi unde se construiau şi experimentau noi tehnologii militare şi sisteme de arme, procurate pe baza spionajului efectuat în Vest; grație unor operațiuni de spionaj conduse personal, **reuşeşte să procure'pentru Ceauşescu circuite militare integrate, de la roboţi până ia echipament de aviaţie militară, furându-le din Statele Unite;** vinde arme româneşti pentru lumea a treia şi **face contrabandă cu droguri în Vest**; înfiinţează Direcţia Generală de Tehnică Operativă a Securităţii,** Direcție ce s-a ocupat cu interceptarea telefoanelor şi microfoanelor, cenzura poştei, supravegherea ambasadelor străine, a reprezentanțelor occidentale**, comunicații, radio, telex, precum şi a comunicațiilor NATO** din zonă (GDTO avea, până în martie 1978, 10 centrale şi 248 de centre de supraveghere automată, plus 1.000 de unități portabile pentru oraşe mici, sate de vacanță, mănăstiri istorice şi 48'de unități de cenzură a poştei); la **28 martie 1978** îi raportează lui Ceauşescu că, la dispoziția sa şi a Securității se află **3 milioane de aparate telefonice în 3 modele cu 5 culori, construite special pentru a permite ascultarea convorbirilor purtate atât prin telefon, cât şi în apartament,** după încheierea conversației telefonice; creează pentru Ceauşescu **„botniţa"** (echipament pentru convorbiri secrete peste hotare), precum şi **o secţie specială de confecţii în cadrul Direcţiei a V-a Securităţii,** însărcinată cu confecționarea hainelor foştilor guvernanți ai României aşa încât ei să nu fie'nevoiți să poarte un costum sau o rochie mai mult de o singură dată; **reuşeşte infiltrarea în sediul postului de radio „Europa liberă" a unei funcţionare germane racolată de D.I.E.,** care ocupa funcția de **secretară personală a directorului diviziei centrale** şi ştirilor stațiilor de radio aflate în posesia guvernului S.U.A.**; **răspunde direct de păstrarea pentru România a clauzei naţiunii cele mai favorizate** acordată de către Statele Unite, reuşind sistematic, prin influențarea prin diferite mijloace a unor senatori americani**; **stabileşte contacte cu mafia italiană şi americană şi cumpără cu bani grei diplome, titluri, bijuterii şi blănuri din Occident pentru Elena Ceauşescu*; pune în aplicare planul operaţiunii** *„Orizont",* **iniţiată de Ceauşescu cu scopul de a da Vestului iluzia că România este o ţară comunistă independentă de Moscova şi de a obţine fonduri*;** reuşeşte recrutarea în slujba serviciilor române de spionaj a unei înalte oficialități americane din Departamentul Agriculturii*.

Căpitanul de Securitate Ion Mihai Pacepa **şi-a început cariera de spion în 1956, în Germania Federală.** La acea dată, România nu avea ambasadă în Germania, astfel că „eroul" a fost acoperit ca negustor **în reprezentanţa comercială** română de la Bonn. **Conducătorii sovietici** ai Securității kominterniste **îl propulsaseră în funcţie pentru faptul că le era credincios.** Spre ghinionul său, în acelaşi timp funcționa la Bonn şi căpitanul **Simon Bela Titus**,** ofițer de informații al Marelui Stat Major. Studiindu-şi cu atenție

„colegul", abilului ofițer nu l-a fost greu să descopere faptul că **Pacepa era un trădător.** Simon a raportat Direcției de Informații Militare că Pacepa trădează, fiind **recrutat de către germani.** S-a speculat în presă că prețul recrutării sale ar fi fost un... casetofon! Este greu de crezut că ar fi fost așa...

Informaţia lui Simon a ajuns în dosarele contraspionajului român, confirmându-se realitatea cazului: Pacepa fusese recrutat de sovietici şi infiltrat în serviciul de contraspionaj german, devenind agent dublu sovieto-german. Ulterior americanii l-au preluat de la germani.

Pacepa şi-a început activitatea de dublu trădător. A raportat Centrului din țară că situația din Germania permite infiltrarea de agenți ilegali. Ca urmare, Centrala a trimis în misiune doi ofițeri: **Ciuciulin** şi **Horobeţ,** care, abia ajunşi pe pământ german, au fost **arestaţi.**

lată cum au decurs lucrurile: în **vara** anului **1959,** Pacepa şi şoferul său au plecat într-o zi la aeroportul din Frankfurt, unde urmau să întâmpine doi reprezentanți ai Oficiului de Control al Mărfurilor (întreprindere de comerț exterior), ce aveau funcții mari în cadrul D.I.E. şi **unul dintre ei era chiar şeful lui Pacepa.** A doua zi, unul dintre cei doi – Ciuciulin – a fost arestat de organele de contraspionaj vest-ger- man, iar după câteva ore a fost arestat şi cel de-al doilea – Horobeț.

Cei doi arestați au fost **prinşi în flagrant delict** cu ocazia încercării recrutării soției unui colonel C.I.A., ca agentă. Se pare că **totul fusese montat şi pregătit cu multă abilitate de contraspionajul german şi american.** în acelaşi timp, existau de acum destule indicii că Pacepa conlucra cu C.I.A. şi că ar fi avut o contribuție majoră în predarea celor doi ofițeri români ai D.I.E. După un timp, în urma unor tratative, **cei doi ofiţeri au fost schimbaţi cu şase agenţi secreţi vest-germani aflaţi în închisorile româneşti.** '

Pacepa a fost mai mult de patru ani şeful grupului de securişti din R. F. Germania, unde îndeplinea aceeaşi misiune ca peste tot: otrăvirea sau uciderea unor dizidenți, **poeţi sau scriitori (Paul Goma, la Paris),** atentate teroriste cu bombe, tentative de crime împotriva lucrătorilor de la *„Europa liberă"* **(Georgescu, Monica Lovinescu, Noël Bernard)** şi suprimarea unor aşa-zişi legionari.

Pacepa a stat în Germania în intervalul **1956-1960,** împreună **cu soţia şi fiica sa.**

Revenind la cei doi ofițeri capturați de contraspionajul german, se pare că **nemţii** au folosit nişte procedee nu tocmai democratice pentru „convingerea" celor doi ghinionişti: **le-au smuls firele de păr din mustață cu penseta,** determinându-i să deconspire misiunea şi oamenii implicați în ea. **Simon a revenit cu un nou raport privitor la trădarea lui Pacepa,** care a urmat aceeaşi filieră – şefii sovietici şi coşul cu hârtii – contraspionajul militar, la arhivă.

Mai mult, încă din **1958,** căpitanul **Simion Turcu,** cadru al Direcției de Informații a Armatei, aflat Ia post în R. F. Germania, **a raportat că deţine date**

că Pacepa a fost racolat de B.N.D., având contacte directe cu şefii acestui serviciu, generalul Reinhard Gehlen, **care l-a pasat apoi C.I.A.** Raportul a ajuns în mâinile lui Pacepa, care a dezmințit că ar fi trădat. **Simion Turcu a fost trecut în rezervă** şi tratat informativ...

În anul **1964, sursa „Otto",** din legătura colonelului Mosan Vasile (nume conspirativ), **a atras atenţia asupra faptului că Pacepa fuse-se recrutat de spionajul american. Generalul Doicaru,** superiorul lui Pacepa, căruia i-a parvenit informația, **l-a pus în gardă pe Pacepa,** iar contra ofițerului care a furnizat informația au început persecuțiile!...

Alte două surse – una din **Bucureşti** şi alta din **Tulcea** – au atenționat că Pacepa colaborează cu spionajul american. Ambele informații au fost prezentate generalului Doicaru şi predate de acesta lui Pacepa...*

O informație şi mai concludentă privind trădarea lui Pacepa a fost obținută de la un informator român care lucra în Franța. Episodul este cunoscut sub numele de **cazul Jean,** Iată-l pe scurt[1]: contraspionajul român atrăsese la colaborare un cetățean francez domiciliat la Paris, care avea bune posibilități de supraveghere şi informare asupra unor activități organizate din Franța şi care puneau în pericol siguranța națională a României. Timp de mai mulți ani, informațiile parvenite de la această sursă au permis contraspionajului român de a face față cu

succes unor acte dăunătoare, dacă acestea eventual s-ar fl produs. Persoanele care-i cunoşteau identitatea agentului francez erau în număr de patru.

Se respectase cu stricteţe modul de lucru cu sursa. Astfel, ofițerul care realizase recrutarea şi dirijarea sursei fusese felicitat de superiorii săi, în repetate rânduri, pentru modul în care acționase. Apoi, s-a produs inevitabilul: presa franceză dezvăluie că Jean a fost I arestat şi dat în judecată, fiindu-i dovedită activitatea pusă în slujba Securității române. **j**

Contraspionajul român se întreba acum cum de aflaseră autoritățile j franceze despre informator? Cu toate eforturile depuse, enigma nu a | fost dezlegată decât abia peste doi ani, odată cu ieşirea de la închi- j soare a lui „Jean". La un interval de trei luni, în care timp Jean s-a adaptat Ia viața normală, a solicitat ofițerului român, căruia îi furniza j informațiile, o întrevedere urgentă, cu mențiunea că îi va face nişte comunicări deosebit de importante.

Se punea întrebarea firească: era sincer Jean sau nu cumva era teleghidat de spionajul francez şi încerca să-i întindă o cursă ofițerului secret român? Ce atitudine trebuia să fie luată? Să se ia sau nu legătura cu el? Dacă cumva avea cu adevărat de făcut comunicări importante? Poate că se vor lămuri cauzele care au condus Ia căderea 1 lui neaşteptată. Oricum, a răspunde la solicitarea agentului informator era o problemă pentru ofițerul-dirijor. în cele din urmă s-a luat decizia i ca, luându-se toate măsurile de rigoare, să aibă loc întâlnirea cu

Jean, ! care în cele din urmă s-a petrecut, decurgând normal. A meritat asumarea riscului, deoarece avea să se facă dovada că în serviciile secrete române se află un trădător. Cum a dovedit Jean trădarea? Oferind **fotocopiile chitanţelor olografe obţinute din dosarele procesului,** prin care atesta că a primit o anumită sumă de bani drept răsplată pentru informațiile furnizate. **Chitanţele în original se aflau la dosarul lui Jean din seiful ofiţerului de contrainformaţii român,** scrise de agent în momentul când i s-au dat banii.

Cum ajunseseră fotocopiile unora dintre ele la contraspionajul francez?

în cercul bănuiților se aflau cei patru ofițeri de contraspionaj care erau în temă cu cazul lui Jean. Cine era trădătorul ? Cine mai putea fi inclus în cercul bănuiților? Şi datorită căror motive? în cele din urmă, după îndelungi tatonări, a mai fost inclus încă unul: generalul Ion Mihai Pacepa. Cum a intrat acesta în rândul suspecților?

Unele din informațiile furnizate de Jean interesau compartimentul de spionaj din Securitatea română (D.I.E.), fiind trimise, pentru exploatare, conducerii acelui compartiment, conducere din care făcea parte ca adjunct şi Mihai Pacepa. **în decursul timpului,** uzând de măsurile specifice muncii informative, **Pacepa a reuşit să-l identifice pe Jean.** Arborând un tupeu ieşit din comun, **Pacepa a solicitat şi obţinut**

dosarul lui Jean doar pentru câteva ore, timp suficient pentru a-l xerocopia în biroul său. La circa şase luni după această întâmplare, **agentul a fost arestat şi judecat.** Cazul de mai sus demon-strează, în mod cât se poate de concludent, că Ion Mihai Pacepa se afla **în slujba C.I.A.** El a trădat pe Ciuciulin şi Horobeț şi probabil încă pe mulți alții, despre care poate nu se va şti niciodată...

Pacepa, în anii 1957-1958, pe când se afla în R.F.G., este de presupus că se afla **deja recrutat de C.I.A.** Unul dintre motive î» constituie momentul arestării în R.F.G. a celor doi ofițeri de Securitate cu rol de conducere în D.I.E. în acel moment, toți ofițerii de Securitate de la postul din Frankfurt şi-au făcut valizele şi au dispărut peste noapte, mai puțin unul, Pacepa, care era şeful. **A rămas în R.F.G. deşi era pericolul ca cei prinşi să-l demaşte.** El a rămas fără frică, mai mult ca sigur pentru faptul că **avea acoperire, fiind deja recrutat de către C.I.A.** Ba, mai mult, în țară a raportat că cei doi arestați la anchetă nu au vorbit nimic, când, în realitate, ei au divulgat absolut tot organelor de contraspionaj din R.F.G...

Pacepa, recrutat fiind de C.I.A., **a făcut cunoscute slăbiciunile cuplului Ceauşescu:** goana după procurarea de tehnologie de vârf şi aviditatea după documentații şi lucrări gata pentru a fi publicate, titluri onorifice şi decorații. Serviciul secret, prin Pacepa, a oferit toate acestea Ceauşeştilor, el câştigându-şi, în acest mod, funcția de **consilier prezidenţial.**

Acum, prin poziția pe care a dobândit-o, **dispunea practic de acces la orice dosar al oricărui om, indiferent de funcţie, din ţară.** Or, este cunoscut că, **de multe ori, nu părăsea biroul zile şi nopţi,** dispunând de **un birou special amenajat pe lângă biroul său,** iar în acest birou erau **depozitate,** timp de săptămâni şi luni de zile, **zeci şi sute de dosare ale oamenilor de conducere din stat, industrie şi economie.** Fotocopierea lor era un joc de copil; predarea acestor fotocopii stăpânilor săi străini era tot aşa de simplă: cu prilejul deplasărilor efectuate în Occident, în interes de serviciu. De selecționarea acestui material, de studierea persoanelor ce prezentau interes şi de recrutarea lor se ocupau alții.

Concomitent cu eforturile pentru a ajunge în grațiile cuplului prezidențial, Pacepa a acționat cu perseverență pentru a mulțumi şi C.I.A. Astfel, în 1972, cu prilejul unei noi reorganizări a instituției, Pacepa a fost **numit prim-adjunct al directorului-general, urmând a coordona compartimentul T.S.,** al cărui şef fusese înainte de promo-vare şi alte compartimente: **tehnică operativă şi probleme de învăţământ.** Celelalte compartimente, reorganizate sau nou înființate, au fost subordonate altor trei adjuncți, numiți în acelaşi timp cu Pacepa. Este însă adevărat că, **în lipsa şefului unităţii, Pacepa îi ţinea locul.**

Cu toate acestea, amintita delimitare a atribuțiilor l-a incomodat, întrucât îl stânjenea să cunoască direct date şi informații asupra a cel puțin două treimi din activitatea D.I.E. **Pentru a se pune la curent cu problemele în care, oficial, nu avea atribuţii, Pacepa apela la tot soiul de găselniţe,** lată câteva exemple: în perioada când şeful D.I.E. lipsea din unitate, Pacepa rămânând la comandă, sub pretextul că i se solicitau de sus, cerea **rapoarte şi situaţii** cât mai exhaustive **asupra surselor externe,** pe zone geografice şi țări, cu rubrici pe care le concepea într-o asemenea natură **încât sursele respective să poată fi cât mai uşor identificate.**

Pacepa mai solicita date statistice referitoare la numărul şi numele lucrătorilor aflați în diferite misiuni în străinătate, pe țări şi cu atribuțiunile fiecăruia, **motivând că i se cer la „conducere". Mai mult, sub pretextul încercării vigilenţei şefilor de subunităţi, al eficienţei I măsurilor de apărare,** a folosit aparatul tehnic ce-i era subordonat pentru a filma şi fotografia intrarea şi ieşirea cadrelor din sediile j în care îşi desfăşurau activitatea. **Astfel, Pacepa şi-a completat arhiva cu fotografiile unui mare număr de lucrători şi sedii...**

Tot în lipsa şefului marii unități, Pacepa **organiza de urgenţă analize pe probleme şi domenii pe care nu le cunoştea,** pretextând mereu necesitatea impulsionării activității. în realitate, urmărea să intre | în oosesia de date la care, în mod normal, nu avea acces. Un alt exemplu îl constituia activitatea depusă în ajunul fugii sale. Pentru a I obține date şi informații care îi lipseau din zona țărilor arabe a convocat pe şeful compartimentului respectiv şi i-a cerut să-i raporteze situația la zi.

Având în spate familia prezidențială, Pacepa, **sprijinit de Doicaru,** care evident că nu era străin de activitatea desfăşurată de acesta, **a acţionat decisiv pentru a distruge duşmanul său din interior – contraspionajul** – care era în măsură să-i pună capăt activității de trădare.

Pentru a îndepărta acest pericol, Doicaru şi Pacepa au acţionat direct pentru distrugerea contraspionajului. S-au încrâncenat, cu atât mai mult cu cât contraspionajul obținuse dovezi privind greşelile grave ce se comiteau în activitatea de informații externe. Când contraspionajul a tras alarma că rezidența din R. F. Germania a spionajului român se află sub controlul serviciilor secrete vest-germane şi americane, toate cadrele noastre de informații externe fiind deconspirate iar sursele de informare controlate integral de adversari, **Doicaru şi Pacepa au trecut la distrugerea definitivă a organelor române de contraspionaj.** Ce dovadă mai concludentă poate fi că generalul Doicaru era la curent cu activitatea clandestină dusă de Pacepa?! Doicaru şi Pacepa, devenind consilierii soților Ceauşescu, i-au convins pe aceştia să-l scoată din funcție pe şeful contraspionajului, organizând după aceea un control de fond asupra activității unității. **Se urmărea,** în acest fel, **găsirea şi confiscarea materialelor şi surse-lor aflate în această unitate care se refereau la trădarea din Direcţia de Informaţii**

Externe, sub dirijarea celor doi, şi să ia în final sub controlul lor şi contraspionajul, **lucru care până la urmă s-a realizat.**

Astfel, în 1973, **datorită combinaţiilor menţionate mai sus,** contraspionajul a fost decapitat, începând să-şi revină abia după 1978,

când Doicaru şi Pacepa au fost înlăturați de la comanda D.S.S.

Până atunci, **întreaga conducere a Direcţiei de Contraspionaj a fost îndepărtată, împreună cu o serie de cadre valoroase.** Printre măsurile instituite menționăm: numirea ca şef al contraspionajului a unui general subaltern supus şi colaborator credincios al lui Doicaru şi Pacepa; numirea ca locțiitor al activității pe linie americană a unui colonel din D.I.E., om de încredere al lui Pacepa; instituirea unei activități riguroase de control contrainformativă asupra aparatului de contraspionaj, coordonată de un alt colonel D.I.E. care se subordona direct lui Pacepa; **limitarea câmpului de activitate a contra-spionajului,** făcându-i imposibilă îndeplinirea sarcinilor de serviciu; plasarea în posturi de comandă a unor cadre D.I.E., credincioase lui Pacepa, care să paralizeze activitatea contraspionajului.

Grație unei acțiuni de dezinformare susținută, majoritatea aparatului de contraspionaj precum şi în proporție de peste 50% din filaj şi tehnica operativă din D.S.S. au fost **puse să urmărească cazuri- fantomă de spioni.** Dintre acestea, în prim plan se afla simularea existenței în aparatul de contraspionaj a unei rețele de trădători care trebuia descoperită.

Această acțiune paralizatoare pentru ce mai rămăsese din contraspionaj a fost declanşată cu ajutorul unei surse, cunoscută sub numele conspirativ de ***„Preotu",*** pe care Pacepa a predat-o ca legătură noului şef al contraspionajului. Acesta din urmă, împreună cu unul dintre adjuncții săi, venit din D.I.E. să întărească contraspionajul şi cu maiorul Diaconescu, şeful serviciului de contra-spionaj pe linie americană au organizat exploatarea informativă a lui „Preotu" şi, pe baza informațiilor furnizate de acesta, fără verificările necesare, care ar fi demascat uşor farsa, au organizat urmărirea unui număr mare de suşpecți de trădare, inclusiv dintre generali şi ofițeri.

Drept consecință, după puțină vreme, o mare parte din potențialul D.S.S. se ocupa de demascarea acestuia. Pe lângă consumarea inutilă a unei energii de luptă a contra-spionajului, această diversiune avea menirea de a îndepărta suspiciunile existente privind pe generalul de Securitate care trădează. în acest timp, **KGB-ul l-a informat pe Ceauşescu că în Securitatea română există un general care trădează.** Or, Pacepa şi Doicaru trebuiau să demonstreze existența unui trădător. Maiorul Gheorghe Diaconescu, dând dovadă de mare fantezie, susținea diversiunea, fapt pentru care Pacepa ceruse expres ca de deconspirarea generalului trădător să se ocupe Diaconescu...

La 23 iulie 1978, **Mihai Pacepa a fost** trimis în Germania pentru a sonda posibilitatea de construire în România a avioanelor Fokker.

Deşi lăsa în România familia, o soție şi o fată la care ținea enorm, ştiindu-se pe punctul de a fi descoperit, **a solicit azil politic Ambasadei SUA din Bonn.**

La 27 iulie, pleacă în secret din R.F.G. la bordul unui avion Hercules al forțelor americane. După numai **24** de ore, coboară din avion la **baza Andrews** a forțelor aeriene americane de **lângă Washington.** Ținând seama de valoarea, numele şi funcția dezertorului, colaborarea cu C.I.A., autoritățile americane îi acordă statutul de **azilant politic.**

Consecințele fugii sale au fost imense **pentru regimul politic al lui Nicolae Ceauşescu:** 22 de ambasadori schimbați, o treime din! Consiliul de Miniştri înlocuită, mai mult de o duzină de ofițeri de Securitate cu grad înalt arestați iar alții asasinați. **S-au înregistrat dezertări masive ale agenţilor D.I.E. aflaţi în Occident, însăşi** D.I.E. fiind desființată după aproape un an, din cauza dezertărilor.

Timp de **trei ani,** generalul Pacepa a fost nevoit să se supună. **zilnic** unui **interogatoriu** luat de către membrii Agenției Centrale de Informații a Statelor Unite **(C.I.A.).** După aceasta, lui Pacepa i se fac i **câteva operaţii estetice,** i se schimbă identitatea şi primeşte **cetăţenie americană,** acordându-i-se şi o **funcţie de răspundere în cadrul C.I.A.**

În țară, Pacepa este **condamnat la moarte şi sute de agenţi ai Securităţii române răscolesc întreaga America,** fără a-i da de urmă. S-a încercat recrutarea de foşti agenți C.I.A. care puteau furniza informații despre

existența sa. **S-au încercat asasinate cu ajutorul killerilor lui Araffat şi Ghadafi,** dar totul a fost zadarnic.

La 14 iulie 1979, Dana Pacepa, **artist plastic,** se căsătoreşte **cu sculptorul Radu Dămăceanu, înaintând la** 15 iulie 1985 o cerere de emigrare în Statele Unite, **cerere înregistrată sub nr. 2668 dar** refuzată.

În dimineața de 22 decembrie 1989, **în condiţii extrem de misterioase,** Dana Pacepa Dămăceanu, împreună cu soțul ei, reuş?sc să părăsească România cu destinația S.U.A., obținând viza de emigrare numai în câteva ore, **de la o ambasadă,** deşi granița îşi închisese porțile.

La începutul anului 1985, Dana Pacepa află noutăți despre tatăl său prin intermediul unei **scrisori deschise** care îi era adresată, scrisoare publicată în Franța, în care generalul Pacepa îşi anunța fata că nu a fost găsit mort într-o stație de metrou new-yorkeză, aşa cum se zvonise în Bucureşti şi că luptă pentru libertatea ei.

În **decembrie 1987,** apare la editura Regnery cartea lui **I. M.** Pacepa intitulată „***Orizonturi roşii***" care redă activitatea autorului în

cadrul Securității. Cartea, după apariția în limba română, a suscitat

aprigi controverse, dintre care îl cităm pe Bela Simon Titus.

*

Rădăcinile ascensiunii lui Ion Mihai Pacepa în Securitate au fost implantate de KGB, al cărui agent era, tulpina i-a cost confecționată de către C.I.A. (al cărui agent devenise), însă coroana i s-a dezvoltat grație ajutorului cuplului Ceauşescu. **Faptul că ulterior s-a dezis de cei cărora le jurase credință defineşte cu exactitate profilul moral al trădătorului.**

Pe mulți i-a obsedat întrebarea: cum de a reuşit Pacepa să ajungă până la funcția de consilier al preşedintelui Ceauşescu? Lămurirea era foarte simplă: **Ceauşescu ştiuse din capul locului că Pacepa era agent dublu (sovietic şi american), însă considerase că situația putea fi exploatată în favoarea ţării noastre.** Dacă l-ar fi deconspirat şi arestat, i-ar fi sărit în cap SUA şi URSS, cu care nu avea nici un rost să se războiască. Pe de altă parte, ambii stăpâni îi pompau lui Pacepa informații şi mostre de produse pentru a-l ridica în ochii lui Ceauşescu şi a-i uşura ascensiunea. Desigur, **multe din informaţii erau cunoscute numai de dictator sau marii şefi. Iată unul dintre motivele pentru care Ceauşescu a trebuit să fie lichidat rapid: dacă ar fi trăit, ar fi deconspirat lucruri ce ar fi deranjat SUA şi URSS.** Cel puțin acestea sunt afirmațiile lui Pavel Coruț, fostul şef al biroului de contraspionaj militar din Direcția de Informații a Marelui Stat Major al Armatei.

A treia zi după anunţarea oficială a fugii lui Pacepa, ataşatul militar american acreditat la Bucureşti s-a prezentat la Secția legături externe a Ministerului Apărării Naționale **cu o propunere neobişnuită:** pentru menținerea bunelor relații cu România, **SUA se ofereau să-l extrădeze pe Pacepa.** Probabil

americanii sesizaseră că Mihai Pacepa era şi agent sovietic şi intraseră într-o combinaţie de verificare. Or, **descoperind că valoarea generalului era cu mult sub aşteptări, se hotărâseră să-l sacrifice.** Cei doi din partea română care au participat la tratative au fost generalul Dumitru I. Dumitru, şeful Direcţiei Informaţii a Armatei şi căpitanul de rangul I Luca Andrei, plecat ulterior în SUA.

Pentru acoperirea către americani a adevăratei feţe a lui Pacepa s- au jucat cărţi dure: **ataşatul american a fost întâmpinat cu un refuz categoric şi s-a trecut la schimbări la toate nivelele,** începând cu Consiliul de Miniştri, generali şi ofiţeri de Securitate şi diverse ministere (mai cu seamă Ministerul Comerţului Exterior şi Ministerul Afacerilor Externe).

Generalul Iulian Vlad

Este ultimul dintre promotorii învăţământului modern de poliţie, informaţii şi contrainformaţii din România. Şi-a început cariera în 1971 ca instructor cu probleme de învăţământ în cadrul Ministerului de Interne, parcurgând, ierarhic toate treptele de comandă pe această linie. în aceste funcţii face demersurile necesare şi **obţine,** cu sprijinul ministrului învăţământului, acad. Ilie Murgulescu, **introducerea învăţământului superior juridic în Şcoala Militară de ofiţeri activi M.l. de la Băneasa** (Bucureşti) a cărei comandă o preia în **1974.**

În 1977, având gradul de general-locotenent este numit **secretar de stat la M.I., calitate în care se ocupa de organizarea şi apoi! dezvoltarea unităţilor de luptă antiteroriste (USLA)** după modelulI celor mai perfecţionate unităţi de profil din Occident. în acest scopj împreună cu un grup de ofiţeri, face o vizită de studiu şi schimb d^ experienţă în R.F.G.

În **1984,** avansat la gradul de general-colonel, este numit **adjuncţi al ministrului de Interne,** iar la **3 octombrie 1987,** ministru secretar de stat şi **şef al DSS.** [4] **I**

în timpul evenimentelor din 1989, din ordinul generalului Vlad, întregul efectiv al aparatului de Securitate se alătură maselor revoltate împotriva dictaturii familiei Ceauşescu. La **31 decembrie 1989,** gene-î ralul Vlad este **arestat şi întemniţat la Jilava,** iar un an şi jumătate mai i târziu, condamnat.

Personalitate controversată, generalul Vlad Iulian trebuia să răspundă la întrebările: a servit sincer comunismul şi personal lui Ceauşescu? Este implicat în masacrul de la 22 decembrie? Timpul va răspunde.

La sfârşitul anului 1993, **Iulian Vlad,** grav bolnav, a fost pus în

libertate, după ispăşirea unei părţi din pedeapsa acordată, după unele opinii pe nedrept.

Colonelul Gheorghe Ardeleanu

Pe numele adevărat Moise Bula, **s-a născut la 26 martie 1£33. A lucrat ca** locţiitor al şefului Direcţiei a lll-a Contraspionaj, **apoi a fost** mutat la

U.M.0544, unitatea „U", care se ocupa cu lansări şi infiltrări de agenți în străinătate, sub diferite pretexte.

Colonelul Ardeleanu a însoțit un important transport de lingouri de aur în Elveția, efectuat cii cinci avioane AN-24, într-o singură zi, în 1986. **în acelaşi an, după ce rețeaua de spionaj română din Germania a picat, Gheorghe Ardeleanu a fost** transferat la USLA, **unde a devenit** comandant.

A fost cunoscut ca un om dur, care amenința cu „tăiatul gâtului". Când intra în birou, **îşi arunca pantofii şi-i punea pe subalterni să-i**

lustruiască. Se manifesta cu o **slugărnicie fără margini cu superiorii,** dar mai ales cu perechea prezidențială, pe care a însoțit-o în Iran, în decembrie 1989. S-a spus că **cunoştea multe din secretele conturilor lui Ceauşescu.** La întoarcere, a luat parte la reprimarea demonstranților din Piața Universității, fiind **comandantul dispozitivului de reprimare a manifestaţiei din 21 decembrie.**

Ajungând în Bucureşti, la Comitetul Central, striga ca un apucat: *„Dați-mi Gela! Dați-mi Gela!"* Gela este denumirea unei petarde cu care Gheorghe Ardeleanu a aruncat în demonstranții de la Intercontinental.

Se afla în conflict cu colonelul Trosca, care, atunci când a fost trimis cu ABI-urile să apere MApN, s-a exprimat cam aşa: *"Dacă nu* ??ă *mai întorc, împuşcați-l pe Ardeleanu".* La rândul său, Gheorghe Vrdeleanu a prezentat la MApN un raport, din care reieşea că Trosca ir intenționa să-l omoare pe generalul Militaru.

După ce, pe 21 decembrie 1989, ordonase reprimarea manifestaților din Piața Universității, colonelul Gheorghe Ardeleanu, la acea dată comandant al trupelor USLA, a fost **solicitat ca martor în 3rocesul generalului Iulian Vlad,** mărturie cerută de către apărare.

În şedința publică a Curții Supreme de Justiție, Secția Militară, colonelul Ardeleanu **a făcut următoarea declaraţie:**

„în perioada **13-20 decembrie 1989,** am fost plecat din țară, **în misiune în Iran.** Pe generalul Vlad l-am văzut în după-amiaza zilei de 21 decembrie 1989, în jurul orei 15,30-16,00, pe str. Oneşti, în dreptul intrării B. Acesta m-a întrebat dacă am probleme şi răspunsul meu a fost negativ. Eu am stai în dispozitiv până după împrăştierea manifestanților, după care m-am retras la unitate, de unde am revenit a doua zi, de astă-dată cu efectivele îmbrăcate în uniformă. în ajun, aceştia acționau în civil. **După aflarea veştii în legătură cu generalul Milea, am primit ordin de la generalul Vlad să mă retrag în unitate** şi să iau măsurile care se impuneau pentru asigurarea pazei la ambasade, a securității aeroporturilor şi a sediilor noastre. La venirea din Iran, locțiitorul la comandă mi-a spus că sunt evenimente la Timişoara, că **e interzisă luarea legăturii cu această localitate** şi că unitatea se află în situația II, urmând să primească ordinul. **în zilele de 21-22 decembrie 1989 nu s-au primit ordine ca USLA să acţioneze în alte localităţi.** Atunci când mi-a dat dispoziție să plec la unitate,

generalul Vlad mi-a spus că are date că **a doua zi vor veni mase importante de oameni, că nu vede ce se mai poate face** şi că în rândul demonstranților au fost şi străini, chiar diplomați. **în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, am primit ordin de la generalul Vlad să întocmesc şi să-i prezint un plan de capturare a lui Ceauşescu şi a soţiei acestuia, să am grijă de aeroporturile civile, pentru că în situaţia în care vor fugi, folosind vreunul din acestea, voi fi trimis în judecată."**

în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, Gheorghe Ardeleanu aj intrat în Comitetul Centrai, în camera unde se aflau componenții noii puteri, anunțându-l pe Sergiu Nicolaescu că în curând urmează să sel tragă în interiorul clădirii.

După ce a participat efectiv la reprimarea manifestanților, colonelul Ardeleanu a primit titlul de luptător pentru victoria revoluției,] **trecând astfel în rândurile celor în care a ordonat să se tragă!**

Colonelul Gheorghe Ardeleanu este cel care, în timpul evenimentelor din 1989, **a trimis grupul Troţca la Ministerul Apărării Naţio-J nale pentru a-i asigura protecţia.** Totodată, el a participat Ia şedința de constituire a CFSN din ziua de 22 decembrie 1989. *I*

Colonelul Ardeleanu a fost numit, după decembrie 1989, vicepre-l şedințe al „Comisiei Superioare pentru Regulament **şi** Structură'! în MApN. **La data de** 5 februarie 1991 **a fost** trecut în rezervă **cu drepj de pensie.**

În ziua de 15 iunie 1993, **Gheorghe Ardeleanu, în vârstă de** 55 anij a decedat în spitalul orăşenesc Ştei din județul Bihor.

Gheorghe Ardeleanu, fostul comandant USLA, **n-a pus niciodată mâna pe o sapă şi nici n-a lucrat la prăşitul cartofilor. Povestea^ cu moartea sa, care s-ar fi datorat unei substanţe chimice contra gânda-cilor de Colorado pe „ogorul familiei" este pentru naivi. I** Insecticidul „Karate" (produs de firma engleză „ICI") devine dăunător I pentru om dacă este inhalat în spații închise sau dacă este băut direct din sticlă. Bănuim că experimentatul colonel de la USLA nu s-a apucat să bea insecticidul (de bunăvoie) ca pe o răcoritoare. Este adevărat că medicii de Ia spitalul din Ştei (fostul oraş Dr. Petru Groza) au făcut tot ce-au putut ca să-l salveze, dar – vorba aceea – ce mai poți face când dl Ardeleanu s-a dus direct pe câmp şi a fost „sinucis" cu „karate"?

Cu toate că, imediat după ce a ajuns la spital, colonelului Ardeleanu i s-a făcut o electrocardiogramă, doctorul Mihai Stanciu declara că nu a observat **nici un fel de tulburare a ritmului cardiac.** Tot el, prieten vechi al fostului comandant USLA, nu ştia absolut nimic despre o eventuală suferință cardiacă a colonelului Ardeleanu.

Deplasându-se la Ştei, medicul legist din Oradea, Virgil Spiridon, a luat probe toxicologice, angajându-se ca, în decurs de câteva zile, să comunice directorului spitalului orăşenesc rezultatul analizelor. (!) La scurt timp după

deces, medicul care l-a asistat, doctorul Galea, a declarat că fostul comandant a murit în urma unei intoxicații puternice cu o substanță toxică folosită la combaterea gândacilor de Colorado. Luni, 14 iunie, el stropise cu substanța de import „karate" cartofii din grădina proprie. Inhalarea substanței a dus la o intoxicație acută ce s- a manifestat prin insuficiență respiratorie severă. Tratamentul medical specific, aplicat timp de o oră, nu a dat rezultate, colonelului Ardeleanu **decedând marţi, la ora 13,00.**

Directorul spitalului, doctorul Mihai Stanciu, a declarat, ulterior, cu totul altceva. Cauza decesului era un infarct miocardic...

În urma efectuării autopsiei, medicul legist Virgil Spiridon a constatat *„un cord obosit, fleşcăit şi moale"*

Personalul spitalului „Petru Groza" a confirmat decesul, dar a refuzat să comenteze diagnosticul.

Reporterul Vlad Pufu, luându-i un interviu generalului Militaru, acesta, când a aflat de moartea colonelului Ardeleanu, a rămas stupefiat, după care s-a recules şi a făcut următoarea declarație: **„Gheorghe Ardeleanu şi Iulian Vlad sunt singurii oameni care puteau să 1ea un răspuns la tot ceea ce *s-a* întâmplat în decembrie 1989.** îmi)are rău că odată cu dispariția lui Ardeleanu s-au înmormântat şi oarte multe răspunsuri despre acele evenimente decembriste. Cine- /a, probabil, a urmărit acest lucru, pentru că, vreodată, colonelul Ardeleanu ar fi putut să vorbească. L-am cunoscut pe Ardeleanu şi nu zred că *a* fost atât de prost să nu-şi dea seama că se otrăveşte singur **du** acea substanță. în **1990** m-am întâlnit cu el întâmplător: era împreună cu familia. **Mi-a spus că este urmărit în permanență de cineva** şi că în viitor o să ne întâlnim pentru a discuta câteva lucruri mai pe larg. " **

Moartea lui Ardeleanu trebuia să fie un semnal de alarmă şi pentru Iulian Vlad?...

Cristian Botez, de la „România liberă", a relatat următoarele: „Miercuri seara (17.06) la ora 20,10 era aşteptat să sosească pe aeroportul Băneasa, de la Oradea, corpul neînsuflețit al colonelului Gh. Ardeleanu, decedat marți, la reşedința sa din comuna Petran (Bihor). Sicriul urma să fie însoțit de văduva colonelului, căreiai intenționam să-i solicităm câteva lămuriri asupra cauzei decesului. în aşteptarea avionului, am intrat în vorbă cu militarii din garda aeroportului, care ne-au spus că sicriul va fi păzit de un pluton de jandarmi... La ora 20,25, duba tip TV cu numărul 21-B-4826 părăseşte în trombă şi cu farurile aprinse aeroportul. Containerul funerar se afla înăuntru. însoțită de un ARO 4x4, duba traversează Bucureştiul până la cimitirul militar Ghencea, unde sosiseră între timp alte maşini cu membri şi apropiați ai familiei... Sicriul a fost depus la capela cimitirului... Unul dintre cunoscuții familiei decedatului, dl. I.C., văzându-ne cu aparatul de fotografiat, s-a apropiat de noi cu un ziar fluturând în mână, mani- festându-şi nemulțumirea față de «minciunile înşirate acolo», spu- nându-

ne totodată că **fotografia pubiicată în respectivul ziar estej trucată într-un mod grosolan.** «Gheorghe Ardeleanu nu a primit certificai de revoluționar – a spus cetățeanul. Este vorba de altcineva... Cât timp a trăit nu a veriît nimeni să-i ia interviuri, să-l întrebe ce s-a întâmplat. De aia a şi murit, de supărare. A făcut un atac. **Chestia aia cu insecticidul *e* o minciună». "**

Ca şi Ceauşescu, avea mania să se spele pe mâini ori de câtej ori atingea o clanță, temându-se să nu fie otrăvit. **Este exclus ca el să fi fost atât de neglijent cu insecticidul „Karate". Cel mai mult, fostul! şef al USLA** se temea de numeroşii agenți aflați în străinătate, care l-au amenințat că dacă îi deconspiră va fi omorât. Pe cât i-a stat înf putință, colonelul Ardeleanu le-a „spălat" dosarele, dar n-a reuşi^ chiar pentru toți... /

Bibliografie

Gh. lonescu Oblojan Ion Mihai Pacepa Victor Mitran Neagu Cosma Ion Mihai Pacepa

Titu Simon ***

Teodor Filip

Cristian Troncotă

C. Neagu, D. Marinescu, R. Georgescu Ion Bodunescu, Ion Rusu Şirianu Marian Ureche

Ion Pavelescu

Horia Brestoiu ***

Fantomele lui Pacepa,

Ed. Corida, Bucureşti, 1993 *Orizonturi roşii,*

Ed. Venus, Bucureşti, 1992 *Blestemul şarpelui,*

Ed. Omega SRL, Bucureşti, 1999 *Cupola. Din culisele Securității,* Ed. Globus, Bucureşti, 1994 *Moştenirea Kremlinului,*

Ed. Venus, Bucureşti, 1993 Din culisele serviciilor secrete româneşti: Pacepa: Quo vadis*, Ed. Odeon* Ochii şi urechile poporului. Convorbiri cu generalul Nicolae Pleşiță,

Ed. Janus Inf! SRL, Bucureşti, 2001 *Conspirația Satanei,* vol. II,

Ed. OBIECTIV, Craiova, 2001 *Eugen Cristescu,* Ed. Roza Vânturilor,

RAI, Bucureşti, 1994 *Fapte din umbră,*

Ed. Politică, Bucureşti, 1977 Descifrarea unei istorii necunoscute,

Ed. Militară, Bucureşti, 1975 *Servicii secrete,* vol. I,

Ed. PACO,Bucureşti, 1993 *Enigma Moruzov,*

Ed. Gaudeamus, laşi, 1993 Acțiuni secrete în România,

Éd. Ştiințifică, Bucureşti, 1973 Colecția Revistei spionaj-contraspionaj.

CUPRINS

s

* N.edit.: Conform anchetei judiciare, mituitorul a venit cu o sacoşă plină (1 mi-liard lei) şi a confirmat plata: *"Domnule consilier, v-am adus gâscă!"...*

[1)] Gheorghe Duzinchevici: *"Cuza Vodă şi revoluția polonă din 1863",* Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1935, pag. 2.

**** N. edit.:** După prenume, de origine iudaică. ^nunscq f-t

m

[1)] *Cancicov V.T.* – Impresiuni şi păreri în timpul războiului României, *vol. I, Bucureşti, p. 250.*

[] C. Neagu, D. Marinescu, R. Georgescu – *Fapte din umbră*, Editura Politică, Bucureşti, 1977, vol. II, p. 170.

[1)] Kurt Reiss – *Spionajul total,* Editura MAI, Bucureşti, 1950, p. 19.

118

N. edit.: Ca mason de rang înalt, promovat şi la Liga Națiunilor, olteanul Nicolae Titulescu a fost nu numai extrem de bine informat dar şi un mare patriot. Mica Antantă şi tratatul cu URSS, gândite de acesta, puteau schimba soarta Europei şi a României iar Oculta l-a sacrificat...

J Arhiva M.F.A., Marele Stat Major, mapa 51, p. 757. [}]*Documents of German Foreign Policy* (D.G.F.P.), sériés D, vol IV, doc. nr. 273.

[1)] Arhivele Statului, Bucureşti, F.D. vol II/I-926, Bibliotecă, vpl II, pag. 1-926.

121

[1)] Vasile Bobocescu – *Spionaj-contraspionaj,* nr. 13, 1991, p. 4.

[1)] C. Neagu, D. Marinescu – *Fapte din umbră*, Editura politică, vol. III, Bucureşti, p. 145=

[1)] Ion Aramă – *Soldații ultimei şanse,* Editura Phobos 2002; Florin Constantiniu – O *istorie sinceră a poporului romări*, Editura Univers Enciclopedic, Buc., 1997.

*** N. edit.:** De origine iudaică...

* N. edit.: Putem uita, atunci, că şi gen. N. Doicaru a apărut la TVR în 22.12.89?...